SAS

LOVITURĂ DE STAT LA TRIPOLI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

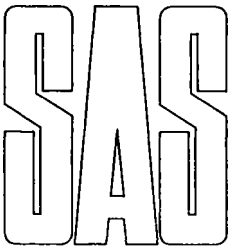

Lovitură de stat la Tripoli

V.1.0

ISBN:
973-9138-41-1

Malko Productions – Paris,
Coup d'Etat a Tripoli
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

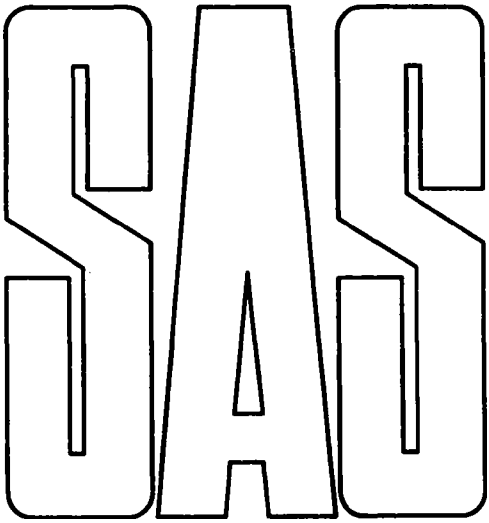

Lovitură de stat la Tripoli

În româneşte de Anca Pisică

Tineretului

1998

Prolog

Colonelul Moammar al-Kadhafi era cuprins de o tristeţe chinuitoare. Instalat într-un cort cu aer condiţionat, cu covoare scumpe aşezate direct pe sol, el se afla în elementul lui, adică în deşert. Mai exact, în sudul oraşului Syrte, unde s-a născut.

Musafirul a fost poftit înăuntru, iar cei doi bărbaţi începură să discute în şoaptă, ca şi cum i-ar fi putut auzi cineva. Oricum, gărzile nu lăsau pe nimeni să se apropie de cort. Colonelul primise până acum vreo douăsprezece persoane, toate de încredere, care veniseră să-i confirme anumite zvonuri ce îi alimentau îngrijorarea. Bărbatul cu care se întreţinea, Ahmed Gedafedam, era vărul lui şi unul dintre şefii serviciilor de informaţii, un diplomat mult mai obişnuit cu lumea occidentală decât el. Şi vărul lui îi confirma anumite zvonuri neplăcute: americanii pregăteau ceva împotriva lui. Iar el, Kadhafi, nu avea teamă decât de un singur lucru în această lume josnică: de americani. Bombardamentul din 1986 de la Tripoli îl marcase pentru totdeauna. Nu se gândise o clipă că vor îndrăzni. În acea zi, a scăpat ca prin urechile acului, însă fiica lui adoptivă a fost ucisă. Dar, mai presus de toate, s-a simţit total neputincios.

De atunci, s-a străduit să afişeze o atitudine reţinută, ca să dezamorseze orice conflict. A susţinut sus şi tare dezaprobarea faţă de actele teroriste şi dorinţa de pace. A pretins, de asemenea, că renunţă la toate funcţiile de conducere, lăsând puterea în mâinile Comitetelor revoluţionare, retrăgându-se în mod ostentativ în deşert.

De fiecare dată când acorda vreun interviu, scotea în evidenţă pacifismul, încercând să-şi construiască o imagine pozitivă.

Dar toate acestea erau numai o perdea de fum, căci, mai mult ca niciodată, colonelul Kadhafi îşi continua politica de agresiune. Era de la sine înţeles că schimbările survenite în Est, începând cu 1990, au perturbat activitatea reţelelor lui din Europa: serviciile române nu mai furnizau paşapoarte, iar alte ţări răsăritene au destrămat reţelele libiene sau alte grupări asociate, cum ar fi aceea condusă de Abu Nidal. Însă, de fiecare dată când putea, Kadhafi îşi împingea pionii spre Africa, folosind teroarea şi crima. Prin intermediul Biroului de export al Revoluţiei, el ajuta în continuare grupările teroriste cu cele necesare. Şi mai mult, a reuşit să construiască la Rabta o uzină în care producea arme chimice, dar care, oficial, era un centru pentru produse farmaceutice. Mathaba îi ajuta în continuare pe duşmanii Israelului şi ai ţărilor „imperialiste”.

Kadhafi aflase că americanii aşteptau ocazia să se debaraseze de el, ştiind că tot el era adevăratul conducător al Libiei.

Cele nouă direcţii ce concentrau toate autorităţile în materie de securitate, ca de exemplu, Consiliul Suprem de Securitate care

controla întreaga Libie, erau conduse de oamenii lui.

După ce a terminat discuţia cu vărul lui, a devenit şi mai neliniştit. Acum era sigur că americanii îşi puseseră în gând să-i ia capul.

Oare şi de această dată va reuşi să le dejoace planurile? De la 1 septembrie 1969, data la care a preluat puterea în Libia, nu era pentru prima oară când căutau cu orice preţ să-l elimine. Numai că, în prezent, toţi prietenii lui zăceau în cimitire, în schimb, el era încă bine mersi în viaţă.

Capitolul I

Mergând cu toată viteza pe strada pustie de lângă calea ferată Tunis-La Marsa, colonelul El Mabrouk Sahban depăşi vila unde trebuia să ajungă şi frână brusc. Aceasta era dominată de hotelul *La Reine Didon*. Orele petrecute la volan pe drumurile drepte şi monotone dintre Tripoli şi Tunis îi atenuaseră întru câtva reflexele. După ce dădu puţin înapoi, se opri în faţa unei vile somptuoase şi luxoase, ascunsă în frunzişul unei grădini cam părăginite, cum erau atâtea altele în cartierul rezidenţial Cartagina Dermech, situat la zece kilometri la nord de Tunis. Din antica cetate romană, se mai păstraseră doar câteva ruine împrăştiate pe colinele golaşe.

Când coborî cu haina pe braţ din maşina Corolla cu aer condiţionat şi cu număr verde libian, avu senzaţia că intră într-un cuptor încins. Cămaşa şi pantalonii, deja şifonaţi, se îmbibară de transpiraţie doar cât traversă strada. În acest colţişor cochet din Cartagina, copiii nu erau lăsaţi să se joace afară, iar adulţii se bucurau de ora sacrosanctă a siestei.

Puţin mai departe, doi poliţişti în uniforme gri vegheau la capătul cărării ce ducea la reşedinţa ministrului de interne.

Colonelul libian întră în curte şi sună. Toate ferestrele erau acoperite cu *moucharabieh*[1] şi nu lăsau să pătrundă privirile indiscrete.

Uşa fu deschisă imediat de o fetiţă cu păr ondulat şi ochi mari, negri, cu privirea puţin cam tulbure pentru vârsta ei. Corpul abia împlinit era ascuns sub un *hark*[2] şi avea picioarele goale. Înclină capul fără să scoată o vorbă şi se retrase ca să-l lase să intre.

După canicula insuportabilă de afară, răcoarea proaspătă din holul întunecos era binefăcătoare. Libianul o urmă pe fetiţă într-un salon micuţ în stil maur, plin de taburete, de divane şi de mobilă siriană cu forme rigide şi intarsii de sidef. Ea îl lăsă acolo şi dispăru.

Pocnetul unor papuci pe dale îl făcu pe ofiţerul libian să se întoarcă. Din salon apăru o femeie. Era un fel de monstru cu părul roşu ca focul din cauză că era dat cu hena, cu un chip senzual, luminat de doi ochi albaştri plini de mirare şi cu o gură ca un mac.

Dar toate aceste minunăţii se opreau când începeau cele trei rânduri de guşi. Un *djellebah* din mătase verde şi grea încerca să-i ascundă nenumăratele suluri de şunci ale trupului de elefant, redus la o masă gelatinoasă şi informă. Răscroiala veşmântului scotea în evidenţă imaginea a doi sâni ce ar fi putut hrăni întreaga populaţie din Bangladesh. Numai mâinile cu unghii interminabile nu păreau prea

---

[1] Un fel de cruci din lemn, formând un ecran, specifice arhitecturii arabe (n.a.).

[2] Rochie fără croială (n.a.).

dolofane.

Galant, colonelul Sahban arboră numaidecât un zâmbet hrăpăreţ şi luă ambele mâini ale gazdei sărutându-le pe rând.

— Leila! Ce plăcere să te văd din nou. Arăţi superb!

Leila Kadouni nu reacţionă în nici un fel. De când suferise o dereglare a tiroidei, ce a transformat una dintre cele mai frumoase femei din Tunis într-un monstru gelatinos, era nevoită să suporte de mai multe ori pe zi complimentele pline de ipocrizie ale bărbaţilor care nu se aventurau niciodată dincolo de sărutatul mâinilor. Intenţionând să facă mai mult decât atât, El Mabrouk Sahban încercă s-o cuprindă de mijloc, dar renunţă când văzu ce aventură îl aştepta.

— Ai călătorit bine? îl întrebă ea.

— A fost obositor, mărturisi el strâmbându-se. Drumul e într-adevăr foarte lung.

De la Tunis la Tripoli, erau în medie opt sute de kilometri şi nu exista autostradă. Înainte, pentru o astfel de escapadă, lua avionul. Dar, de când cu embargoul asupra traficului aerian impus Libiei de Naţiunile Unite, oamenii călătoreau numai cu maşina.

— Aici, vei uita de drumul obositor, zise ea cu dulceaţă în glas.

După ce, cu vreo zece ani în urmă, fusese una dintre cele mai scumpe *call-giris* din Tunisia, Leila Kadouni, jumătate turcoaică, jumătate franţuzoaică, s-a apucat de „beznes”, cum zic tunisienii. Ea conducea cu mână de fier o organizaţie de prostituţie destinată în principal „fraţilor” bogaţi din ţările arabe. Fetele, toate din Maghreb şi perfect dresate, ofereau clienţilor ce veneau în mod regulat, precum colonelul Sahban, posibilitatea de a-şi da frâu liber fanteziilor, interzise în aceste ţinuturi austere.

Fetiţa care îi deschisese apăru cu o tavă din aramă pe care se aflau o sticlă de Johnnie Walker Black Label, un pahar şi cuburi de gheaţă. O puse jos şi ridică spre ofiţer o privire neruşinată pe sub pleoapele date cu dermatograf.

— Fără gheaţă, zise colonelul Sahban.

Ea îl servi cu generozitate, iar el goli paharul dintr-o dată. Alcoolul îşi aduse şi el contribuţia alături de atmosfera învăluitoare şi de parfumul greu care plutea în aer.

Leila Kadouni îşi privea clientul cu îngăduinţa unei mame care îi oferea fiului prima rachetă de tenis. După ce termină de băut, ea îl luă de mână şi îl trase spre scara acoperită cu mochetă pufoasă. La primul etaj, se auzea o dulce muzică arabă care venea din boxele invizibile, iar zidurile groase opreau zgomotele de afară.

Leila Kadouni împinse o uşă din lemn cu ţinte şi se dădu la o parte ca să-l lase pe colonelul El Mabrouk Sahban să intre. Fascinat de spectacolul ce îi apăru în faţa ochilor, se opri în prag. Adrenalina îi invadă arterele ca un torent şi simţi brusc o greutate în pântece.

Aproape tot spaţiul era ocupat de un pat imens din lemn aurit, excesiv împodobit şi cu baldachin. Cele patru coloane răsucite susţineau placa de deasupra acoperită cu oglinzi îmbinate. Partea din interior a marginilor ce încadrau salteaua imensă măsurând trei metri pe trei, tapisată cu ţesături în toate culorile, era căptuşită cu alte oglinzi. În mijlocul acestui ring erotic, trei tinere creaturi se zbenguiau formând un ansamblu de imagini molatice. O brunetă foarte tânără, era îmbrăcată doar cu un fel de sari care o acoperea de la pulpe până la glezne. Sânii goi păreau incredibil de lungi şi ascuţiţi, machiajul cu creion negru şi cu paiete aurii îi dădeau un aer de hetairă antică. Stând în genunchi, cu bustul foarte ţeapăn, îşi pironi privirea arzătoare între picioarele colonelului libian.

Altă fată stătea în picioare, rezemată de una dintre coloanele baldachinului, cu talia strânsă într-un corset din vinilin negru de care erau prinşi nişte ciorapi strălucitori ajungând foarte sus pe coapse. Cu picioarele uşor depărtate, lăsând să se zărească tufişul tuns în formă de inimă, ea avea pe buze acelaşi zâmbet desfrânat.

Cea de-a treia creatură era întinsă pe burtă, acoperită cu un *djellebah* alb, fin ca o pânză de păianjen ce se mula pe crupa de zeiţă. Mijlocul spatelui avea şanţul acela senzual, iar pe chipul rotund şi copilăros încă, încadrat de cârlionţi, se citea chemarea, în timp ce îi aruncă lui El Mabrouk o privire ce putea duce la plesnirea arterelor. Ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, ea se ridică încetişor cu faţa la el, dezvăluind sfârcurile brune groase ca nişte creioane şi lungi de mai bine de un centimetru.

Leila Kadouni îşi lipi gura caldă de urechea libianului şi murmură:

— Vezi că îţi cunosc gusturile, El Mabrouk! Houda, Saida şi Mina te vor face să uiţi de oboseală.

O singură femeie nu îi ajungea niciodată colonelului Sahban. Chiar şi atunci când călătorea oficial în străinătate împreună cu soţia, o caza pe aceasta într-un hotel, iar el locuia în altul, într-un apartament plin cu *call-giris* plătite de Jamahiria libiană…

Simţindu-şi gâtul uscat, El Mabrouk Sahban nu reuşi să răspundă. Era ca un copil în faţa unei vitrine cu prăjituri. Leila Kadouni adăugă:

— Dă-i hainele Aminei să ţi le calce. Şi nu te purta prea brutal cu Saida, căci e aproape virgină.

Auzindu-şi numele, fata lungită se ridică puţin, iar libianul crezu că îi plesneşte burta pe loc. Discretă, Leila Kadouni se retrase. Fata cu corsetul din vinilin negru veni imediat şi se lipi de El Mabrouk.

— Pe mine mă cheamă Mina, gânguri ea. Eu şi Houda te vom ajuta să-ţi scoţi hainele.

Fata în sari se apropie şi ea, iar libianul avu impresia că toate hainele de pe el erau aspirate de o tornadă. Imediat după ce fu dezbrăcat, simţi între coapse sânii ascuţiţi ai Houdei şi o gură

ascultătoare care îl înghiţea. Se găsea într-o asemenea stare, că nu îi dădu nici o atenţie Aminei care, mişcându-se ca o umbră, veni şi luă toate hainele.

El pipăia cu febrilitate crupa Minei, dezgolită în mare parte de corset, vârându-şi degetul între fesele rotunde. Saida – fata care era „aproape virgină” – se întinse şi se alătură grupului. Strecurându-şi capul între Mina şi libian, îşi lipi gura de pieptul lui şi începu o sarabandă infernală cu limba agilă şi ascuţită. Era o mângâiere imposibil de obţinut de la cele câteva târfe din Tripoli, abrutizate şi puturoase…

Era nemaipomenit! Plăcerea îl cuprindea din toate părţile şi simţea cum membrul său capătă proporţii gigantice. Strecură mâna sub *djellebahul* Saidei, dezvăluind un sex ras care îl excită şi mai tare. Într-adevăr, Leila Kadouni aranjase lucrurile aşa cum trebuie.

Grupul format de libian şi de cele trei fete se clătina lângă pat, într-un concert de suspine şi de şoapte.

Dezlănţuit, El Mabrouk smulse veşmântul transparent de pe Saida şi făcu lucrul după care a tânjit de cum a văzut-o. Îi prinse sfârcurile între degete şi le răsuci brutal, simţind o plăcere atât de violentă, încât abia se abţinu să nu explodeze în gura Houdei. Saida slobozi un ţipăt prelung, fără ca el să-şi dea seama dacă e de plăcere sau de durere. Limba Houdei îi procura senzaţii atât de puternice, încât, ca să-şi prelungească plăcerea, fu nevoit să se smulgă mângâierilor catifelate. Ar fi vrut să aibă mai multe sexe şi tot atâtea braţe precum o caracatiţă.

*

* *

Leila Kadouni îşi puse ochelarii şi începu să scotocească prin buzunarele colonelului El Mabrouk Sahban, scoţând pe rând toate actele. În acest timp, Amina îi călca hainele în camera de alături. Fosta *call-girl* făcu două teancuri. Cel din stânga, nu prezenta nici un interes. Cel din dreapta, ar fi putut însemna ceva.

Îndată ce termină, Leila se aşeză lângă fax, formă un număr şi transmise toate documentele. Acestea ajunseră într-un birou de la etajul şapte, în clădirea Ministerului de Interne tunisian de pe bulevardul Habib-Bourguiba, la secţia Securităţii interne. Ca să-şi desfăşoare în tihnă activitatea, Leila Kadouni lucra ca informatoare în serviciile tunisiene, spionându-şi toţi clienţii care puteau prezenta vreun interes. Datorită acestei colaborări, nu avea niciodată necazuri cu poliţia. După ce termină de transmis, Leila Kadouni îi aduse toate actele Aminei care tocmai termina de călcat. Puse documentele la loc şi se aşeză să-şi facă siesta, dar mai întâi îşi umplu un pahar mare cu Cointreau cu gheaţă. Era una dintre ultimele ei plăceri senzuale. Trebuia să-l aştepte pe colonel să termine orgia.

Când văzu teancul de bancnote libiene, Leila Kadouni se hotărî să-l taxeze cu trei sute de dinari tunisieni. Câte o sută pentru fiecare fată. Dar ele primeau doar zece, restul ajungându-i patroanei să trăiască foarte bine.

*

* *

Lungit pe spate, El Mabrouk Sahban parcă era în paradis. Ridică privirea spre oglinzile încastrate în tavanul baldachinului, care îi ofereau imaginea celor trei fete preocupate să-i stârnească plăcerea. În final, l-au atras în pat, iar Saida îi luă locul Houdei, aplicându-i o felaţie lentă, aproape maiestuoasă, care îi permitea libanezului să se joace cu sfârcurile interminabile şi brune. Oglinzile puse lateral reflectau crupa rotundă care îi provocau furnicături în sex.

Houda îşi freca sânii de pieptul clientului, ciupindu-l pe acesta de sfârcuri stând în genunchi, pentru ca el să aibă acces la sexul ei fără să depună eforturi inutile.

Mina, strânsă în corsetul ei din vinilin, privea scena mângâindu-se uşor. La sfârşit, prinse între coapse una dintre coloanele răsucite din lemn aurit, frecându-se ca o pisică în călduri. Rostogolindu-se pe spate, ea se pomeni lângă el, dar cu capul la picioarele lui. Se întoarse şi îşi cambră bazinul foarte mult, cu un surâs îmbietor. Bine sincronizată, Saida se opri de felaţie. El Mabrouk nu mai putea. Sări, în picioare, veni în spatele Minei, îi depărtă coapsele cu violenţă gata s-o pătrundă. Nici nu trebui să depună efort ca să o penetreze, căci Saida şi Houda se grăbiră să-l orienteze cu îndemânare în pântecele primitor.

Apoi, Houda se aşeză în spatele lui şi apăsă cu forţă pulpele bărbatului ca să se afunde dintr-o dată în fata îngenuncheată, în timp ce aceasta îi ţinea capul în mâini.

Membrul gros al libianului dispăru adânc în pântecele Minei, iar ea se arcui şi mai mult. După toate aceste manevre, teaca fierbinte strânsă în jurul lui îi procura o senzaţie delicioasă. El Mabrouk prinse în mâini şoldurile strânse în vinilin şi începu s-o asalteze pe Mina cu toată forţa, icnind ca un fierar, smulgându-i urlete de plăcere foarte bine simulate. Ea nu simţea orgasmul decât cu altă femeie, însă libianul nu avea de unde să ştie acest lucru. Îşi dădea atâta osteneală, încât Houda nu reuşea să-i aţâţe cum trebuie mameloanele. Libianul era prea excitat ca să-i reziste mult timp acestei curse. Începu foarte repede să gâfâie într-un ritm mai sacadat, încurajat şi de Houda care îi şoptea la ureche:

— Haide! haide! Oh, Mabrouk! Vârâ-i-o! Împinge-o bine!

El explodă nemaivăzând nimic în faţa ochilor decât mii de steluţe şi se prăvăli pe o parte. Imediat, simţi o gură închizându-se în jurul sexului încă umflat, iar alta sărutându-i pieptul.

Foarte repede, prinse din nou viaţă, iar Houda îl încălecă şi afundă sexul mare în adâncul pântecelui ei juvenil, strâmbându-se de plăcere. Pe El Mabrouk îl amuză puţin această poziţie, dar nu voia să termine astfel. O dădu la o parte pe parteneră ca şi cum ar fi scăpat de un animal, se aşeză în genunchi, bocănind ca un cerb şi o prinse pe Saida de ceafă. Fata îi aruncă imediat o privire pe cât de supusă, pe atât de provocatoare.

— Ce doreşti? Oh, Mabrouk! îl întrebă ea. Eu sunt aproape virgină.

Fata ştia foarte bine ce voia şi pentru asta se pregătise dinainte, ungându-se cu ulei parfumat. Libianul o arcui în faţă, iar ea se întinse pe burtă, ridicându-şi bazinul cu ajutorul unei perne pe care Houda o strecurase sub ea. El Mabrouk i se aşeză în spate, iar Mina veni imediat şi-i murmură la ureche cu un zâmbet vicios:

— O să-i vâri mădularul tău gros de ţap!

În mitologia arabă, ţapul este, prin definiţie, simbolul virilităţii şi al sexualităţii.

Houda îi prinse sexul în mână şi îl masturbă ca să devină şi mai voluminos. Apoi îl apropie de crupa Saidei şi îl aşeză în deschizătura dintre fese. El Mabrouk se cutremură înainte de a simţi din plin plăcerea.

— Haide! Despic-o, murmură Houda cu vocea şuierată şi destrăbălată.

În acelaşi timp, ea pişcă fesele păroase ale libianului. Acesta împingea cu toată puterea şi se afundă dintr-o singură mişcare în orificiul îngust, foarte adânc, aproape fără nici o greutate, lucru ce îl făcu să se simtă puţin frustrat. Din fericire, Saida slobozi un ţipăt oribil, începând să geamă şi să-l roage:

— Opreşte-te! Opreşte-te! Of, Mabrouk! O să mă rupi, o să mă omori!

În acest timp, ea îşi ondula şoldurile ca să-l excite şi mai mult. Asaltat din toate părţile, El Mabrouk începu s-o sodomizeze pe Saida ca un apucat, încurajat de vocile şuierătoare şi obscene ale celorlalte partenere.

— Rupe-o! mârâia Mina. Uită-te la tine cât de mare o ai!

Sub asalturile lui El Mabrouk, „victima” se culcă pe burtă.

Sprijinindu-se în braţe ca pentru flotări, libianul se lăsa cu toată greutatea peste fesele cambrate ale fetei, cu senzaţia că se afundă şi mai tare în crupa ce i se oferea. Senzaţie accentuată şi de ţipetele sfâşietoare ale fetei sodomizate. Prietenele ei râdeau pe înfundate. Având în vedere gustul Saidei pentru sodomie, ea ar fi putut primi şi un sex de măgar fără să-şi facă rău, dar era datoria ei să-i procure clientului stări de vis... Libianul se dezlănţui, gata să juiseze în fiecare clipă. Picături de sudoare cădeau de pe pieptul lui păros pe fesele „victimei” sale. Mina reuşi să se strecoare între ei şi începu să-l sugă

ca o lupoaică romană. Această manevră îl termină.

Cu un strigăt răguşit, scuturat ca un electrocutat, se descărcă între fesele primitoare, încurajat de celelalte două secături. Imediat după asta, Mina îl şterse de transpiraţie şi îl târî în baie unde începură să-l frece cu bureţii naturali îmbibaţi în uleiuri parfumate.

Când se întoarse în cameră, curăţat şi frecat din cap până-n picioare, Saida mai zăcea încă pe burtă şi îi zise cu voce sfârşită:

— Nu am trăit niciodată asemenea clipe. Oh, Mabrouk! Eşti un ţap regal!

Servitoarea îl aştepta cu hainele în mână. El se îmbrăcă şi, flatat până în măduva oaselor, împărţi câteva bancnote, apoi coborî scările. Leila Kadouni se ivi zâmbindu-i complice.

— Ţi-a plăcut patul meu?

— E minunat, zise El Mabrouk Sahban plin de extaz.

— A fost al primului bei din Tunis, îl informă Leila. Se culca în el cu cele patru favorite ale lui. Dacă vrei, data viitoare poţi să faci ca el.

Libianul protestă. Pentru el, trei erau de-ajuns. În timp ce număra hârtiile de zece dinari, Leila Kadouni îl întrebă pe un ton degajat:

— Rămâi mai mult timp în Tunis? Vrei să-ţi aranjez şi altceva?

— Din păcate, nu, răspunse El Mabrouk. Am o întâlnire imediat, apoi plec spre Tripoli.

— Bunul şi milostivul Allah să te aibă în pază, zise Leila, în timp ce strecura bancnotele în buzunarul *djellebahului.* Vei fi mereu bine venit în casa mea.

Când ajunse în hol, libianul o găsi pe Amina cu o umbrelă uriaşă în mână. În papuci, fata îl conduse până la maşină, apărându-l de soarele arzător.

După ce rămase singură, Leila se duse în birou, puse banii într-un seif şi formă numărul corespondentului ei din Ministerul de Interne.

— A plecat adineauri, zise ea, apoi închise.

Îşi turnă puţin Cointreau peste cele trei cuburi de gheaţă rămase în pahar şi luă oftând un castronel cu fistic. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în această încăpere.

Datorită sutelor de informatori ca Leila Kadouni, ministrul de interne supraveghea cu eficienţă întreaga ţară. În fiecare dimineaţă, găsea pe birou o notă amănunţită despre activităţile persoanelor „sensibile”. Îndepărtase ameninţarea integristă cu o brutalitate care stârnise admiraţia cunoscătorilor în materie şi provocase nemulţumiri în Liga pentru Drepturile Omului, din cauză că trimisese mii de suspecţi în închisoare fără să îi judece. În mod sigur, libienii erau ca „fraţii”, însă iubeau Tunisia cu o dragoste uneori prea acaparatoare. Serviciile tunisiene îi bănuiau că îi finanţează parţial pe integrişti.

Raziile care apăsau toate oraşele dădeau de înţeles populaţiei că integriştii nu prea aveau vânt la pupa. De altfel, pe străzi nu se

vedeau femei cu văl pe faţă. În Medina circula zvonul că, din patru tunisieni, trei şi jumătate erau poliţai, iar al patrulea lucra cu jumătate de normă. Chiar şi în capitală, poliţiştii cu uniforme gri şi cu walkie-talkie la centură erau omniprezenţi, ajutaţi de o sumedenie de indicatoare. Toţi străinii „sensibili” erau luaţi „în vizor” fără încetare.

*

* *

El Mabrouk Sahban tocmai se instalase într-un şezlong la umbră sub un parasolar, la marginea piscinei din hotelul *Abu Nawas,* un palat ultramodern construit în centrul parcului Kennedy, între bulevardul Mohammed al V-lea şi lacul Tunis, când o tânără blondă păşi pe bordura piscinei, venind din hotel.

Era o vreme de plajă numai bună pentru o şopârlă, de aceea colonelul libian era singurul client al piscinei. Ca tuturor arabilor, nu-i plăcea deloc soarele, dar mai avea timp până la întâlnire, aşa că profita de acest răgaz să bea un Johnnie Walker.

Proaspăta sosită aducea puţin cu o hippie, cum era îmbrăcată cu rochia largă din pânză înflorată, cu espadrile şi cu o taşcă agăţată de umăr. Ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari de soare.

Văzând că se îndreaptă în direcţia lui, El Mabrouk o urmări cu privirea puţin nedumerit. Ajunsă la un metru de el, fata se opri, strecură cu un gest natural mâna în taşcă, apoi o scoase o cu pungă de pânză neagră din care ieşea ţeava unui pistol cu amortizor.

Înainte ca libianul să apuce să se ridice, necunoscuta îi trase tacticos trei gloanţe în cap.

Capitolul II

Bryan Palmer, şeful Centralei CIA din Tunis, îl observa pe colonelul El Mabrouk Sahban de vreo câteva minute, când o zări pe necunoscuta blondă cu geanta mare agăţată de umăr. Americanul se afla la etajul al şaselea din hotelul *Abu Nawas,* într-o cameră închiriată numai pentru acea zi, în care avea întâlnire cu colonelul libian. Nu-şi făcea nici o iluzie. Serviciile tunisiene ştiau aproape tot ce făcea Agenţia în capitală, telefoanele erau ascultate şi, în ciuda extremei cordialităţi cu care se purtau omologii săi, nu putea să acţioneze în câmp deschis. Şansele ca aceştia să fie la curent cu întâlnirea erau foarte mari.

— God damn it!

Înainte ca necunoscuta să scoată arma din taşcă, Bryan Palmer avusese o presimţire. Nu degeaba lucrase el douăzeci de ani în Serviciul de Informaţii, căci dobândise un al şaselea simţ. Se repezi la fereastră ca să o deschidă şi să-l avertizeze pe libian. Dar era prea târziu.

Asistă neputincios la asasinat şi îl văzu pe colonel încercând să se ridice, apoi prăbuşindu-se cu faţa plină de sânge. Ucigaşa puse în taşcă săculeţul negru în care se afla arma, special confecţionat ca să reţină cartuşele goale. Era o adevărată profesionistă. Americanul se năpusti la ascensor ca să încerce s-o prindă în hol, când văzu că se îndreaptă spre capătul celălalt al esplanadei din ciment în care era îngropată piscina, în dreptul etajului al doilea al hotelului.

Cu pas liniştit, ucigaşa ajunse în zona din dreptul căii transversale ce lega bulevardul Mohammed al V-lea cu drumul dinspre nord-sud. Acolo găsi o scară pe care dispăru. Probabil că era o ieşire de incendiu, care ajungea cu două etaje mai jos.

După câteva momente, Bryan Palmer zări un Peugeot 205 roşu, care se desprinse de lângă trotuar şi se amestecă în trafic, îndreptându-se spre nord-sud. Vehiculul era condus de un tânăr brunet. Pe pasageră nu o putea vedea bine din cauza capotei, dar zări în treacăt rochia înflorată. Era chiar ucigaşa! Când ajunse la semafor, maşina viră la dreapta, spre centrul oraşului, spre Bizerte sau spre Hammamet...

Bryan Palmer se uită din nou la colonelul El Mabrouk Sahban. Piscina era goală, deci nimeni nu-şi dăduse seama de moartea lui. Părea că a adormit la soare. Bryan Palmer se îndreptă spre ascensor. Dacă libianul avea actele în cameră, era mai bine să le recupereze înainte ca agenţii tunisieni să-şi facă apariţia.

*

* *

Aparatul Airbus A 320, aparţinând companiei Air France, începu să

coboare uşurel pe aeroportul din Cartagina. Imediat ce îşi termină caviarul, Malko se aplecă spre hublou şi privi aceste meleaguri unde nu mai pusese piciorul de zece ani. Regăsi aceeaşi mare albastră, aceleaşi plaje pustii şi acelaşi oraş neted şi urât, împânzit de uzine.

Văzut din avion, Tunisul părea minuscul, cu bulevardul Habib-Bourguiba – un fel de Champs-Elysees al lor – ducând dinspre mare către oraşul vechi şi spre câteva cartiere mărginaşe cu o bogată arhitectură modernă.

În holul pentru sosiri, regăsi acelaşi iz familiar propriu ţărilor din Maghreb şi nebunia mediteraneană. Numai ce ieşi din vamă, că un tânăr blond şi foarte slab înaintă spre el, întrebându-l cu respect:

— Domnul Linge?

— Da, zise Malko.

— Bună ziua, eu sunt Robin Ferry şi am misiunea să vă conduc la domnul Palmer.

Parcă ieşise de curând de pe băncile celebrei Universităţi Harvard. Era un tânăr recrut al Companiei… Malko îl urmă până la un Ford gri al cărui număr de înmatriculare începea cu 22, ca toate plăcuţele diplomatice din Statele Unite, condus de un şofer cu ceafa rasă. Era cu siguranţă un puşcaş marin. Pe drumul spre Tunis, traficul era fluid, dar acesta nu depăşea nouăzeci de kilometri la oră.

— V-am reţinut o cameră la *Abu Nawas,* îl anunţă Robin Ferry, este cel mai bun din Tunis.

— Dar *Hilton?*

Tânărul american zâmbi puţin forţat.

— Domnul Palmer spune că *Hilton* a fost cucerit de Africa. Este absolut degradat. El s-a gândit că v-ar plăcea mai mult *Abu Nawas.* Uitaţi-vă, e clădirea aceea albă de acolo.

Arătă drept în faţa lui un edificiu ultramodern cu forme complicate şi cam urâte, situat între lacul Tunis şi bulevardul Mohammed al V-lea. Primul lucru care îl frapă pe Malko atunci când pătrunse în holul hotelului, a fost mirosul pestilenţial, un amestec de hoit şi de murdărie, pe care se părea că nimeni nu-l simţise până acum. După câtva timp, îşi dădu seama că erau miresmele ce veneau dinspre lacul Tunis, a cărui apă stătută se împuţea sub soarele arzător. În afara acestui mic amănunt, totul era îmbrăcat în roşu aprins, peste tot vedeai numai marmură, iar lifturile funcţionau. Malko îşi lăsă bagajele în cameră, apoi se alătură călăuzei sale.

— Ambasada e tot pe bulevardul Libertăţii? întrebă el.

— Tot, *sir,* răspunse Robin Ferry, însă domnul Palmer dispune şi de o vilă care se află puţin mai departe, în piaţa Pasteur. De fapt, acolo ne ducem… Ambasada nu oferă prea multă discreţie.

Era un fel de a spune, căci imensul complex de clădiri albe, apărat de un zid înalt şi de grilaje cu ţepuşe lungi, semăna cu o fortăreaţă în

stare de asediu! Stâlpii din ciment plantaţi pe trotuarul de pe bulevardul Libertăţii opreau trecerea eventualelor vehicule-capcană, iar jumătate din efectivul armatei tunisiene părea că şi-a dat întâlnire în acest punct. Nu erau puşi la socoteală falşii măturători de stradă, falşii lucrători la gaze şi oamenii care se plimbau prin împrejurimi numai ochi şi urechi…

La două sute de metri mai încolo, Fordul intră în piaţa Pasteur. Opri în faţa unei vile în stil maur, ascunsă în verdeaţă, chiar vizavi de Grădina Botanică. Un singur amănunt frapa în mod neplăcut: reflexele verzui ale ferestrelor dădeau de gol faptul că erau blindate. Se auzi un „bip”, iar poarta alunecă încetişor, dând la iveală mai multe camere de luat vederi şi o barieră din oţel care fu ridicată imediat.

Până să coboare Malko din maşină, un bărbat apăru pe peron şi îl întâmpină. Avea în jur de cincizeci de ani, nişte ochelari mari cu rame din baga, părul grizonat pieptănat pe spate şi era rumen la faţă cu un aspect neîngrijit, îmbrăcat într-un costum deschis la culoare şi boţit. Nasturii de la cămaşă abia mai stăteau închişi pe burta umflată, fapt mai mult decât grăitor că nu era un ascet…

— Sunt Bryan Palmer. Mă bucur să vă cunosc.

Malko îl urmă la primul etaj, în biroul spaţios şi cu aer condiţionat, a cărui modernitate contrasta cu aspectul bătrânesc al vilei. Era ferită din exterior de geamurile blindate, iar pe pereţi atârnau hărţi ale Tunisului, presărate cu semne misterioase. Pe o măsuţă joasă, aştepta o tavă cu ceai, cu cafea şi cu fursecuri tunisiene, din care şeful centralei începu să ronţăie din obişnuinţă. Pe o consolă din apropiere, transformată într-un minibar, erau aliniate mai multe sticle cu Johnnie Walker, Cointreau, Stalicinaia, coniac Gaston de Lagrange XO, gin… Bineînţeles că nu bronzul îl făcuse pe şeful centralei aşa de rumen la faţă.

— Vi se pare că Tunisul s-a schimbat?

— Nu prea mult, admise Malko.

Taxiurile galbene străbăteau întruna străzile, strecurându-se printre tramvaiele verzi exact ca la Frankfurt. Americanul clătină din cap cu înţelegere.

— La suprafaţă, nu se prea vede, însă locuitorii au evoluat mult. Primul-ministru Ben Ali este un om care ştie să-i ţină în frâu. Nu-i prea plac persoanele pe care le-aţi cunoscut în 1982. Numai faptul că pronunţi numele M’Zali[3] face din tine un suspect. Toată echipa de atunci a fost dată uitării.

— Păcat, zise Malko.

— Ei, nici cei noi nu sunt prea răi, oftă americanul. *OK, let’s get to the point…* Centrala din Viena nu v-a pus la curent cu aceste lucruri?

[3] Fostul prim-ministru (n.a.).

— Pur şi simplu, mi-au spus că există o problemă.

Când totul mergea bine, CIA nu făcea apel la colaboratorul ei de lux. Din fericire pentru bătrânele pietre din Liezen, operaţiunile secrete ale CIA le salvau de nenumărate ori de la dezastru şi îl îndepărtau pe ultimul descendent al clanului Linge, prinţul Malko, de spectrul foamei. Încă o dată, plecase din Austria chiar la începutul verii, atunci când castelele de prin împrejurimi nu mai conteneau cu petrecerile, care de care mai fastuoase şi când se pregătea s-o ducă pe apetisanta lui logodnică, contesa Alexandra, în week-end la Paris, beneficiind de înlesnirile companiei Air France.

Nu numai că trebuia să-şi asigure propria existenţă, dar era nevoit s-o asigure şi pe aceea a fidelului său majordom, Krisantem, câteodată şi ucigaş plătit, plus a perechii ce avea în grijă toată administraţia castelului din Liezen. Nu mai punea la socoteală capriciile costisitoare ale eternei sale logodnice. Alexandra nu voia să-l ia de bărbat ca să nu rişte în permanenţă să rămână prea de timpuriu văduvă. De altfel, atunci când aveau răgazul necesar şi când erau în toane bune înaintea unei plecări, ea se deghiza în văduvă, învăluindu-se în voalete, în dantelării negre şi ciorapi cu dungă şi se ducea la căderea nopţii să-şi ofere puţin mister în liniştitul cimitir din satul Liezen. Distracţie pe cât de extravagantă, pe atât de incitantă...

Înainte de a-şi alunga aceste gânduri necurate, Malko îşi concentră atenţia asupra bărbatului din faţa lui. Bryan Palmer părea un om de treabă, destul de sărăcuţ, conştiincios, căruia i se încredinţase bastonul de mareşal fiind pus la cârma Centralei din Tunis. La fel ca şi consulii care ajungeau până la urmă ambasadori în state nu mai întinse decât o debara, nimerind în mijlocul unui regim nesănătos. Trebuie precizat că Tunisul era considerat de Langley ca o centrală în care erau „trataţi” mulţi oameni. Munca cea mai importantă consta în ascultările tehnice îndreptate în principal către Libia.

Malko simţea că şeful centralei era emoţionat şi deprimat în acelaşi timp. Luă o înghiţitură din ceaiul de mentă şi îi zâmbi încurajator americanului.

— De ce vă e de folos prezenţa mea în Tunis? întrebă el.

— Răspunsul cere un mic „flash-back”, zise Bryan Palmer. De zece ani de când mă aflu aici, „tratez” pe un oarecare Ibrahim Khalifa, şeful Direcţiei ce se ocupă de Securitatea externă, în cadrul Serviciilor de Informaţii libiene.

Malko fu nevoit să facă un efort de memorie ca să nu-l dezamăgească pe interlocutorul său care, în mod vădit, îi acorda multă importanţă persoanei „tratate” de el.

— Nu ştiam că are legături cu Compania.

— Normal, zise americanul împăunându-se, e o operaţiune „ermetică”. Foarte puţini oameni sunt la curent cu ea. L-am cunoscut

pe Khalifa când lucram la Centrala din Roma. Se întâlnea cu multă lume din SISMI[4] şi avea o relaţie privilegiată cu amiralul Fulvio Martini. Aşa l-am cunoscut. De atunci, ne întâlnim cu regularitate.

Bryan Palmer nu mai contenea să-l laude pe libian, care nu era decât una dintre sutele de „surse” cu care tratau agenţii obscuri precum Palmer.

— În prezent, Ibrahim Khalifa are un rol foarte important în Libia, adăugă americanul. Conduce Biroul Popular al Contactelor Externe din cadrul Securităţii externe.

Malko ştia că Securitatea externă libiană regrupa deopotrivă culegerea de informaţii în străinătate şi eliminarea opozanţilor libieni cu ajutorul anumitor grupări teroriste.

— Cred că vă aducea informaţii preţioase, observă el.

— Făcea şi mai mult, zise americanul fudulindu-se. În urmă cu câteva luni, a venit cu o propunere care i-a făcut pe cei de la Langley să saliveze. Şi anume să răstoarne regimul lui Kadhafi, pornind din interior.

— Ce program de anvergură! făcu Malko zâmbind cu scepticism.

De vreo zece ani încoace, francezi şi americani laolaltă înjghebaseră numeroase planuri împreună cu diverşi detectori, dar nici unul nu le-a izbutit. Trebuie spus că acei libieni se găseau undeva în afară, în general, în Egipt. Văzând cât de prudent e Malko, Bryan Palmer se grăbi să adauge:

— Cei de la Langley au reacţionat la fel când le-am pomenit despre povestea asta. Au privit-o cu scepticism, însă şi-au schimbat părerea când au fost mai bine informaţi. Ibrahim Khalifa face parte dintr-un mic trib libian, Bichara, care, pentru a supravieţui, a fost nevoit să se alieze cu alte două mari triburi ce conduc ţara de la lovitura de stat a colonelului Kadhafi. Khadhadifa, tribul colonelului şi Makariha, din care face parte comandantul Jalloud, considerat ca numărul doi al acestui regim.

— Care sunt motivaţiile lui Ibrahim Khalifa? îl întrebă Malko.

Probabil emoţionat, Bryan Palmer se duse să-şi toarne o porţie dublă de Johnnie Walker, apoi veni şi se instală în faţa lui.

— Mai întâi, dorinţa de a se revanşa, îi explica americanul. Vrea să redea puterea tribului său. Apoi, Libia e o ţară gată din cauza petrolului, iar Khalifa doreşte să profite de pe urma acestui noroc.

— Sunt motive excepţionale, recunoscu Malko, însă cum poate un singur om să destabilizeze un regim ca al lui Kadhafi?

— Nu este singur, răspunse imediat Bryan Palmer. În afară de legăturile lui cu armata şi cu serviciile libiene, are în spate întreaga breaslă a afaceriştilor şi a comercianţilor, sătui să fie puşi mereu la

[4] Serviciile Secrete italiene (n.a.).

stâlpul infamiei, neputând să circule liber, fiind lipsiţi de „foloasele” de care se bucură intimii lui Kadhafi şi ai lui Jalloud. Libia din ziua de azi e hamul ruşinos al unui vizionar nebun, pus unui popor de comercianţi docili.

— Totul se leagă, constată Malko.

— În sfârşit, zise răspicat Bryan Palmer, Ibrahim Khalifa nu e un exilat care construieşte castele în Spania, ci un personaj puternic, bine înfipt în centrul sistemului. Rolul său dinăuntrul serviciilor secrete libiene îi permite să pună la punct un plan de acţiune care să stea în picioare... *„To make a long story short”,* conchise el. În final, cei de la Langley au fost de acord cu ideea mea, iar Biroul pentru Orientul Mijlociu a întocmit un plan operaţional inspirat din discuţiile mele cu Ibrahim Khalifa.

Tăcu o vreme ca să dea mai multă greutate ideilor pe care urma să le susţină pe un ton solemn.

— Planul a primit numele de cod „Desert Spring” şi are două părţi. Pe de o parte, eliminarea a vreo douăzeci de personaje-cheie din regimul libian – printre care, evident, se numără Kadhafi şi comandantul Jalloud – pe de alta, aducerea la putere a unei noi echipe conduse de Ibrahim Khalifa. Aceasta va renunţa bineînţeles la ideologia antiimperialistă şi antisionistă a colonelului Kadhafi, la terorism, făcând din nou din Libia un stat ca oricare altul.

— Care sunt mijloacele operaţionale? întrebă Malko.

Simţea că Bryan Palmer repetase deja de sute de ori această poveste. Era afacerea vieţii sale. Modestul funcţionar al Companiei se pregătea să dea lovitura secolului. Va face să pălească de invidie noua generaţie a şefilor de centrale cizelaţi la Harvard sau la Berkeley. Palmer se străduia să rămână calm, însă se simţea în el un neastâmpăr, o emoţie pe care n-o putea ascunde.

— Aţi auzit de colonelul Haftar? îl întrebă Bryan Palmer.

— Vag. Lupta în Libia pentru colonelul Kadhafi şi a fost „întors din drum” de Companie.

— Exact. A tras după el vreo şase sute de libieni, prizonieri de război la N’Djamena, care au preferat să plece cu el în Statele Unite decât să se întoarcă acasă. Se află în taberele din Florida unde fac antrenamente cu arme moderne sub comanda lui Haftar. Acesta e animat de un singur gând: să se întoarcă în Libia şi să-l răstoarne pe Kadhafi de la putere.

— Şase sute de oameni nu sunt de ajuns, observă Malko. După câte ştiu, armata libiană e formată din o sută de mii de soldaţi.

— Mai exact, din o sută opt mii, zise Bryan Palmer ca un cunoscător ce era. Dispun de două mii nouă sute de tancuri, o mie cinci sute de arme de artilerie, cinci sute treizeci de avioane de luptă şi treizeci de elicoptere de asalt. Numai că noi avem câţiva aşi în mânecă...

Ochii lui străluceau ca nişte faruri în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Ceea ce vă spun acum e ultrasecret, continuă el cu voce joasă. Este miezul operaţiunii „Desert Spring”. Iată cum se va desfăşura acţiunea... Azi e joi 4 iunie. Peste cinci zile, adică pe 9, cei şase sute de oameni conduşi de colonelul Haftar vor fi aduşi la baza US Air Force din Sicilia. Treizeci dintre ei vor pleca de acolo cu aparate Hercules C 130 până la Tozeur, în sudul Tunisiei. Le-am cerut tunisienilor autorizaţia să facem manevre de comando în depresiunea El Jerid, aflată la mai puţin de două sute de kilometri de graniţa cu Libia... La bordul avioanelor dispun de vehicule care vor permite ajungerea în Libia, folosind drumurile părăsite. Se vor deplasa numai noaptea, fără ştirea tunisienilor, care nu ştiu că este vorba despre libienii reîntorşi, ori chiar nu vor să afle. Vor trece graniţa pe la sud, în noaptea de 10 spre 11 şi vor ajunge la două aeroporturi scoase din uz, datând din timpul celui de-al doilea război mondial, aflate la o sută de kilometri de acolo. Cu ajutorul sateliţilor şi a ascultărilor efectuate, vom afla dacă au întâmpinat vreo rezistenţă mai deosebită, căci armata libiană nu staţionează în această regiune... îndată ce vor ocupa aeroporturile, grosul forţei de luptă a colonelului Haftar se va instala aici cu aparatură specială pentru transmisiuni şi cu vehicule uşoare... Aparatele C 130 plecate din Sicilia vor zbura la trei mii de metri deasupra Mediteranei. În plus, mijloacele electronice ale Flotei a Vi-a vor bruia radarele libiene. De când au plecat nemţii din Est, acestea sunt mult mai eficiente. Normal, căci vor să atingă punctul în care vor interveni fără să fie reperaţi de libieni.

— Şi pe urmă? întrebă Malko, puţin năucit de acest plan îndrăzneţ.

— În zorii zilei de 11 iunie, colonelul Haftar va lua legătura cu Ibrahim Khalifa şi se va supune ordinelor acestuia.

— Concret, ce se va întâmpla? întrebă Malko.

— Ibrahim Khalifa a selectat un număr de obiective care trebuie neutralizate. Fireşte, deţine toate adresele persoanelor importante din Libia. În concluzie, în ziua de 11, oamenii colonelului Haftar se vor asigura în privinţa acestor persoane a căror adresă şi modalitate de a-şi petrece timpul sunt cunoscute de Khalifa.

Luă o coală de hârtie dintr-un dosar şi i-o întinse lui Malko tremurând de emoţie. Aici se găseau vreo zece nume:

– Comandantul Abd El Salem Jalloud. El era adevăratul conducător al ţării.

– Colonelul Addallah Senoussi, cumnatul lui Kadhafi, numărul doi în Securitatea externă.

– Generalul Omar Abdallah Gouider, directorul Securităţii interne.

– Colonelul Rakhebi, directorul Securităţii militare.

– Moussa Koussa, şeful Mathaba.

– Mohammed Majoub, şeful Comitetelor revoluţionare.

– Khouldi Al Hamidi, membru în Consiliul Suprem de Securitate.

– Mohammed Ghozali, membru în Consiliul Suprem de Securitate.

– Sayed Qadafeddam, şeful Serviciului extern de Informaţii.

Malko îi înapoie foaia lui Bryan Palmer şi întrebă:

— Va fi de ajuns?

— Fireşte că nu, recunoscu americanul. Dar, în afară de aceşti oameni care reprezintă „linia dură" antioccidentală, trupele de comando ale colonelului Haftar vor acapara Televiziunea, Radioul şi clădirile comitetelor revoluţionare din Tripoli... Şi, lucrul cel mai important pe deasupra, Ibrahim Khalifa garantează răsturnarea colonelului Abu Baker Younes, care aparţine aceluiaşi trib ca şi el şi care controlează armata. Deci aceasta nu va face nici o mişcare... Joi, 11 iunie este ziua de Aied El Khebir, marea sărbătoare la care participă toţi musulmanii. Acest eveniment va uşura lucrurile. Ibrahim Khalifa are mulţi prieteni în toate posturile „sensibile". Bineînţeles că în seara de 11, va lua puterea în Tripoli şi îi va elimina pe cei mai periculoşi oameni ai regimului. După părerea lui, armata va trece de partea lor, cu ajutorul prietenului său, colonelul Younes. Lui îi va rămâne să preia controlul asupra regiunilor Benghazi şi Syrte.

— Dar colonelul Kadhafi?

Pentru o fracţiune de secundă, Bryan palmer păru puţin încurcat, apoi reluă:

— Se află undeva în deşertul din Syrte, la aproximativ trei kilometri de Tripoli. Ibrahim Khalifa mi-a promis că a luat legătura cu doi piloţi pe Mig 29, care vor efectua un raid asupra bazei lui din deşert, chiar la începutul operaţiunii. Nu au cum să-l rateze... Ce părere aveţi despre plan?

— Este nemaipomenit, recunoscu Malko. Să dea Dumnezeu să reuşească! Cel puţin va pune capăt celei mai întinse laturi a terorismului internaţional. Dar e şi foarte îndrăzneţ. Kadhafi a avut destulă vreme să-şi consolideze puterea.

— Într-adevăr, recunoscu americanul, însă tribul lui a fost întotdeauna dispreţuit de celelalte. În plus, de când a fost impus embargoul, pentru libienii care călătoresc, viaţa a devenit tot mai grea.

Evident, pentru libieni nu era mare lucru să facă trei sute de kilometri de la Tripoli până la Djerba ca să ia avionul.

Totuşi, Malko era sceptic în privinţa răsturnării lui Kadhafi de la putere. În mod regulat, administraţia americană tuna şi fulgera împotriva liderului libian, dar după aceea se liniştea. Franţa şi Statele

Unite întreţineau câţiva oponenţi în exil, plătiţi cu vârf şi îndesat, dar care nu au putut fi puşi niciodată pe orbită. Societatea libiană era foarte complexă, bazată pe o structură complet tribală. Poate că din interior existau mai multe şanse. Iar Ibrahim Khalifa a fost incontestabil un om de bază. Bryan Palmer părea puţin descumpănit, ca şi când trecerea la fapte l-ar fi tulburat. Repetă, parcă să se convingă pe sine:

— Cred că e un plan foarte bun.

Malko nu se putu abţine să nu facă o observaţie perfidă:

— Ar mai fi un mijloc mult mai simplu de a-l destabiliza pe Kadhafi…

— Care?

Bryan Palmer ciuli urechile ca un fox-terrier la pândă.

— Să se interzică exploatarea resurselor de către companiile petroliere americane, zise Malko cu gingăşie. Doar ştiţi bine că, din 1961 încoace, douăsprezece dintre ele extrag în fiecare an din subsolul libian patru sute de milioane de barili, din care este finanţată aproape întreaga ţară. Dacă îi înfometezi poporul, colonelul Kadhafi va avea mai puţină credibilitate.

Americanul ridică din umeri plictisit.

— Să lăsăm deoparte politica-ficţiune! zise el. Suntem o ţară democratică, nu putem să împiedicăm companiile particulare să facă afaceri cu nebunul. Dacă am lucra numai cu guvernele care ne convin, am citi la lumânare! Mai cu seamă că suntem numai noi în afacerea asta. Francezii şi englezii ar fi bucuroşi să ne înlocuiască.

Petrolul este un lucru sfânt. Bryan Palmer era gata să-şi apere planul cu ghearele. Asta îi amintea lui Malko de „Golful Porcilor”, adică de tentativa eşuată a CIA de a-l răsturna de la putere pe Fidel Castro, în 1962, nereuşind decât să producă o confuzie totală.

— Sunt de acord, făcu Malko. Acum tare mi-ar plăcea să aflu de ce am venit la Tunis.

Bryan Palmer păru deodată că îşi pierde entuziasmul. Umerii i se gârboviră, iar el începu fără să se uite la Malko:

— Acum două zile, s-a petrecut un caz „neobişnuit”. Aveam întâlnire în Tunis cu un trimis de-al lui Ibrahim Khalifa, colonelul El Mabrouk Sahban, ca să punem la punct ultimele amănunte ale operaţiunii „Desert Spring”.

— Şi nu a venit?

— Ba da, însă a fost ucis sub ochii mei, înainte să am timp să vorbesc cu el.

Îi relată pe scurt lui Malko împrejurările în care murise ofiţerul libian.

— Ce ştiaţi despre el? întrebă Malko.

— Nu mare lucru. Era membru al tribului Bichara ca şi Khalifa.

Făcea parte din Biroul pentru export al Revoluţiei, organism libian destinat să-i ajute pe revoluţionarii şi teroriştii din lumea întreagă.

— Serviciile tunisiene au găsit ceva?

— Nimic. Armata lor de informatori şi de agenţi nu au reuşit să aducă nici o veste. Nici un fel de infiltrare suspectă provenind din Tripoli. În plus, am asistat la crimă şi nu mi s-a părut a fi modul de a acţiona arab, în stilul lui Abu Nidal. A fost mult mai profesionist, în stilul israelienilor. În ciuda barajelor amplasate de tunisieni, nu a fost găsită nici maşina, nici pasagerii din ea.

— Nu v-aţi gândit la Kadhafi? Poate că a avut vânt în „Desert Spring" şi astfel s-a opus. În felul lui, bineînţeles.

— Este o supoziţie pe care nu o putem neglija, însă ceva mă deranjează. Dacă a fost el, ar fi avut timp berechet ca să-l lichideze discret pe colonel între Tripoli şi graniţă, fără să se întâlnească cu tunisienii care nu văd cu ochi buni ceea ce fac ei pe teritoriul lor.

— Ca supoziţie, ce să înţelegem din acest lucru?

— Cinstit să fiu, nu ştiu, mărturisi ruşinat Bryan Palmer. E foarte grav. Mai avem opt zile până la declanşarea operaţiunii „Desert Spring". Orice s-ar întâmpla, trebuie să elucidăm crima. A început numărătoarea inversă. Este imposibil să continuăm fără să îndeplinim două condiţii. Mai întâi, trebuie să luăm din nou legătura cu Ibrahim Khalifa, apoi să găsim persoana care s-a infiltrat în operaţiune.

— După asasinat, Khalifa nu a mai încercat să vă contacteze?

— Nu. Niciodată nu o face în mod direct. Trimite pe cineva de încredere care lasă mesajul aici, în Tunis, la un număr de telefon secret legat la un robot. Cred că o va face foarte curând. Trebuie, adăugă el ca să se convingă pe sine.

— În cazul acestui plan, nu pot decât să mă rog împreună cu dumneavoastră, zise Malko.

— Bineînţeles, dar aş dori să refaceţi pista omorului colonelului Sahban.

— Nu lucrez cu un glob de cristal. Cum vreţi să reuşesc eu acolo unde Serviciile de Informaţii tunisiene au dat greş? Vorbesc prea puţin araba, iar prietenii mei tunisieni sunt în exil.

— Nu toţi, îl corectă Bryan Palmer. Una dintre vechile dumneavoastră cunoştinţe – dacă ne luăm după dosarele Companiei – s-ar putea să fie amestecată în această afacere.

— Cine?

— O anume Leila Kadouni.

— Leila Kadouni…

Imaginea apetisantei roşcate apăru în faţa ochilor lui Malko. Petrecuseră împreună câteva momente înfocate.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Americanul îi zâmbi cu ironie.

— Ţine o casă de toleranţă foarte frecventată şi lucrează puţin şi pentru serviciile tunisiene. Vă înţelegeţi bine cu ea?

— Acum zece ani, ne-am despărţit în cele mai bune condiţii, zise Malko. Aş fi încântat s-o întâlnesc. Locuieşte tot în Cartagina?

— Tot acolo. Ei bine, dorinţa dumneavoastră se va îndeplini.

— Cum de s-a implicat în această afacere?

— Chiar înainte de a fi asasinat, colonelul Sahban a fost la prietena dumneavoastră. Poate că ştie câte ceva. Dacă nu vă va spune nimic, atunci puteţi lua avionul spre casă, iar eu rămân în mocirlă. Aveţi numărul ei de telefon?

— Nu.

— Acesta este.

Îi întinse lui Malko un cartonaş alb dreptunghiular şi preciză imediat:

— Desigur, tunisienii ştiu cine sunteţi şi cred că vă „filează" deja. Prefer s-o sunaţi de la hotel. Precis că e ascultată, însă fiind o cunoştinţă de-a ei, convorbirea dumneavoastră poate fi luată drept o simplă vizită de curtoazie. E bine aşa?

— E foarte bine, recunoscu Malko în timp ce se ridica. Vă voi ţine la curent.

În piaţa Pasteur, zgomotul circulaţiei pur şi simplu te asurzea. Robin Ferry îl aştepta la volanul Fordului şi îl conduse la *Abu Nawas*. O privire discretă în oglinda retrovizoare îi permise lui Malko să observe un Peugeot 309 care părea lipit de bara de protecţie din spate. Tunisienii ţineau dosarele la zi.

Ferice de el că făcuse un mare serviciu ţării lor şi poate că nu uitaseră acest lucru. Pe atunci, libanezii voiau să destabilizeze Tunisia printr-o campanie a terorii, însă până în prezent, au avut grijă integriştii ca această ameninţare să fie depăşită cu bine.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu Habib Bourguiba? întrebă Malko.

Fostul preşedinte al Tunisiei, „Părintele Independenţei", cum i se mai spunea, fusese îndepărtat de la putere printr-o lovitură de stat „blândă" în urmă cu câţiva ani.

— Se află la Monastir, într-o locuinţă supravegheată. Nu l-am mai văzut de câteva luni, zise tânărul american. Cred că merge pe suta de ani şi nu mai supără pe nimeni.

Ajuns la *Abu Nawas,* Malko se strecură direct într-una dintre cabinele din hol şi ceru un fir. Sună îndelung la acel număr, apoi o voce de femeie răspunse într-o franceză stricată cu accent arab:

— Cine este?

— Pot să vorbesc cu Leila Kadouni? Spuneţi-i că e Malko.

Interlocutoarea îl puse să repete de trei ori, apoi îl lăsă să aştepte. După mult timp, o voce vibrând de căldură explodă în timpanul lui Malko.

— Malko! Eşti chiar tu?

— Da, chiar eu. Sunt în trecere prin Tunis şi mă întrebam ce mai faci. Mi-ar plăcea să te văd…

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Leila Kadouni zise încetişor:

— Să mă vezi! Of, dar nu se poate.

Malko avu senzaţia unui duş rece. Era un obstacol la care nu se gândise. Oare de ce apetisanta Leila Kadouni refuza să se întâlnească cu el, după tot ce făcuseră împreună?

Capitolul III

— Dar de ce nu vrei să mă vezi? insistă Malko. Ai un bărbat gelos?

— Nu, nu! zise repede Leila Kadouni râzând melancolic, dar m-am schimbat mult în zece ani! Nici nu o să mă mai recunoşti. Nu mă vei mai dori...

— În orice caz, vocea a rămas la fel, spuse Malko. Eu ţin neapărat să te văd. Ştiu unde locuieşti şi voi veni. Doar n-o să-mi trânteşti uşa în nas!

Urmă alt moment de tăcere, ca şi cum Leila s-ar fi gândit.

— Bine, zise ea, vino în seara asta la ora şase. Dacă ţii cu tot dinadinsul...

După ce închise, Malko trecu pe la biroul hotelului şi închirie un Renault 19, apoi urcă în cameră. Nu putuse să-şi ia pistolul extraplat din cauza controalelor şi se simţea puţin cam dezarmat. Era destul de neplăcut să ştie că ucigaşii se învârteau prim preajma lui gata să dea o nouă lovitură.

O mantie fierbinte acoperea Tunisul, însoţită de un vânticel de nisip care îţi usca plămânii, iar piscina de la hotel era pustie. Exact ca în ziua în care colonelul libian primise trei gloanţe în cap. Se aşeză în faţa televizorului Samsung din cameră şi mută pe CNN, după ce îşi luase din minibar o sticlă de Moet rece, după pofta inimii.

*

* *

Fetiţa în *djellebah* şi cu picioarele goale, care îi deschise lui Malko, nu avea mai mult de cincisprezece ani, însă îşi făcuse buzele cu ruj, ochii cu creion dermatograf, iar cerceii lungi îi atârnau până la umeri. Apariţia ei, mirosul de tămâie, muzica în surdină şi semiobscuritatea special menţinută împrumutau o nuanţă de uşoară imoralitate acestei vile, atât de decente când o vedeai din exterior. Malko o găsise destul de repede, însă puţin mai părăginită decât la prima lui vizită. Fără să spună o vorbă, Lolita îl conduse într-un salon în stil maur, foarte întunecos şi plin de bibelouri şi îl pofti să se aşeze pe o canapea, în care pur şi simplu se afundă, aflată în faţa unui paravan din lemn ajurat, ca un imens grilaj înalt din podea până în tavan, care despărţea încăperea în două. Lolita reveni cu ceai verde fierbinte, apoi se retrase. Se scurseră câteva minute, după care se auzi scârţâitul podelei care anunţa prezenţa cuiva după paravanul din lemn. Malko se ridică şi, în penumbră, ghici o siluetă care stătea în picioare, în timp ce un parfum greu se răspândea în valuri, gâdilându-i nările. Surprins, el o chemă în şoaptă:

— Leila?

— M-ai văzut?

Era vocea răguşită şi ameţitoare a Leilei Kadouni, în care se ghicea

o undă de tristeţe. De ce juca această farsă?

— Nu, dar te-am simţit, sublinie Malko, recunoscând parfumul de iasomie care îl învăluise de vreo câteva minute. De ce nu vii la mine?

— Nu vreau să mă vezi, doresc să-ţi rămân în amintire aşa cum am fost acum zece ani. Tu ai rămas acelaşi. Cred că placi şi acum femeilor, adăugă ea cu o nuanţă de invidie. Din păcate, eu m-am schimbat foarte mult!

— Eşti ridicolă, i-o întoarse Malko. Vreau să te văd!

— Nu, repetă Leila Kadouni.

Stăteau amândoi lipiţi de paravanul din lemn ajurat, despărţiţi numai de vreo doi sau trei centimetri, iar el simţea răsuflarea caldă şi parfumată a femeii. Ochii se acomodaseră cu semiîntunericul şi distingea acum gura mare şi roşie care era întredeschisă.

— Ai aceeaşi gură fermecătoare, observă el.

— E tot ce mi-a rămas la fel…

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi o parte a paravanului alunecă fără zgomot, creând o mică deschizătură dreptunghiulară în care se ivi imediat gura Leilei Kadouni.

Ea îşi apropie buzele de ale lui Malko şi păru că oscilează câteva secunde ca şi cum s-ar fi apropiat prea tare. El îi simţi respiraţia parfumată şi îşi aduse aminte de pielea ei fină şi sidefie, precum şi de formele apetisante pline de erotism. Leila oftă, ca şi cum în mintea ei s-ar fi dat un război între trecut şi momentul actual pe care erau gata să-l retrăiască amândoi. El auzi foşnetul rochiei şi înţelese că nu se va întâmpla nimic între ei. După cum bine ştia, o femeie făcea sacrificii enorme ca amantul ei să-i păstreze imaginea aşa cum o cunoscuse cândva.

Malko zări apoi cum gura se îndepărtează de paravan. Leila Kadouni se dăduse un pas înapoi, însă prezenţa ei continua să-l facă să viseze. Avea chef să smulgă grilajul din lemn care îl despărţea de Leila.

— Mi-e dor de tine, zise el.

— Şi mie, suspină femeia după un moment de tăcere. Dar să nu mai vorbim despre asta.

— Pe toţi musafirii îi primeşti astfel? De aceea ai pus bariera asta aici?

Leila scoase din gâtlej un râs trist şi excitat deopotrivă.

— Nu, dar unii dintre clienţii mei nu vor să fie recunoscuţi de pensionarele mele. Dar panourile acestui paravan se pot da la o parte ca să permită fetelor să-şi strecoare mâna sau buzele. Acum spune-mi de ce ai venit?

— Nu bănuieşti?

— Ba da. Pentru El Mabrouk Sabah. Ce vrei să afli?

— Cine l-a ucis?

După un moment de tăcere prelungită, Leila răspunse:

— Eu nu ştiu nimic, dar Amina, fata care ţi-a deschis, a observat ceva ce probabil ar putea să te ajute. Când a plecat, ea l-a condus pe colonel afară cu o umbrelă ca să-l ferească de soare. După ce s-a urcat în maşină, Amina a zărit alt vehicul care a pornit în spatele lui, cu o pereche de străini. Un bărbat şi o femeie cu păr lung şi blond. S-ar putea să fie ucigaşa de la *Abu Nawas.*

— Altceva nimic?

— Ba da, a recunoscut maşina. Un Peugeot 205 roşu, închiriat de la Budget.

— De unde ştie? întrebă Malko sufocându-se de atâta precizie.

— Fratele ei lucrează le Budget, la aeroportul Cartagina. Uneori o ia la plimbare. Ea a observat fluturaşul portocaliu al firmei Budget pe parbrizul din spate al maşinii. Poţi să te duci la el din partea mea. Îl cheamă Taieb. Dar nu spune nimănui că eu ţi-am furnizat informaţia.

Malko scoase o bancnotă de douăzeci de dinari şi o strecură printre gratiile paravanului.

— Dă-i banii Aminei. Aş dori totuşi să te văd.

Leila râse îndelung, plină de sentimentalism.

— Poţi să vii de câte ori doreşti, la fel ca astăzi. Dacă vrei să încerci vreuna dintre fetele mele, eşti bine venit. Am unele foarte frumoase.

După fâsâitul rochiei, el ghici că Leila se îndepărta de paravan şi nu mai insistă.

*

* *

Leila Kadouni se duse în camera ei cu un sentiment de uşurare. Avea ochii plini de lacrimi. Deschise cu gesturi sigure o sticlă de Gaston de Lagrange XO şi îşi turnă o porţie dublă de coniac. Apoi, se întinse pe recamier şi se lăsă în voia alcoolului ca să-i alunge tristeţea.

*

* *

Taieb putea face foarte bine publicitate la acneea juvenilă. Era un enorm buboi sub o claie de păr creţ şi vorbea o franceză de negrişor. La auzul numelui de Leila Kadouni, se făcu mic de tot. Se vedea cât de colo că soră-sa câştiga bine. Îi aruncă o privire furişă lui Malko, întrebându-se dacă nu cumva se înfruptase din Amina. Dar el începu cu douăzeci de dinari, explicându-i ce voia. Într-o ţară în care salariul minim pe economie era de o sută douăzeci de dinari, acesta era un argument convingător…

— Aşteptaţi-mă aici, îl rugă Taieb, mă duc să caut prin dosare. Dacă am avea numărul maşinii, ar fi mult mai uşor.

Malko se duse şi îşi luă o cafea. Angajatul firmei Budget reveni peste un sfert de oră triumfător.

— Cred că am găsit-o! Am închiriat acum opt zile un Peugeot 205 roşu unei perechi de olandezi. După părerea prietenei mele care i-a primit, fata era blondă cu părul lung. Am aici numele şi adresa din Tunisia pe care ni le-au dat, plus seria paşapoartelor.

Lui Malko îi venea să-l sărute pe gură, chit că se umplea de bube după aceea. Puse hârtia în buzunar, iar treizeci de dinari dispărură în cel al băiatului, apoi se îndreptă spre maşină. Leila Kadouni era la fel de valoroasă. Bryan Palmer va fi nebun de fericire.

*

* *

— La hotelul *Al Boustan* din Djerba, nimeni n-a auzit de cei doi olandezi. Nici măcar nu au avut rezervare, zise secretara lui Bryan Palmer. Acum le verificăm paşapoartele cu ajutorul olandezilor. Am transmis toate datele Centralei noastre din Amsterdam. Vom primi foarte curând răspunsul.

— În mod sigur paşapoartele erau false, zise americanul, nu vom ajunge nicăieri.

Era numai ora opt, dar se întunecase deja. Cei doi aşteptau, mai mult de o oră. În sfârşit, secretara intră în birou cu un telex pe care i-l dădu şefului ei.

— Paşapoartele sunt false, bineînţeles! zise Bryan Palmer.

— Puneţi-i pe tunisieni pe urmele lor, îl sfătui Malko. Dacă pretinşii olandezi se mai află încă în ţară, îi vor găsi foarte uşor. Dacă pun patrule de poliţie…

În mod ciudat, americanul nu păru deloc entuziasmat.

— Dacă voi dezvălui acest lucru serviciilor tunisiene, nu ştiu dacă vor catadicsi să-mi spună ceva. Adică, nu mare lucru. Aş vrea să găsesc eu singur indiciile.

— Dar cum?

— Voi acţiona în mod oficios. Am o legătură la Ministerul de Interne, l-am cerut frecvent tot felul de servicii. Voi proceda ca şi cum ar fi o treabă fără importanţă. Dacă descoperă ceva, începeţi să mergeţi pe această pistă.

*

* *

Când îl zări pe Bryan Palmer, Malko stătea întins la soare exact în locul în care fusese asasinat colonelul libian. Americanul era vizibil tulburat. Dimineaţa se scursese monoton, iar Malko se întreba când va pleca din Tunisia. Un vânt puternic mătura oraşul, aducând înspre piscină miasmele greţoase emanate de lacul Tunis. Aşa se explica slaba frecventare a bazinului. Dimineaţă devreme, făcuse o plimbare prin centrul plin de poliţişti, a căror prezenţă devenise obsedantă şi supărătoare. Aseară, se plimbase cu maşina închiriată prin centrul

vechi. După ora zece nu întâlneai nici ţipenie de om pe străzi. Lucru neobişnuit pentru Tunis. Oamenilor le era frică.

— L-a găsit! strigă americanul prăbuşindu-se alături de el.

— Cine anume?

— Legătura mea, Misselati. A examinat fişele tuturor străinilor care s-au adunat zilnic, la uitaţi-vă: Gerda Eindoven şi Hank Meppel. Locuiesc la *Commodore,* un hotel micuţ din strada Allemagne, la numărul 17, lângă Porte de France, în centrul vechi.

— Deci, sunt încă în Tunis? Mă mir.

— Au fost ieri… Mergem?

— Mergem. Sunteţi înarmat?

— Am un „45”, în maşină, dar prefer să nu-l folosesc, se bâlbâi Bryan Palmer. Mai întâi vreau să mă asigur că sunt ei, apoi vom mai vedea.

Nu prea aveau de ales. În Tunisia, CIA nu avea nici o putere asupra poliţiei. În concluzie, trebuiau să apeleze la serviciile tunisiene. Bryan Palmer îl însoţi pe Malko în camera lui ca să se schimbe. Imediat ce coborâră în hol, americanul înjură printre dinţi. Un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte, slab şi pieptănat cu grijă, se îndrepta spre el cu un zâmbet încurajator pe buze.

— *Shit!* mormăi americanul. Este Misselati!

Poliţistul tunisian ajunsese deja lângă ei cu mâna întinsă şi cu un surâs fals întipărit pe figură.

— Domnule Palmer, zise el cu voce duioasă, v-am căutat peste tot! De la ambasadă mi s-a spus că vă găsesc aici şi atunci mi-am permis să vin…

— Drăguţ din partea dumneavoastră! reuşi să zică şeful Centralei CIA. Aveţi vreo noutate pentru mine?

— Nu, mărturisi poliţistul, în timp ce treceau printre două rânduri de târfe instalate în fotoliile din hol, dar mă gândeam că aş putea să vă fiu de folos, dacă doriţi să aflaţi mai multe despre cei doi olandezi când veţi întreba personalul din *Commodore.* Sunteţi străin, nu-i aşa, iar tunisienilor le e teamă să vorbească. În vreme ce eu, cu legitimaţia mea de la Ministerul de Interne…

În Tunis, i se spunea Ministerul Suveranităţii, căci tentaculele lui sunt foarte lungi şi puternice…

Bryan Palmer schiţă un zâmbet forţat.

— Sunteţi amabil, chiar mă gândisem să trec pe acolo. Sunteţi cu maşina?

— Da, ne întâlnim la hotel.

Se despărţiră în parcare, iar Bryan Palmer izbucni furios, adresându-se lui Malko:

— Nemernicul ăsta nu a fost la ambasadă, ci m-a urmărit!

— Şi dumneavoastră aţi fi procedat la fel, observă Malko. Dar acum

ne va fi greu să ne debarasăm de el... Cred că a mirosit o lovitură grozavă. Tot nu aţi primit veşti de la Khalifa?

— Încă nu, recunoscu cu tristeţe americanul. Iar ei sunt la J-6!

Merseră mai întâi pe bulevardul Habib Bourguiba într-un concert de claxoane până la Porte de France, iar americanul parcă în final chiar pe trotuar. Pentru câţiva dinari, şomerii în cârdăşie cu poliţiştii de la circulaţie parcau şi păzeau vehiculele făcând o hărmălaie grozavă într-un loc îngust din centrul vechi. Strada Allemagne mergea drept de-a lungul pieţei centrale, într-un cartier ce gemea de comercianţi mărunţi ale căror mărfuri erau etalate pe trotuare. Când ajunseră în faţa hotelului *Commodore,* inspectorul Misselati îi aştepta deja acolo. În Franţa, clădirea ar fi fost evaluată la o jumătate de stea. Dar în Tunis, părea aproape un palat... Malko se uită la faţada albicioasă cu obloane din lemn. Era locul cel mai nimerit pentru o ascunzătoare.

— Doriţi să-l interoghez eu pe recepţioner? întrebă cu amabilitate poliţistul tunisian.

Bryan Palmer nu avu răgazul să-i răspundă, că o pereche ce ieşea din hotel aproape că îi dărâmă. Era o roşcată înaltă, destul de slabă, plină de pistrui, cu sandale în picioare, o rochie înflorată ce îi ajungea până la glezne, un nas ascuţit în mijlocul unui chip urât şi cu o taşcă de culoare închisă atârnată de umăr. Bărbatul, solid, cu părul lung şi castaniu, era îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecă scurtă şi jeanşi. De-abia se uită la cei trei bărbaţi, însă privirea însoţitoarei lui se opri asupra lui Malko, apoi asupra lui Bryan Palmer şi rămase câteva clipe pironită aşa. Cuplul o luă la dreapta, îndreptându-se spre centrul vechi. Dar nu grăbiră paşii.

Malko îi şopti americanului:

— Cred că ne-au mirosit. Trebuie să-i urmărim. O recunoaşteţi?

— Da, aprobă Palmer foarte tulburat, chiar şi taşca am recunoscut-o. Cred că atunci purta perucă fiindcă era blondă.

Poliţistul tunisian se apropie curios de ei, dar şi foarte atent.

— Ei sunt?

— Cred, făcu Bryan Palmer prudent, dar aş vrea să mă asigur. Trebuie să-i urmărim puţin.

Acum era timpul, căci perechea tocmai dădea colţul pe strada Mustafa-M'Barek ce ducea direct spre Porte de France. Cei trei bărbaţi se întâlniră chiar la intrarea în centrul vechi. Falşii olandezi se strecurară printre grămezile de jeanşi etalate pe sol şi se pierdură pe strada Jammâa Ez Zitouna, fieful comercianţilor de pielărie şi de haine, traversând Medina până la moschee. Printre trecători erau puţini străini, perechea fiind relativ uşor de urmărit. Se comportau ca nişte turişti oarecare, intrau în marile magazine, discutau cu vânzătorii care îi agăţau din cinci în cinci metri. Nu întoarseră capul nici măcar o dată.

Mai sus puţin, o luară la stânga, în El Belat, piaţa negustorilor de bijuterii şi de parfumuri. Malko o zări pe tânără care tocmai se târguia pentru un vas de sticlă colorată.

Când ajunseră în capătul pieţei, în loc s-o ia la dreapta, se întoarseră brusc. Malko şi americanul nu mai avură timp să se ascundă într-un magazin şi se opriră lângă o tarabă să admire nişte bijuterii din argint.

Cei doi trecură pe lângă ei, neobservându-i, însă lui Malko i se păru că iuţiseră pasul.

— Au făcut-o special ca să ne repereze, îi şopti el lui Bryan. Au simţit că sunt urmăriţi.

Inspectorul Misselati se apropie de ei.

— Vreţi să intru în vorbă cu ei?

— Sunteţi înarmat? îl întrebă Malko.

Tunisianul zâmbi.

— Da, însă nu e nevoie să folosesc arma. Aici, în Medina, toată lumea îmi va da o mână de ajutor. Bunăoară, nici nu par periculoşi.

Cuplul o luă la dreapta, în El Leffa, piaţa de covoare şi de bijuterii. Malko îi zări pe cei doi oprindu-se în faţa unui imens magazin de covoare, „Palatul Orientului”, în care intrară.

— E perfect, zise inspectorul Misselati, vom putea discuta cu ei în mod discret înăuntru.

Pătrunseră în magazinul de covoare, însă pe cei doi olandezi parcă îi înghiţise pământul. Un vânzător servil peste măsură se apropie în grabă de ei şi îi invită să vadă cum lucrează ţesătoarele.

Inspectorul Misselati îl întrerupse şi îi puse răstit o întrebare în arabă. Vânzătorul îi arătă o scară ce ducea la etaj şi adăugă în franceză:

— Au urcat ca să admire panorama centrului vechi.

— Trebuie să ne ducem după ei, zise Malko, vor încerca să scape de noi.

Misselati începuse deja să urce scara. Malko veni după el. Fuseseră nevoiţi să lase să treacă un grup care cobora şi o zăriră în capul scării pe falsa olandeză care întârziase şi ea din cauza aceloraşi oameni. Se întoarse când îl auzi pe Misselati strigând-o. Poliţistul îi făcu semn să coboare. Ea se întoarse liniştită. Însoţitorul ei ajunsese deja sus. Malko îi surprinse privirea şi înţelese pe loc ce avea să se întâmple. Îl prinse pe poliţistul tunisian de umăr şi vru să-l tragă spre el.

Tânăra coborî încă trei trepte. Apoi, cu un gest absolut natural, ea începu să retragă cu gesturi lente mâna din taşcă, iar Malko simţi un val de adrenalină invadându-i arterele.

Capitolul IV

Ţeava lungă şi neagră prelungită cu un amortizor apăru din taşca „olandezei”, părând complet ireală în acest decor exotic şi nevinovat. Doar atât se vedea din armă. Culasa şi crosa erau ascunse în sacul dintr-o ţesătură fină de culoare neagră, ca aceea a fotografilor, care acoperea şi mâna.

Inspectorul Misselati se opri în loc siderat. Se vedea că era pus pentru prima dată într-o asemenea situaţie. Malko îşi aţintise privirea pe chipul roşcatei care se congestionase. Buzele parcă dispăruseră, nările fremătau, iar venele de pe tâmple se zbăteau. Malko ştia că întotdeauna priveai partea corpului în care voiai să tragi. De la distanţa aceea, dacă necunoscuta îl alegea ca primă victimă, viaţa lui ar înceta aici, în piaţa aceasta din Tunis...

Suspansul dură doar câteva clipe.

Fata întinse brusc braţul, cu ţeava înainte, iar privirea fu aţintită asupra inspectorului Misselati. Acesta se pregătea să desprindă un revolver micuţ din tocul prins de curea. Din instinct, Malko făcu un salt înapoi exact în momentul în care se auziră trei împuşcături înfundate şi foarte apropiate. Cu coada ochiului, Malko zări ţeava neagră zvâcnind de trei ori în sus şi în dreapta, dar fu repusă în linie dreaptă de mâna fermă a roşcatei. Se pomeni cu trupul inspectorului în braţe şi se rostogoliră amândoi în jos pe scări.

Când Malko reuşi să se ridice, ucigaşa roşcată dispăruse deja. Lungit pe spate, Misselati horcăia. Malko îşi smulse pistolul de calibrul 7,65 din toc, îl armă şi se năpusti pe scară. În spatele lui, auzi vocea lui Bryan Palmer care răcnea:

— Fiţi atent! Aşteptaţi să vină poliţiştii!

Scara dădea într-o încăpere plină de covoare şi urca mai departe. Se angajă pe ea cu arma în mână şi ajunse pe o platformă cu mai multe terase de unde se vedea aproape tot centrul vechi. Dar toate erau pustii.

Examină cu atenţie mozaicul teraselor şi îi zări pe cei doi tineri îndepărtându-se cu repeziciune, alergând în zigzag pe acoperişurile inegale ale Medinei. Aleile care legau pieţele între ele fiind acoperite, nu asigurau practic o continuitate, ba dimpotrivă, creau denivelări.

Malko se avântă pe urmele lor, sărind jos. În mâna lui, micul pistol de calibrul 7,65 părea absolut ridicol. Ucigaşa nu-i oferise nici o şansă poliţistului tunisian. Era o profesionistă care nu ezitase să tragă ca să scape de urmăritori. Malko mai avea încă în minte privirea ei. Era rece şi hotărâtă, ca a unui vânător fără suflet. Acum ajunsese la câţiva paşi de ei. Când îl văzură, o şterseră rapid. Fata se întoarse brusc, agitând arma, iar el abia avu timp să se adăpostească sub un acoperiş mai înalt. Nu se auzise nici un zgomot, însă un glonţ desprinse o bucată de

tencială albă foarte aproape de capul lui. Mai trăgea şi bine pe deasupra… Când se ridică, aceştia dispăruseră.

Totuşi el continuă urmărirea, ajungând în final lângă un soi de puţ; era curtea interioară a unei case vechi. Doar pe acolo au putut să fugă. Sări şi el în curte cu pistolul în mână, o traversă şi ajunse într-o pieţişoară de încălţăminte destul de aglomerată. Nu-i vedea nicăieri pe cei doi fugari. Încercă să se orienteze. Cu siguranţă că aveau în plan să iasă din Medina care ar putea constitui o capcană dacă nu cunoşteai întregul labirint. În concluzie, coborî, condus de instinct, către centrul vechi, dând peste turişti şi peste hamali, strecurându-se în mijlocul unui grup de englezi. După cinci minute, ajunse în fine pe strada Mongi-Slim, ocolind centrul vechi. Apoi o luă la dreapta spre Porte de France şi, după ce mai parcurse o sută de metri, încetini paşii brusc. Cei pe care îi urmărea mergeau repede în faţa lui pe trotuarul cu umbră.

*

* *

Malko strecură pistolul în buzunar, recăpătându-şi suflul şi gândindu-se cum să procedeze. Avea de a face cu nişte ucigaşi adevăraţi. Dacă încerca să-i oprească, acest lucru se putea transforma într-un masacru. Doar o văzuse pe fată la lucru. Cea mai bună soluţie era să-i urmărească. Şansele de a trece pe la hotel erau minime. Acolo, ar fi putut să-i încolţească. Bryan Palmer dăduse deja alerta.

Ajunseră la Porte de France. Fata se întoarse. Era prea departe ca Malko să-i poată distinge privirea, dar simţi imediat că l-a reperat.

Începură cu toţii să alerge, ajungând pe o mică platformă unde erau parcate maşinile. Nu zări nici un poliţist! De regulă, mişunau pe acolo. Perechea traversă pe diagonală, îndreptându-se spre bulevardul Bourguiba.

Deodată, îi văzu apropiindu-se de un Renault 5 verde care tocmai staţionase. Şoferul coborâse, lăsând cheile pe bord şi se tocmea cu paznicul parchingului pentru trei dinari… Se iviră cei doi tineri. Fără o vorbă, bărbatul se aşeză la volan. Cum proprietarul maşinii alerga să-l smulgă de pe scaun, roşcata veni în spatele lui. În timp, ce fugea ca să-i ajungă din urmă, Malko strigă:

— Atenţie!

Dar vacarmul din piaţă era prea mare ca să-l poată auzi. Calm, ucigaşa scoase din taşcă pistolul înfăşurat în sacul negru şi propti ţeava în ceafa şoferului. Trase o singură dată. Ca lovit de trăsnet, acesta se prăbuşi la pământ sub privirea tâmpă a paznicului. Ucigaşa ocolise deja maşina şi se urcă. Paznicul din parcare zări atunci balta de sânge care se mărea sub capul şoferului şi rămase năucit, mut de groază. Sări într-o parte ca să nu fie călcat. Însoţitorul ucigaşei

demară brusc, îndreptându-se spre bulevardul Bourguiba.

Malko scoase pistolul, dar mâna îi căzu molatică în jos. Era prea multă lume. Risca să rănească sau să omoare pe cineva printre atâţia pietoni şi printre atâtea maşini. Furios la culme, văzu maşina furată dispărând în trafic. Dar urmarea nu va fi chiar atât de plăcută pentru cei doi. Îşi notase numărul... Hoinarii începuseră să se adune în jurul cadavrului. Străbătu mulţimea şi se îndreptă spre centrul vechi.

După cinci minute, zări caschetele gri ale poliţiştilor tunisieni care mişunau nervoşi în piaţa El Leffa, prin faţa „Palatului Orientului". Simţea nevoia nebună să-şi croiască drum, însă în piaţă, circulaţia era interzisă. Din fericire, Bryan Palmer îl zări şi îl ajută să treacă de baraj. Un tunisian cu mustaţa deasă discuta cu el. Bryan Palmer făcu prezentările. Era Heidi Kacer, subdirectorul Siguranţei. Trupul inspectorului Misselati era acoperit cu un cearceaf.

Un bărbat chel micuţ, cu ochii bulbucaţi, se agita zbierând în mijlocul poliţiştilor care îl bombardau cu întrebări. Era patronul „Palatului Orientului". Părea un vulpoi rănit, hăituit de mai mulţi labradori întărâtaţi. Şeful centralei îi suflă lui Malko:

— Cred că tipul ăsta îi cunoaşte pe ucigaşi.

Discuţia se sfârşi. Cu cătuşe la mâini, patronul fu îmbrâncit în piaţă sub privirile dezaprobatoare ale ţesătoarelor care, fiind plătite la bucată, nu încetaseră lucrul. Ceilalţi vânzători se făcuseră mici de tot... Malko reiată ceea ce s-a petrecut şi îi dădu subdirectorului Siguranţei pistolul inspectorului Misselati. Poliţistul tunisian îşi notă numărul Renault-ului şi îl difuză imediat.

— Ne ducem la hotelul lor, zise el. Veniţi cu noi.

Coborând spre piaţă, Bryan Palmer îi şopti lui Malko:

— Săracul Misselati, nu a apucat să le spună nimic superiorilor săi... Eu i-am informat despre crima de la *Abu Nawas.*

Coborâră din piaţă până la Porte de France, apăraţi de un grup de poliţişti în uniforme gri şi cu caschete turtite în stil nemţesc, care îndepărtau trecătorii fără menajamente. Strada Allemagne se afla la doi paşi. Când portarul de la *Commodore* văzu invazia de caschete, se făcu precum acoperişurile caselor din Sidi Bou Said. Deja doi dintre poliţişti se răstiră la el în arabă. Practic, îi smulseră cheia de la camera 22, iar subdirectorul Siguranţei se avântă primul pe scări, urmat de Malko, de Bryan Palmer şi de vreo doisprezece poliţişti cu pistoalele în mâini. În trecere, aproape că striviseră o femeie însărcinată care trecea pe acolo. Doi poliţişti îşi luară o poziţie teatrală, ochind uşa cu arma în timp ce o deschideau. Percheziţia se termină repede. Înăuntru erau puţine lucruri: bagaje, câteva haine, o hartă a Tunisiei, dar nimic compromiţător. Nici o armă, nici un document care să le stârnească interesul.

— Nu atingeţi nimic! urlă mai târziu subdirectorul Siguranţei.

Trebuie să luăm amprentele!

Se întoarse spre Bryan Palmer.

— Vă vom ţine la curent. Nu vor ajunge departe, Tunisia e o ţară mică.

Ce cuvinte pline de optimism... Malko şi Bryan se retraseră discret. Americanul spumega de furie.

— N-am avut noroc! Cine ştie unde sunt ticăloşii ăştia acum...

După cinci minute, se întoarseră la *Abu Nawas,* unde Bryan Palmer îl lasă pe Malko. Pentru moment, ancheta o luase brusc pe alt făgaş. Existau puţine şanse ca perechea de ucigaşi să facă mulţi purici în Tunis. Malko nu vedea la ce ar mai folosi prezenţa lui. În orice caz, prefera să nu fie în situaţia lui Bryan Palmer. Numărătoarea inversă a operaţiunii „Desert Spring" începuse deja, iar CIA se va lovi cu capul de pereţi.

*

* *

Ali Haddad, patronul „Palatului Orientului", se perpelea de vreo două ore. Negustorul de covoare fusese condus cu autocarul de pe bulevardul Bourguiba direct într-unul din beciurile Ministerului de Interne, rezervat numai pentru interogatorii. Ochiurile de aerisire ale acestor pivniţe dădeau în străduţa Abderrazak, pe care circulaţia era interzisă din grijă pentru discreţia lesne de înţeles. Ca majoritatea locuitorilor din Tunis, Haddad cunoştea acest amănunt şi ştia că strigătele lui oricum nu vor fi auzite de nimeni. De altfel, ultima delegaţie trimisă de Drepturile Omului tocmai fusese alungată din ţară.

Sejurul lui începuse printr-o chelfăneală zdravănă în care şi-a pierdut doi dinţi. După aceea, i-au imobilizat corpul zdrobit de lovituri pe o bară orizontală cu capetele încastrate în pereţi, la un metru cincizeci înălţime, ca şi cum ar fi pus un pui la proţap...

Cei doi anchetatori reveniră şi băură bere la sticlă. Erau doi poliţai cu figuri aspre, oacheşi, mustăcioşi şi răi. La urma urmei, erau plătiţi ca să dea randament. Un prizonier care nu mărturisea nimic era ca o bilă neagră. Prea multe nemulţumiri ajungeau la urechile publicului. De acea puneau atâta suflet în ceea ce făceau.

— Ei, porcule, nu ai nimic să ne spui? îl întrebă şeful cu amabilitate.

Ali Haddad încercă să se uite la el pe sub pleoape şi gemu.

— Nu ştiu nimic. Nu-i cunosc pe oamenii aceia! În fiecare zi intră zeci de străini în magazin. Am covoarele cele mai frumoase. Aş fi tare bucuros dacă aţi alege unul şi pentru dumneavoastră... Am covoare micuţe de rugăciune foarte frumoase...

Poliţaiul îl privi de sus.

— De ce „micuţe"? Bine, acum o să ne spui tot ce ştii...

Cum Ali Haddad gemea şi mai tare, anchetatorul luă o nuia subţire,

îşi suflecă mânecile şi începu să-l plesnească pe tălpile goale care se aflau chiar în dreptul lui. Legat ca o zburătoare cu capul în jos, Ali Haddad nu putea să se apere în nici un fel. Celălalt poliţai, aşezat pe un taburet şi fumând o ţigară, îşi aştepta rândul. Urletele sfâşietoare ale lui Ali Haddad nu îl deranjau deloc. „Puiul la proţap” era o bagatelă pentru el, căci cu metodele lui…

Cu toate astea, ca să scoată mai repede mărturisirile de la el, când termină de fumat, se ridică şi stinse încet mucul de ţigară pe craniul aproape chel al negustorului de covoare.

Acesta urlă ca un porc la tăiere…

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! ţipă Ali Haddad, am să vă spun un amănunt…

Poliţaiul îşi vedea în continuare de treabă. Unii se făceau că mărturisesc ca să-şi mai tragă sufletul. Mai numără vreo douăzeci de nuiele, apoi se aşeză în faţa victimei.

— Ia spune!

*

* *

Magazinaşul plin cu butoaie de măsline, cu saci de griş, cu fel de fel de cutii din metal, cu bidoane de ulei, păru invadat pe dată de o puzderie de lăcuste gri. Erau mai mult de douăzeci de poliţişti, majoritatea în uniformă şi cu pistoalele în mâini. Un bărbat în civil aţinti arma asupra grăsanului de la casă.

— Tu eşti Fares Cheralby?

— Da, zise vânzătorul. Dar…

— Vino cu noi, ticălosule!

Cum acesta nu se mişca destul de repede, fu smuls de pe scaun într-o ploaie de lovituri cu pumnii, cu picioarele şi cu mânerele pistoalelor. Poliţiştii se înghesuiau să-l cotonogească. Când ajunse afară, faţa îi era deja plină de sânge. Îl târâră până la un Peugeot 505 lovit ca vai de el şi îl îmbrânciră pe podea în spate. Trei sau patru poliţişti se aşezară după aceea pe banchetă, punând picioarele pe el, nelipsindu-se de plăcerea de a-l chinui în continuare.

După câteva minute, maşina pătrunse în mare viteză în curtea Ministerului de Interne, trecu printr-un gang ce ducea în cealaltă curte cu accesul interzis publicului, unde Fares Cheralby fu tras din vehicul şi dus în şuturi până la subsol, cu mâinile prinse cu cătuşe la spate. Umezeala îi îngheţa spatele mai tare decât frica. Îi dădură un brânci ca să intre într-o celulă şi zări un bărbat cu faţa umflată de lovituri, atârnat cu capul în jos de un triunghi. Era supliciul clasic aplicat de poliţia tunisiană.

Civilul care îl arestase îl împinse în faţa prizonierului şi îi zise acestuia din urmă:

— Repetă ce ne-ai spus nouă!

Ali Haddad nu se lăsă rugat. Ar fi făcut orice ca să scape de jocul acesta de-a puiul la frigare... Fără să se uite la cel căruia îi vorbea, el bâigui:

— El mi i-a trimis. Mi-a spus să le fac un preţ bun, căci erau prieteni buni. Dar eu...

Îl şi făcură să tacă aplicându-i o palmă, iar pe Fares Cheralby îl târâră în altă celulă. Îndată ce simţi mirosul acru ce se degaja de acolo, se luptă din răsputeri ca să nu intre, încercând să blocheze uşa cu umerii săi masivi. Dar nu făcu decât să dezlănţuie furia gardienilor care începură să-l lovească precum apucaţii. El ateriză pe pardoseala cu dale, adulmecând disperat mirosul de acid sulfuric... în mijlocul încăperii trona o cadă imensă. Îl duseră până la un taburet şi îl forţară să se aşeze, apoi îi prinseră mâinile şi gleznele în inelele bătute în perete.

După aceea, toţi poliţiştii ieşiră din celulă, în afară de doi. Civilul care îl arestase şi unul mai tânăr cu părul creţ şi cu ochii duşi în fundul capului. Fares Cheralby îşi stăpânea cu greu tremurul corpului. Auzise despre aceste celule. Cei care intrau aici erau găsiţi de obicei într-un colţ ferit din cimitirul Jellaz, cu un certificat de deces fals, iar familia nu avea dreptul să le vadă trupurile. Într-adevăr, acidul lăsa urme extrem de neplăcute vederii.

— Fares! strigă poliţistul, dacă vorbeşti, vom termina repede. Dacă nu o faci imediat, totul se va petrece foarte încet, iar tu îţi vei dori să se întâmple cât mai repede. Înţelegi?

Prizonierul dădu din cap.

— Bine. De unde îi cunoşti pe cei doi tineri care locuiesc la *Commodore?* Aceia pe care i-ai trimis la „Palatul Orientului”?

Aceasta era prima capcană în care tunisianul nu căzu.

— Care tineri? întrebă el luând aerul cel mai tâmp posibil.

Şeful îi făcu un semn discret creţului care se apropie de Fares cu o pipetă groasă plină cu un lichid maroniu. Împinse pistonul şi câteva picături se prelinseră pe capul prizonierului, provocând imediat nişte schelălăieli demenţiale. Acidul sulfuric pătrundea încet în pielea capului, arzându-l înfiorător. Avea impresia că a ajuns până la os.

Poliţistul îi trase un picior în plină figură ca să-l facă să tacă şi reluă:

— Nu mă lua drept prost, Fares, altfel îţi înmoi picioarele în cadă.

Mai sus-pomenita cadă era pe jumătate plină cu acid care fumega uşor, degajând un miros acru. De frică, Fares urină pe el, adăugând astfel încă o duhoare greţoasă.

— Nu ştiam că stau la *Commodore,* susţinu el. Au venit în magazinul meu de mai multe ori. Erau simpatici şi mi-au spus că vor să cumpere covoare. Atunci i-am trimis la Haddad ca să capăt şi eu un bacşiş...

La prima vedere, mărturisirea părea perfect plauzibilă... Numai că

bătrânul poliţist tunisian avusese de-a face toată viaţa cu mincinoşi… Aceştia doi nu aveau chef să investească în covoare… Fares îşi ascundea privirile cu încăpăţânare, iar poliţistul îşi spuse că venise vremea să dea lovitura de graţie.

— Dezleagă-l şi du-l în cadă, îi ordonă el asistentului cu vocea blândă. O să-l băgăm cu picioarele în ea. Aş vrea să ajung acasă când începe Campionatul Euro ’92…

Ca toţi tunisienii, era înnebunit după fotbal. Când îi dezlegă o mână, Fares Cheralby începu să urle ca din gură de şarpe. Ştia că îndată ce va atinge acidul, era un om terminat. Dar nici soluţia cealaltă nu era mai nimerită… Se hotărî atunci când vaporii acri începuseră să-i irite gâtul.

*

* *

Bryan Palmer se pregătea să scrie o notă pentru Langley, când linia directă sună. Era Heidi Kacer, subdirectorul Siguranţei din Tunisia. Îl invită politicos pe american să vină la un ceai de mentă în biroul lui, pe la ora şapte. Probabil că avea noutăţi.

*

* *

Fares Cheralby nu era plăcut la vedere. Acidul săpase şanţuri adânci şi sângerânde, iar faţa era umflată şi brăzdată de pete negricioase acolo unde călăii lui picuraseră lichidul. Picioarele ajunseseră o masă maronie de unde se ivea pe alocuri strălucirea sidefie a osului descărnat. Respira anevoie, iar trăsăturile se transformaseră într-o strâmbătură împietrită. Supliciul se sfârşise de două ore, însă durerea mai stăruia încă, rozându-l puţin câte puţin, ca un animal.

Uşa sălii pentru interogatorii se deschise cu un scârţâit, iar în cadrul ei apăru Heidi Kacer. Anchetatorul se ridică sprinten în timp ce îşi stingea ţigara. Şeful lui ţinea în mână cele câteva foi bătute la maşină ce reprezentau confesiunea negustorului. Fusese reconstituită după mărturiile întrerupte de urlete şi înregistrate pe bandă de magnetofon. Din pudoare, secretara nu transcrisese strigătele şi rugăminţile fierbinţi.

— Trebuie să-l punem s-o semneze, zise subdirectorul.

Celălalt alergă şi îl zgâlţâi pe Fares Cheralby care începu imediat să urle crezând că îl mai aşteaptă încă o rundă. Poliţistul îl linişti.

— Trebuie doar să semnezi aici, după aceea te odihneşti.

Puse ultima filă a „depoziţiei” pe o placă de lemn, scoase un pix din buzunar şi îl strecură în mâna celui torturat. Acesta reuşi să deseneze o vagă semnătură, apoi căzu din nou în toropeala sa.

Subdirectorul Siguranţei împături cu grijă foaia de hârtie şi îi zâmbi

cu căldură subordonatului său.

— Bravo, Hakim, ai făcut o treabă bună!

Hakim lăsă privirea în jos cu modestie. El condusese şi interogatoriile ofiţerilor din armata tunisiană suspectaţi că erau integrişti, iar de atunci, armata devenise în totalitate fidelă preşedintelui Ben Ali.

— Ce facem cu el? întrebă Hakim plin de respect.

Heidi Kacer ezită îndelung, căutând să ghicească dacă rănile provocate de acid ar putea să le mai furnizeze câteva informaţii în plus. Dar instinctul îi spunea că nu vor obţine nimic. Cheralby era un pachet stânjenitor. Nu puteau să-l ducă la spital în starea în care se afla. Dacă răsufla ceva, Amnesty International va susţine încă o dată că Tunisia era o ţară de sălbatici...

— Ca de obicei, spuse liniştit subdirectorul Siguranţei. Treci pe la etajul al doilea să iei certificatul de înhumare de la doctorul Mansour.

Ieşi trântind uşa cu gratii după el. Imediat, Hakim se duse să ia dintr-un dulap din lemn un sac mare din plastic gros şi alb, care se închidea la gură cu un şnur. Se apropie de prizonier şi i-l îndesă pe cap. Fares Cheralby încercă să scape, însă Hakim strânse şiretul şi îl ţinu strâns de capete. Prizonierul începu să sufle ca o locomotivă fără să se zbată prea mult. Hakim aştepta momentul cel mai cumplit. Acesta veni când Fares epuiză tot aerul din plămâni.

Asfixiat, negustorul de covoare încerca cu disperare să-şi scoată sacul, rostogolindu-se pe jos şi ajungând lângă cadă. Cu unghiile înfipte în plastic, se rostogoli înapoi, însă Hakim ţinea strâns capetele şnurului.

Simţind acut nevoia de oxigen, prizonierul aproape că înghiţise sacul din plastic, fapt ce îi grăbi moartea. Se mai rostogoli de câteva ori, fu scuturat de un spasm, apoi rămase nemişcat.

Hakim îl mai lăsă cu plasticul pe cap încă cinci minute, apoi îl Scoase şi se duse la o chiuvetă micuţă ca să-l spele. Nu dispuneau de fonduri şi nu îşi permiteau de fiecare dată să folosească unul nou. Acesta nu mai ţinea mult, căci era aproape găurit de dinţii celor torturaţi, însă mai putea fi folosit o dată sau de două ori.

După aceea, poliţistul înfăşură trupul într-o cuvertură şi îl târî pe coridor. Mai rămânea să-şi prindă în piept permisul de înhumare cu menţiunea „stop cardiac în cursul anchetei”. Va sfârşi ca toţi ceilalţi în cimitirul Jellaz, în parcela rezervată Ministerului de Interne.

*

* *

Biroul subdirectorului Siguranţei era destul de confortabil, cu lambriuri, o lumină difuză şi ferestre largi cu vitralii care dădeau înspre ciudata construcţie în formă de piramidă răsturnată, operă a unui arhitect nebun sau distrat, ce se înălţa în josul bulevardului

Bourguiba. Înaltul funcţionar tunisian îl invită pe Bryan Palmer să se aşeze, iar o secretară grăsuţă le aduse tradiţionalul ceai de mentă.

— Am noutăţi, îl anunţă tunisianul. Am descoperit o filieră libiană care are legătură cu cele două asasinate.

— Libiană! păru mirat Bryan Palmer. Cum aşa?

— Datorită mărturiei unui om pe care l-am arestat în urmă cu câteva ore. Un anume Fares Cheralby care ţine o băcănie chiar lângă hotelul *Commodore.* A mărturisit foarte repede că făcea parte dintr-o reţea libiană clandestină şi că avea legături cu unul dintre membrii Biroului Popular al Jamahiriei[5] din Tunis.

— Ştiţi cum îl cheamă? nu se putu abţine să nu întrebe americanul.

— Omar Abdo şi lucrează pentru serviciile libiene.

În sinea lui, Bryan Palmer era de acord cu diagnosticul tunisianului. Omar Abdo lucra pentru Mathaba sub oblăduirea lui Moussa Koussa şi el foarte legat de comandantul Jalloud. Mathaba îşi consacra eforturile în susţinerea organizaţiilor teroriste din lumea întreagă. Dar care era legătura cu cei doi falşi olandezi?

— Nu aţi aflat mai mult?

Subdirectorul Siguranţei bău puţin ceai ca să dea mai multă importanţă cuvintelor lui.

— Ba da, mormăi el. Acum o săptămână, Omar Abdo i-a adus lui Fares Cheralby două pistoale cu amortizor şi muniţie. L-a anunţat că va fi contactat de tânăra pereche care va veni să-i ceară un bidon cu ulei de floarea-soarelui. Pe la noi nu se găseşte aşa ceva.

— Şi pe urmă?

— Au venit cum au stabilit, iar Cheralby le-a dat armele. De asemenea, le-a spus că, dacă vor avea probleme, puteau să scape de urmăritori, folosind terasa „Palatului Orientului”. El l-a anunţat pe prietenul său Ali Haddad. După aceea, nu i-a mai văzut.

Bryan Palmer nu-şi lua ochii de la tunisian. Numai Omar Abdo ştia de ce îl omorâseră cei doi olandezi pe colonelul El Mabrouk Sahban, trimisul lui Ibrahim Khalifa. Vocea tunisianului îl smulse din gândurile lui.

— Mai este un lucru interesant. În magazinul lui Fares Cheralby vorbeau între ei în engleză…

— În engleză! strigă americanul. Nu s-a înşelat?

— A jurat că nu. De altfel, am găsit printre lucrurile lor mai multe cărţi şi reviste în limba engleză. Nimic în olandeză.

Era absolut ciudat.

*

* *

— Dacă cei doi ucigaşi sunt irlandezi? sugeră Malko.

---

[5] Ambasada Libiei (n.a.).

Bryan Palmer lăsă furculiţa înfiptă în cuşcuş. Cinau în singurul restaurant de lux din Tunis, renumitul *Dar El Djed,* situat în partea nordică din centrul vechi. Interiorul era în cel mai tradiţional stil maur, cu un salon mare înconjurat de o galerie în care se găseau alte săli mai discrete. Un cântăreţ interpreta la harpă o muzică cu tonuri ascuţite în faţa unor clienţi indiferenţi. Aici trebuia să faci rezervări cu şase luni înainte. Cuşcuşul era delicios, plăcintele cu peşte se topeau în gură, vinul Château La Gaffeliere din 1983 avea o superbă culoare rubinie. De fapt, acesta era singurul loc din Tunis unde puteai întâlni femei frumoase şi bine îmbrăcate.

— De ce irlandezi? îl întrebă americanul.

— IRA are multe legături cu Libia, îi reaminti Malko. Este principalul lor furnizor de arme. Vă mai aduceţi aminte de *Eskund...* Cargoul din Tripoli încărcat cu arme destinat irlandezilor. Poate că Omar Abdo le-a cerut un serviciu vechilor lui prieteni.

Bryan Palmer părea dus pe gânduri. Deodată, zise:

— *God damn it!* La una dintre întâlnirile mele cu Ibrahim Khalifa, acesta s-a angajat, în cazul în care operaţiunea „Desert Spring” va reuşi, să ne dezvăluie reţelele IRA din Europa.

— Cine mai ştie de acest lucru?

Şeful Centralei CIA rămase tăcut câteva clipe.

— Am scris o notă informativă pentru Langley, zise el, pe care am pus-o într-un dosar. Bineînţeles că mai ştie şi Ibrahim Khalifa şi cei cărora le-a spus el.

— Cred că am înţeles, conchise Malko. Trebuie să existe o scurgere din partea lui Khalifa, iar adversarii lui au reacţionat. Acest lucru dovedeşte că „Desert Spring” nu mai constituie un secret. Tot nu aţi primit veşti de la Khalifa?

Bryan Palmer nu răspunse imediat. Malko simţea că încearcă să alunge din minte obstacolele care ar putea împiedica derularea operaţiunii.

— Nu, recunoscu el cu un aer absent. Dar o va face în mod cert. Îi voi spune atunci ce am aflat noi.

— Nu ar fi mai bine să oprim acţiunea „Desert Spring” şi să aşteptăm să vedem cât de mari sunt pagubele?

Bryan Palmer tresări.

— Este imposibil, i-o tăie el, nici nu vă imaginaţi ce logistică a trebuit să punem în mişcare ca să dispunem de cei şase sute de oameni ai colonelului Haftar. Dacă oprim acţiunea acum, suntem terminaţi. Înseamnă că Air Force va fi demobilizată de tot.

Ca să pună capăt discuţiei, îşi termină vinul, ceru nota de plată şi îşi aprinse o ţigară. Figura lui aproape scofâlcită deveni rigidă. Se simţea lezat.

*

* *

Malko se uita la faxul codificat instalat într-o cămăruţă chiar lângă biroul lui Bryan Palmer, care scotea kilometri de text ce venea direct de la Langley. De aseară, toate informaţiile despre cei doi fugari erau centralizate pe computerele Companiei. Bryan Palmer ridică privirea de pe ultimul mesaj primit şi îi zise lui Malko:

— Aţi nimerit în plin!

Malko citi depeşa care sosise de la Belfast şi trimisă de Centrala CIA din Londra. Tinerii fuseră identificaţi.

„Ucigaşa colonelului Sahban se numeşte Maureen O'Flaherty, o militantă extremistă din IRA, arestată de mai multe ori şi bănuită că s-ar fi antrenat într-o tabără militară libiană de la Bab Azizia, în 1990. A omorât un soldat britanic la Londonderry şi a transportat explozibili pentru atentatele comise la Londra. Are douăzeci şi opt de ani. Necăsătorită. Considerată extrem de periculoasă. Credeau că mai e încă în Irlanda de Nord.

Însoţitorul ei se numeşte Alan Cork. Şi face parte din IRA de zece ani. S-a născut la Londonderry. Familia lui a fost măcelărită cu toporul de un comando alcătuit din protestanţi. A fost arestat de mai multe ori şi închis în faimosul penitenciar de la Armagh, de unde a evadat în 1991. De atunci, nu i s-a mai dat de urmă. Se ştie că are numeroase legături cu libienii pentru livrări de arme şi că întotdeauna este înarmat. Şi el a efectuat mai multe stagii în Libia şi în Liban şi vorbeşte araba şi franceza. Este deosebit de periculos."

Malko şi Bryan Palmer se priviră. Singurul motiv pentru un comando al IRA, aliat cu libienii, de a asasina un membru al serviciilor libiene, era certitudinea că acesta îşi trădase vechii prieteni.

În concluzie, adversarii lui Ibrahim Khalifa îi cunoşteau planurile. Malko se uită fix în ochii lui Bryan Palmer.

— Bryan, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş contramanda operaţiunea. Altminteri, riscaţi să declanşaţi un dezastru.

Capitolul V

Bryan Palmer cerceta privirea lui Malko. I se părea că sfatul acestuia era un atac la propria persoană.

— Nu, zise în final ca pentru el, este imposibil.

— Totuşi, continuă Malko, înfigând şi mai adânc cuţitul în rană, cei doi irlandezi nu au venit în Tunis la voia întâmplării să-l lichideze pe colonelul Sahban. Au acţionat cu siguranţă la ordinele instanţelor conducătoare ale IRA. Aceştia erau la curent cu intenţiile lui Ibrahim Khalifa în ceea ce priveşte IRA şi au luat măsuri preventive. Cine credeţi că i-a anunţat şi cum au intrat în legătură cu Omar Abdo?

Americanul parcă se trezise din somn.

— După părerea mea, cred că Omar Abdo i-a contactat. Lucrează pentru BER, care posedă în Tripoli informaţii despre toţi teroriştii din ETA, din IRA şi din Rote Armee Fraktion, despre rebelii de toate naţiile, sarzi, corsicani, melanezieni, polinezieni, chiar şi despre aborigenii din Australia! I-a fost destul de uşor să trimită mesajul la IRA.

— De la cine a primit instrucţiuni Omar Abdo? întrebă cu şiretenie Malko.

După ce reflectă puţin, Bryan Palmer recunoscu:

— Omar Abdo face parte din tribul Mathariba, ca şi comandantul Jalloud. Ascultă de ordinele lui Moussa Koussa, un apropiat al lui Kadhafi.

— Deci, conchise Malko, fac parte din clanul pe care Ibrahim Khalifa vrea să-l elimine. Iar acţiunea lor are o logică perfectă. Însă revenim mereu la chestiunea primordială. Cum de au aflat de operaţiunea „Desert Spring”?

— Nu am nici o idee, mărturisi Bryan Palmer, după ce tăcu un moment.

— Asasinatul s-a petrecut cu câteva săptămâni în urmă. Cum vă explicaţi tăcerea lui Ibrahim Khalifa?

Americanul se foi pe scaun stânjenit.

— Cred că i-a fost greu să trimită pe cineva sigur aici.

— Nu există nici o modalitate de a intra în legătură cu el la Tripoli?

— Ambasada noastră e închisă, Canada ne reprezintă interesele. Noi am stabilit doar o procedură prin care cerem extrădarea printr-o „cutie poştală moartă”, fără a dispune de alte posibilităţi.

Cu cei cinci mii de cetăţeni americani rezidenţi în Libia, majoritatea lucrând la instalaţiile petroliere, CIA nu se prea putea descurca… Malko nu mai răsuci fierul în rană.

— Deci, zise el în încheiere, trebuie să aşteptăm ca Ibrahim Khalifa să dea un semn de viaţă. Dacă a fost lichidat?

Pe chipul lui Bryan Palmer apăru brusc o durere ca şi cum ar fi fost o rudă de-a lui.

— Aş fi ştiut, zise el, uitându-se fix la calendar.

Mai rămăseseră cinci zile până la declanşarea operaţiunii „Desert Spring”, iar el nu putea face absolut nimic. Malko îşi continuă gândul cu voce tare:

— Mai există un punct care ne îngrijorează. În aparenţă, cei doi irlandezi nu au avut contacte *directe* cu Omar Abdo, pentru că şi-au recuperat armele de la Fares Cheralby, băcanul. Or, ca să-l lichideze, trebuiau să cunoască în amănunt programul lui Sahban. Noi ştim că l-au urmărit datorită micuţei Amina... Fireşte că Omar Abdo putea să ia legătura cu ei telefonându-le la hotel. Dar de unde ştia el la ce oră şi unde aveaţi întâlnire cu El Mabrouk Sahban?

— Dacă ştiau când soseşte, l-au pândit la graniţa dintre Libia şi Tunisia şi l-au urmărit, presupuse americanul.

După ce terminară cu argumentele, cei doi bărbaţi tăcură. Malko ştia foarte bine ce îl neliniştea pe şeful centralei. Raţiunea îi dicta să oprească operaţiunea, numai că aceasta era şansa vieţii lui, iar el nu putea s-o rateze. Malko simţea cum acesta pierde teren. Nu dispunea de mijloacele necesare unei asemenea acţiuni de anvergură.

Aid El Kebir va cădea pe data de unsprezece, deci peste cinci zile. Pretutindeni în lumea arabă, toate familiile făceau eforturi să cumpere oaia căreia îi tăiau beregata după tradiţie exact în acea zi şi care, în mod special anul acesta se scumpise mai tare.

— Bine, zise deodată Bryan Palmer. Dacă până mâine seară Khalifa nu dă nici un semn de viaţă, amânăm operaţiunea.

*

* *

Ibrahim Khalifa îşi trecu distrat degetele prin părul creţ şi grizonat, rezistând tentaţiei de a lua sticla de Stalicinaia de la gheaţă. Chiar dacă nu l-ar fi apăsat grija operaţiunii pe care o avea de îndeplinit, tot s-ar fi sufocat de căldură în Tripoli. De regulă, datorită paşaportului diplomatic, el călătorea în Siria, în Elveţia, în Franţa şi în Marea Britanie. Acum, de când cu embargoul, fiecare deplasare se transformase într-un calvar. Cele patru milioane de libieni erau ca o cireadă închisă într-un ţarc pe imensul teritoriu al Jamahiriei. Suprafaţa se întindea pe două milioane de kilometri pătraţi.

Se ridică şi se duse să contemple valurile cenuşii ale Mediteranei de la fereastra largă a biroului situat la etajul al şaselea în clădirea mică ce adăpostea Securitatea externă. Fostul cartier general fusese distrus în bombardamentul americanilor din 1986. Li s-a repartizat apoi acest imobil modest cu şase etaje, deja învechit, învecinat cu hotelul *Mehari* şi faţă în faţă cu Biroul Popular al legăturilor externe[6], amplasat cu faţada la mare, al cărui patron era Ibrahim Khalifa. Multe

[6] Ministerul Afacerilor Externe (n.a.).

dintre ministere au fost mutate la Syrte, după placul colonelului Kadhafi, originar din acest ţinut, însă toate serviciile de informaţii rămăseseră pe loc, la Tripoli. Securitatea internă, Mathaba internaţională şi Comitetele revoluţionare.

Apartamente repartizate prin tot oraşul şi prin diverse cazărmi adăposteau unităţile operaţionale, precum Serviciul de „acţiune” şi Securitatea militară.

Ibrahim Khalifa reveni la birou, stăpânindu-se cu greu. În acel moment, era imposibil să plece din Libia şi, cu toate acestea, trebuia neapărat să le dea de veste aliaţilor săi americani. La Tripoli, parcă era pe altă planetă.

Moartea colonelului El Mabrouk Sahban constituia un element nou şi grav. Citise cu mare atenţie presa tunisiană şi primise un raport de la Biroul Popular al Jamahiriei din Tunis, care atribuia asasinatul Mossadului. Asta nu spunea mare lucru, căci raportul fusese întocmit de Omar Abdo, care nu se număra printre prietenii săi... Dacă asasinatul avea vreo legătură cu lovitura de stat pregătită de el, nu va afla din această parte.

Colonelul Abdallah Senoussi, numărul doi din Securitatea externă şi cumnat cu Kadhafi, ocupa biroul de sub el, la etajul al cincilea şi manifesta faţă de el aceeaşi simpatie, neştiind, fireşte, că figura pe lista lui printre persoanele care trebuiau lichidate mai întâi.

În ciuda pistei plauzibile a Mossadului, Khalifa era din ce în ce mai sigur că asasinarea brutală a colonelului Sahban avea legătură cu misiunea pe care i-o încredinţase: să se întâlnească cu oamenii din CIA în Tunis.

Din acest punct, trebuia să-şi ordoneze gândurile. Prima ipoteză: colonelul Kadhafi aflase de proiectata lovitură de stat sau, cel puţin, doar îl bănuia pe Ibrahim Khalifa că se pregătea să-l răstoarne de la putere.

Însă, în acest caz, se gândi el, ar fi fost deja arestat. Colonelul Sahban trebuie să fi fost lichidat în Libia, lucru uşor de înfăptuit pe distanţa de două sute de kilometri de drum necirculat până la graniţa cu Tunisia. Mai întrevăzuse şi o a doua posibilitate: clanul Kadhafi-Jalloud credea că punea el ceva la cale împreună cu americanii, dar nu ştia exact ce anume.

Lichidându-l pe trimisul lui special la Tunis – ceea ce permitea aruncarea asasinatului în cârca israelienilor – nu îi aducea un afront direct lui Ibrahim Khalifa ameninţându-l pur şi simplu.

Abd El Salem Jalloud era un tip violent, cu caracter sangvin, se enerva repede, lucru ce îi accentua gângăveala cronică, dar nu era un imbecil. Faptul că nu îl agrea pe Khalifa dura de mai multă vreme. Jalloud prolifera în mod exagerat islamizarea Libiei, acţiune violentă venită din exterior în vederea impunerii politicii libiene şi a războiului

sfânt din Israel în faţa imperialiştilor, în vreme ce Khalifa promova o linie mai moderată şi deschiderea spre lumea întreagă. Însă Jalloud cunoştea importanţa lui Ibrahim Khalifa în sânul regimului şi, de asemenea, cât de greu putea să-l elimine fizic, fiindcă era protejat în permanenţă de vreo douăzeci de oameni din tribul lui care îi erau total devotaţi.

Asasinarea colonelului Sahban era un mesaj foarte clar. Nu îi făceau încă nimic, dar îi cereau să rupă orice contact cu americanii. Privit din acest unghi, asasinatul constituia doar un episod din lupta vicleană care se dădea între Kadhafi şi Khalifa pentru orientarea Jamahiriei. Khalifa îi ura pe Jalloud şi felul poruncitor cu care îl trata pe el. Era uşor să dea foc steagului american când încasa în fiecare lună zeci de milioane de dolari depuşi într-un cont din Elveţia.

Concluzia raţionamentului său era simplă. Nu trebuia să se lase. Dacă se oprea acum, Kadhafi va afla până la urmă ce a pus la cale şi îl va lichida. Mai cu seamă că CIA, care de obicei era destul de prudentă, nu profita cu nimic de pe urma asasinării colonelului Sahban ca să renunţe la planurile ei.

Se uită la ceas. Venise ora întâlnirii cu Ashraf Khaled. O întâlnise pentru prima oară când ea era instructor în tabăra de la Beida, rezervată teroriştilor străini. Foarte frumoasă, Ashraf făcuse mai întâi parte din gărzile de corp ale colonelului Kadhafi. După aceea, devenind căpitan în armata libiană, fusese transferată la Securitatea externă. Acolo s-a îndrăgostit de ea Ibrahim Khalifa. Au avut o legătură îndelungată, destrămată de comun acord, dar au rămas foarte buni prieteni. Deschisă spre Occident, Ashraf găsea stupidă politica de izolare a lui Kadhafi şi, încet-încet, a devenit complicea lui Ibrahim Khalifa până acolo, încât acesta i-a spus despre pregătirea loviturii de stat.

În prezent, ea lucra în domeniul relaţiilor cu publicul din cadrul Comitetelor revoluţionare şi îşi păstrase mulţi prieteni peste tot. Cu o seară înainte, îi spusese lui Khalifa că dorea să-l întâlnească pe ascuns. Ea îl aştepta în maşină, în faţa hotelului Mehari.

Ibrahim Khalifa se ridică, verifică dacă portbagajul e închis, strecură un Makarov cu calibrul de nouă milimetri în servietă şi le ceru gărzilor de corp să-l aştepte. Cei câţiva paznici care supravegheau clădirea îl salutară cu respect, iar el se duse pe jos spre hotelul *Mehari.*

În faţă, aştepta o Toyota cu geamuri fumurii şi fără placă de înmatriculare. Era maşina lui Ashraf. El se urcă lângă ea şi demară imediat, îndreptându-se către mare. Îmbrăcată în ţinută verde-oliv, cu părul ascuns sub un *hijab,* cu nişte ochelari mari de soare pe nas, Ashraf Khaled aproape că te făcea să uiţi că era una dintre cele mai frumoase femei din Tripoli. Pantalonii îi ascundeau picioarele superbe, iar lui Ibrahim îi părea rău.

— Bună ziua, *Aziz*[7]! zise ea cu tandreţe.

El se aplecă şi o sărută pe gât.

În maşină mirosea tare a tutun. Fuma trei pachete pe zi, lucru ce o împiedica să se îngraşe, deşi mânca cât şapte. Fără să stingă ţigara, ea acceleră îndreptându-se spre ieşirea din oraş.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Ibrahim Khalifa. Trebuie să te duci la Tunis. Voiai să mă vezi, nu?

— Da, am aflat ceva foarte important de la Bachir, zise ea. Când îţi voi spune despre ce este vorba, nu o să mai vrei să merg cu tine acolo.

Bachir Rakhibi era mâna dreaptă a comandantului Jalloud şi amantul lui Ashraf. Venea de trei ori pe săptămână în vila ei vopsită în ocru, situată în sudul oraşului şi o acoperea de sus până jos cu bijuterii. Nu ştia de legăturile ei secrete cu Ibrahim Khalifa.

— Ce? întrebă acesta cu stomacul făcut ghem.

— Au aflat că pregăteşti ceva cu sprijinul americanilor, îi spuse Ashraf.

— Ţi-a pomenit de El Mabouk? întrebă cu tristeţe Khalifa.

Ashraf Khaled opri maşina la marginea plajei şi se întoarse spre el cu o figură gravă.

— De aceea am vrut să te întâlnesc. Bachir băuse mult şi nu îşi prea măsura cuvintele, dar cred că. Spunea adevărul. Mi-a spus că „ei” te-au lăsat în pace să-ţi vezi de treabă căci ştiau dinainte ce le pregăteşti. Şi că americanii, cu care ai făcut prostia să te aliezi, te-au trădat.

Ibrahim Khalifa nu reacţionă în nici un fel, fiindcă rămase ca trăsnit. De ce făcea CIA un joc dublu? Întotdeauna dorise să scape de Kadhafi şi de Jalloud. Înţelese deodată de ce nu a reacţionat nimeni din Tripoli la posibila lui trădare. Aşteptau ultima fază… Atunci îl vor executa. Un fior rece îl învioră. Acest lucru era foarte serios.

— Eşti sigură de ce mi-ai spus? o întrebă el cu voce slabă.

— Cred că Bachir nu mă minte, răspunse Ashraf cu prudenţă. Mi-a dat şi amănunte. Trădarea ţi se trage de la americanii din Tunis. De la cineva sus-pus. Nu poţi să te lupţi cu el, nu-i aşa? Ar trebui să opreşti toată operaţiunea până nu va fi prea târziu. Altfel, vei sfârşi ca Mohammed Mugariaf, asta în cel mai bun caz.

Mohammed Mugariaf, ambasadorul Libiei în India, a refuzat să se întoarcă în ţară. Susţinut de CIA cu sume nemaipomenite, a înfiinţat în 1981 Frontul Naţional pentru Salvarea Libiei care reunea întreaga lui familie şi câţiva prieteni. Trăia în Cairo şi era vânat precum un şobolan, fiind apărat zi şi noapte de o ceată de agenţi egipteni şi americani. Dar ştia că într-o bună zi, Kadhafi îi va pune pielea pe băţ.

---

[7] Dragule (n.a.).

Colonelul libian avea două plăceri sângeroase: terorismul şi reglarea de conturi. În ambele cazuri, nu apărea niciodată în prim-plan, ci se mulţumea să le „sugereze” fidelilor modalitatea care i-ar fi pe plac. Fapt ce îi permitea ca, în mod oficial, să prolifereze pacea şi reconcilierea.

Ibrahim Khalifa se gândea cui să se adreseze. Prietenii lui din Serviciile secrete italiene nu mai erau în misiune şi nu avea nici un mijloc de a lua legătura direct cu şefii de la Langley. Dacă informaţia transmisă prin Ashraf era exactă, unul dintre membrii centralei din Tunis îl trădase.

Bryan Palmer, Şeful centralei, era singurul cu care putea să abordeze acest subiect fierbinte. Nu se putea ca acesta să-l trădeze.

— Ce mă sfătuieşti să fac? o întreba el pe Ashraf Khaled aproape cu umilinţă.

Tânăra îşi scoase ochelarii de soare şi aprinse altă ţigară.

— Tot mai vrei să mă duc la Tunis?

— Poţi s-o faci fără să rişti nimic?

— Da, zise ea fără ezitare. Mă duc foarte des. Prezenţa mea acolo nu va trezi bănuieli.

Datorită postului pe care îl deţinea în Comitetele revoluţionare, Ashraf Khaled beneficia de un paşaport diplomatic, ceea ce o scutea să aştepte trei săptămâni pentru obţinerea vizei, răgaz pe care îl cereau autorităţile tunisiene.

— În cazul acesta, zise Khalifa, trebuie să iei neapărat legătura cu Bryan Palmer şi să-l pui în temă cu aceste noutăţi.

Vei lăsa un mesaj la numărul de telefon pe care ţi-l dau. De asemenea, aş dori să încerci să afli mai multe amănunte despre moartea lui El Mabrouk. Când a ajuns în Tunis, s-a dus cu siguranţă la Leila Kadouni. Poate ştie ea ceva.

Răposatul colonel El Mabrouk Sahban nu făcea un mister din gusturile sale.

— E o idee bună, recunoscu Ashraf. Ţin mult la Leila. Sunt sigură că, dacă mă poate ajuta, o va face.

De fiecare dată când ajungea în Tunis, se ducea în Cartagina să bea un ceai împreună cu Leila. Odinioară, cele două femei se legaseră puţin câte puţin una de cealaltă fiindcă împărţiseră câţiva bărbaţi. Leila cunoştea toate bârfele care circulau prin Tunis şi deseori beneficia de anumite informaţii. Deşi, cu câţiva ani în urmă, un comando libian încercase s-o asasineze, ea nu o ura pe Ashraf, cunoscută pentru vederile ei liberale.

— Voi pleca mâine dimineaţă, zise ea, ca să prind primul zbor Djerba-Tunis.

Ea porni din nou şi merseră de-a lungul ţărmului câţiva kilometri. În acea zonă „rezervată” locuiau conducătorii libieni, în nişte vile anoste,

izolaţi unii de alţii. În Tripoli, începând cu ora nouă seara, viaţa nu era prea veselă, pentru că nu mai ieşea nimeni pe stradă. În cazul acesta, unde să te duci? Nu era deschisă nici o cârciumă, nici o cafenea, numai câteva restaurante. Cei patru mii de străini rămâneau la. Casele lor sau în hoteluri, consumând băuturi alcoolice pe ascuns.

— Aştept cu nerăbdare să te întorci, zise Ibrahim Khalifa în încheiere. Americanii trebuie să-l demaşte pe trădător, altminteri…

*

* *

Malko intră în holul hotelului *Abu Nawas* prost dispus. Cei doi irlandezi parcă se evaporaseră, în ciuda eforturilor făcute de poliţia din Tunis… Din cauza tăcerii lui Ibrahim Khalifa, operaţiunea „Desert Spring” se derula la voia întâmplării. Bryan Palmer începuse să intre în panică; telexurile de la Langley deveniseră din ce în ce mai stăruitoare. Rămăseseră doar două zile până la plecarea oamenilor colonelului Haftar în Sicilia şi în Tunisia şi, fără un nou contact cu Ibrahim Khalifa, era imposibil să obţină undă verde. Nevăzând ce mai putea să facă în Tunis, Malko îşi pierduse răbdarea. Petrecându-şi timpul între piscină şi convorbirile telefonice cu Alexandra, se simţea frustrat.

În clipa în care îşi lua cheia de la recepţie, un tânăr cu un puternic accent arab i se adresă:

— Tu eşti Malko?

— Da.

— Ţine. Leila ţi-a trimis asta.

Îi întinse un plic sigilat şi se îndepărtă în fugă, simţindu-se stingherit în holul luxos. Malko deschise plicul. Conţinea câteva cuvinte: *Treci pe la mine, Leila.*

Mototoli hârtia şi, nedumerit, se duse la maşină. Dacă ar fi fost vorba de o invitaţie nevinovată, Leila i-ar fi dat un telefon. După douăzeci de minute, oprea în faţa imensei vile din Cartagina. Amina, îmbrăcată tot ca o Lolita, îl conduse în salonul împărţit în două de paravan. Numai ce ieşi, că vocea Leilei Kadouni alungă tăcerea.

— Mă bucur că te văd din nou. Am un mesaj pentru tine de la o prietenă. Vrea să te întâlnească, dar discret.

— Cine e? O cunosc?

— Nu cred. De altfel, nici ea nu te ştie, adăugă ea cu un râs uşor. Dar vine din Tripoli.

— Din Tripoli!

— Nu pot să-ţi spun mai multe, i-o tăie Leila Kadouni. Du-te în centrul vechi, în piaţa El Attarme. Acolo este un magazin de antichităţi, ţinut de Rachid. Cere-i obiecte din sticlă… îţi va arăta un serviciu de Baccarat şi îţi va cere pe el trei mii de dinari. Tu îi vei oferi cinci sute…

— Atât?

— Da, după aceea, te va conduce la persoana care vrea să te întâlnească. Te aşteaptă.

Se auzi un foşnet îndărătul paravanului. Leila Kadouni plecase. Intrigat, Malko se îndreptă spre Medina fără măcar să-l anunţe pe Bryan Palmer. Oare cine era misterioasa libiană?

*

* *

Rachid, slab de-l sufla vântul, puţin încovoiat şi uleios ca un măslin, stătea într-o dezordine de nedescris, între obiecte considerate antichităţi, fabricate în urmă cu o săptămână şi unele chiar autentice, dar care se vindeau la preţuri exorbitante chiar şi pentru nebunii din Islam care îşi mai permiteau să le cumpere. Nepăsător, anticarul îl conduse pe Malko în faţa unei vitrine pline cu sticlărie şi îi arătă un serviciu Baccarat din secolul al VIII-lea, de-a dreptul încântător.

— Mai e şi acesta, dar costă foarte mult. Trei mii de dinari.

Malko nici nu se uită la el, dar zise cu voce calmă:

— Cinci sute.

Anticarul protestă, dar nu încercă să mai discute preţul, însă, în clipa în care Malko se pregătea să plece, tunisianul îl strigă.

— Domnule! Domnule! Chiar dacă nu vreţi să cumpăraţi, vă invit să vizitaţi casa, datează din secolul al XV-lea. Este foarte interesantă.

Chipul acestuia era cam prea încordat pentru o simplă tocmeală. Malko îl urmă pe o scară îngustă, apoi pe un coridor cu tavanul atât de jos, încât fu nevoit să se aplece. Încăperile erau mici, excesiv încărcate şi ticsite cu obiecte puse la grămadă. Tunisianul se dădu la o parte ca să-l lase pe Malko să intre în ultima cameră. Puţin mai spaţioasă decât celelalte, aceasta dădea spre o terasă unde moţăiau vreo douăsprezece pisici.

Podeaua era acoperită cu covoare orientale, iar încăperea era ticsită cu bibelouri. La o masă rotundă din aramă bătută cu ciocanul, el zări o tânără superbă, brunetă, rezemată cu nonşalanţă de un teanc de perne şi îmbrăcată într-un *djellebah* alb, al cărui decolteu pătrat îi punea în valoare pieptul generos.

Ea îl măsură pe Malko cu ochii ei negri şi migdalaţi, apoi îi întinse mâna.

— Bună ziua, spuse ea, mă cheamă Ashraf Khaled şi vin din partea lui Ibrahim Khalifa.

Capitolul VI

Bucuria lui Malko, fiindcă primise în sfârşit veşti de la Ibrahim Khalifa exact înainte de expirarea termenului fixat de Bryan Palmer, fu numaidecât temperată de o undă de neîncredere. De ce libianul nu o însărcinase pe mesagera lui să ia legătura cu Bryan Palmer, după cum stabiliseră de comun acord? Ce amestec avea Leila Kadouni în treaba asta? Foarte precaut, se aşeză pe un taburet în faţa necunoscutei şi o măsură din priviri. Avea un chip foarte frumos cu trăsături regulate, dar ferme, cu sprâncene groase şi bine conturate, cu o gură mare şi senzuală şi nişte ochi superbi prelungi cu pupile de un negru fluid.

După cât de latră era în umeri, puteai crede că e sportivă, deşi fuma ca un şarpe, iar scrumiera era plină. Unghiile erau tăiate scurt, cu toate că mâinile aveau un aspect îngrijit. În înfăţişarea ei era un amestec hiperfeminin şi cvasimasculin. El îi observă neastâmpărul din priviri, ca şi cum i-ar fi fost în permanenţă teamă.

— Cine sunteţi? o întrebă el.

— Ashraf Khaled, zise ea, o prietenă intimă a lui Ibrahim Khalifa. Mă aflu aici la cererea lui.

— De ce?

Ea îi adresă un zâmbet ironic şi trase din ţigară.

— Cred că oamenii pentru care lucraţi – printre care şi domnul Palmer – participă la un proiect comun împreună cu Ibrahim Khalifa…

Asta mirosea din ce în ce mai mult a capcană.

— Nu sunt îndreptăţit să vorbesc despre acest lucru, zise Malko, credeam că aţi găsit modalitatea de a vorbi *direct* cu domnul Palmer.

— Bineînţeles, răspunse ea, sunând la 257 397 şi lăsând un mesaj pe robot.

— Atunci, de ce ne aţi procedat aşa?

— Pentru că pe *dumneavoastră* voiam să vă întâlnesc.

— De ce?

Ea se aplecă spre el, aproape suflându-i fumul în faţă.

— Când am ajuns în Tunis, m-am gândit să iau legătura cu domnul Palmer, dar mai întâi am vrut să vorbesc cu Leila Kadouni ca să aflu amănunte despre moartea colonelului Sahban. În timp ce discutam cu ea, mi-a venit ideea să vă chem la întâlnire în locul domnului Palmer.

Malko avu o tresărire.

— Leila Kadouni este la curent cu proiectul?

— Fireşte că nu! protestă Ashraf Khaled. Ştie doar că menţinem legături cu americanii.

— Dar cum aţi ajuns la mine?

— Am întrebat-o pe Leila în care dintre oamenii din CIA pot avea încredere totală. Ea mi-a spus numele dumneavoastră.

— Mă rog, pentru ce anume?

Ashraf Khaled se uită lung în ochii lui, cu seriozitate.

— Am unele informaţii după care Kadhafi şi Jalloud au auzit de proiectul lui Ibrahim Khalifa şi că aceste scurgeri provin din biroul CIA din Tunis.

— Este imposibil! protestă el. Asta este „intoxicare”!

Ashraf Khaled ridică din umeri şi strivi furioasă mucul de ţigară în scrumieră.

— *E-adevărat!* rosti ea răspicat. Chiar *eu* am aflat această informaţie de la un bărbat cu care mă culc şi care este mâna dreaptă a comandantului Jalloud! Acum mă credeţi?

Privirile ei aruncau scântei, iar el se gândi că bărbatul acela era norocos. Era sigur că Ashraf era o adevărată panteră în pat, dacă o judeca după felul cum se purta cu oamenii. Aplecată spre el, îi oferea o imagine inegalabilă a sânilor ei. Cu o strâmbătură de dispreţ, ea zise cu brutalitate, apoi se uită în ochii lui Malko.

— Mola au dreptate când susţin că bărbaţii sunt cu toţii nişte porci! În clipa asta nici nu mă ascultaţi şi vă e gândul numai la regulat!

Vexat, Malko îi răspunse prompt:

— Vă ascult, cu toate că, în acelaşi timp, vă doresc. Dar nu-mi vine să cred!

— Informaţiile ajung în Libia prin intermediul petroliştilor americani care lucrează în ţară. Aceştia au contacte în Tunis. Trebuie neapărat să aibă legătură cu un membru al CIA destul de sus-pus ca să fie la curent cu acest proiect.

Tăcerea se prelungi. Chemarea ascuţită şi psalmodiată a muezinului de la moscheea din apropiere se auzi, adunându-şi credincioşii la rugăciune. Malko era înmărmurit. Femeia aceasta tânără nu părea nici nebună, nici exaltată. Dacă nu ar fi un lucru serios, nu ar fi venit la Tripoli. Teoria ei explica în parte asasinatul de la *Abu Nawas.* Doar dacă nu cumva era o informaţie de „intoxicare” a creierului, menită să le abată atenţia. Dar care era scopul?

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să verifice dacă Ashraf era persoana care pretindea că este, adică aliata lui Khalifa. Numai Bryan Palmer era, probabil, în măsură să-i spună, cu condiţia ca – iată a doua problemă – să poată avea încredere în el.

Inima îi dădea ghes lui Malko să spună „da”. Şeful centralei ţinea prea mult la proiectul lui ca să-l saboteze. Şi nu părea aşa de machiavelic încât să facă un joc dublu.

— Vreţi să vă întâlniţi cu Bryan Palmer? îi propuse el.

Ashraf scutură din cap că nu dorea.

— Încă nu. Spuneţi-i despre ce este vorba. Nu plec din Tunis fără să clarific lucrurile. Au rămas mai puţin de trei zile.

Azi era duminică seara, iar operaţiunea „Desert Spring” trebuie să înceapă joi în zori.

— Sunteţi la curent cu totul?

— Da, zise ea simplu, operaţiunea trebuie declanşată în ziua de Aid El Kebir.

— Cine mai ştie de prezenţa dumneavoastră în Tunis?

— Prietenii noştri tunisieni, dar cred că i-am păcălit. Cât despre Leila, ea va tăcea chitic. Puteţi să veniţi când doriţi, eu nu mă mişc de aici. Am încredere în Rachid.

Malko se ridică, dar mintea îi fierbea ca un cazan. Ashraf îi întinse mâna; strângerea ei avea forţa unui bărbat. Jos, în prăvălie, Rachid îi înmână un pachet voluminos şi îi şopti la ureche:

— E mai bine să nu plecaţi cu mâinile goale.

Malko ieşi cu „marfa” din magazin destul de tulburat. Hotărât lucru, nu putea să sune la Langley ca să anunţe existenţa unui trădător în Centrala din Tunis. Era mai bine să discute cu Bryan Palmer. Malko era absolut sigur că americanul nu avea nici o vină. Dar îşi închipuia ce figură va face şeful centralei când îi va dezvălui ce a aflat de la Ashraf Khaled.

*

* *

Malko fu nevoit să-şi înăbuşe o serie de strănuturi, atât era de răcoare în biroul lui Bryan Palmer din cauza aerului condiţionat, iar abia după aceea reuşi să i se adreseze. Acesta parcă îmbătrânise cu zece ani numai în câteva zile. Deşi era duminică, nu se dezlipise de la birou. Ochelarii mari cu rame de baga îi acopereau jumătate din faţă. Îşi ridică privirea spre Malko.

— Pe unde aţi umblat? V-am căutat la hotel.

Malko nu ştia prea bine cum să abordeze subiectul. Bryan Palmer răspundea de echipa sa şi trebuia să-l ia cu binişorul. El nu era decât un colaborator ce nu figura în administraţia CIA, iar membrii Agenţiei erau extrem de suspicioşi.

— Tot nu aţi aflat nimic despre irlandezi? îl întrebă Malko doar aşa ca să spargă gheaţa.

— Nu, nimic. Şi cred că nici nu vom afla. Au reuşit să iasă din ţară, fie cu vaporul, fie îndreptându-se spre Libia.

— Nu aveţi nici o idee despre modul în care au fost informaţi?

— Nu mai mult decât ieri.

Se juca cu creionul şi îl privea pe Malko puţin intrigat că insistă atâta. Dar el îşi luă inima în dinţi:

— Bryan, câţi dintre oamenii de aici, din centrală, sunt la curent cu operaţiunea „Desert Spring”?

Americanul înţepeni.

— De ce mă întrebaţi?

— Mă tot frământ să aflu cum au putut fi anunţaţi irlandezii.

Bryan Palmer clătină din cap îndelung, iar când Malko crezu că îl va

trimite la plimbare, zise cu vocea lui tărăgănată şi tristă:

— Suntem doar patru care ştim totul despre operaţiune: Jim, tipul de la transmisiuni, secretara mea, Jane, Arnold Angel, adjunctul meu şi cu mine.

— Pe Jim îl cunoaşteţi de mult?

— De un veac! Practic trăieşte numai în birou şi nu vorbeşte cu nimeni.

— Jane?

— Cum sunt eu, aşa este şi ea. E măritată cu un sergent din Marină, cu un tată ofiţer, ucis în Vietnam.

Malko îl întâlnise deja pe Arnold Angel, elegant ca într-o revistă de modă, rezervat, cu faţa osoasă, aproape emaciată, cu ochelari cu ramă groasă şi albă, musculos şi „uscat" ca un măslin.

— Dar Arnold Angel? îl întrebă Malko pe un ton egal.

În privirea lui Bryan Palmer se aprinse o flacără veselă.

— Distins specialist în limba arabă, a avut post la Riad, la Cairo şi la Tripoli. Vorbeşte la perfecţie limba Profetului şi are legături excelente cu omologii noştri tunisieni. Langley are încredere în el, iar timp de doi ani, a activat în Biroul pentru Orientul Mijlociu. Singurul reproş care i se poate face este acela că e puţin cam distant.

— E căsătorit?

— Nu. Dar iese cu o tânără care lucrează ca diplomat la Ambasada Australiei de aici. Însă e pasionat de muzee, de viaţa culturală şi de festivaluri. După terminarea misiunii în Tunis, Arnold se va întoarce la Langley într-un post foarte bun. Arabii ne mai pricinuiesc încă destule probleme...

Malko îşi zise că e momentul să atace.

— Aşa-numita dumneavoastră „dead-line" expiră în seara asta, observă el. Ce veţi face?

Privirea lui Bryan Palmer se întunecă.

— Sun la tâmpitul ăla de robot din sfert în sfert de oră, zise el. Dacă până la miezul nopţii nu primesc nimic, anunţ Langley şi contramandăm operaţiunea. Dacă nu primim veşti de la Khalifa, nu avem altă cale.

— Există nişte veşti de la Khalifa, îl anunţă Malko.

Americanul îl fixă cu stupoare care se transformă pe dată în furie.

— Ce tot îndrugaţi acolo? *You are pulling my leg!*[8]

— Nu, se apără Malko. Ibrahim Khalifa a trimis pe cineva la Tunis care a luat legătura cu mine. În urmă cu aproape o oră.

Falca încleştată a americanului se destinse.

— Cu dumneavoastră? repetă el. Pentru Dumnezeu, de ce?

— Vă explic imediat, zise Malko.

---

[8] Vă bateţi joc de mine! (n.a.).

Bryan Palmer îşi mai veni puţin în fire.

— În orice caz, spuse el, dacă Ibrahim Khalifa a ieşit la suprafaţă, înseamnă că e semn bun. Fără el…

— Nu e deloc un semn bun, îl corectă Malko. Că veni vorba, o cunoaşteţi pe Ashraf Khaled?

— Da, e prietena lui Ibrahim, ori amanta lui, cred. De ce?

— Cu ea m-am întâlnit.

Deci, Ashraf nu era o trădătoare plătită de Jalloud. Teoria „intoxicării" cădea.

— Ce e cu tărăşenia asta? mormăi Palmer.

— Vă reproduc ce mi-a spus ea, i-o tăie scurt Malko.

*

* *

Pe măsură ce Malko povestea, Bryan Palmer se gârbovea ca un moşneag. În fine, ridică privirea neagră de furie.

— Totul e o porcărie, mormăi el. Fata a încercat să vă intoxice mintea. În realitate, Khalifa se eschivează şi a căutat un pretext să ne lase baltă.

— Doar nu s-au prefăcut că îl omoară pe colonelul Sahban, observă Malko.

Bryan Palmer ridică arătătorul.

— Atenţie! Nu susţin că echipa Kadhafi-Jalloud nu a auzit de proiectul nostru. Numai că eu cred că scurgerile nu vin de aici, ci din Tripoli.

Malko făcu un gest de neputinţă.

— De ce refuzaţi să credeţi că ar exista scurgeri în centrala noastră? Nimeni nu e scutit de asemenea treburi. Amintiţi-vă de „Deep Throat", din vremea conflictului Watergate.

Americanul puse mâinile pe birou, cu dorinţa vădită de a le înfige în gâtul lui Malko.

— Pe cine acuzaţi?

— Pe nimeni, răspunse Malko. Cum dumneavoastră răspundeţi de Jim şi de secretară, ne rămâne ca suspect doar Arnold Angel…

— Pe Arnold îl cunosc de ani de zile, replică Bryan Palmer. Este un tip cinstit, dezinteresat şi conştiincios. Nu a dezvăluit niciodată informaţii secrete nici măcar celui mai bun prieten al său.

— Nu vă cer să credeţi acest lucru, zise Malko, dar nu pe mine trebuie să mă convingeţi de asta. Ce se va întâmpla dacă dumneavoastră şi Ibrahim Khalifa rămâneţi pe poziţie? Azi e duminică, şapte Iunie. Peste patruzeci şi opt de ore, cei şase oameni ai lui Haftar vor ateriza în Sicilia. Dacă Ibrahim Khalifa se hotărăşte să retragă proiectul, ce veţi face în această situaţie?

Bryan Palmer nu răspunse imediat. La tâmplă i se zbătea o venă, iar Malko simţi că pierde teren. Nu mai punea la socoteală că nu

abordaseră încă problema de fond. Dacă operaţiunea „Desert Spring” era într-adevăr deconspirată, pentru Khalifa şi pentru CIA să continue însemna o adevărată nebunie. Americanul ridică privirea. Albul ochilor era străbătut de firişoare roşiatice.

— Să admitem că e adevărat, spuse el. Avem la dispoziţie doar patruzeci şi opt de ore ca să iniţiem o anchetă care ne cere luni în şir…

— Aşa este, recunoscu Malko, însă am putea încerca…

Bryan Palmer scutură din cap dezamăgit.

— Bine, încercaţi. Deocamdată, nu opresc nimic. În stadiul în care ne aflăm, nu punem în joc viaţa nimănui. Aveţi la dispoziţie patruzeci şi opt de ore ca să faceţi o minune. Apropo, v-a venit vreo idee?

— Una micuţă de tot, mărturisi Malko.

Atunci, la treabă! făcu Bryan Palmer, Domnul să vă însoţească! Marţi seara, vom face o ultimă evaluare a situaţiei, înainte de a lua hotărârea finală de a înceta operaţiunea „Desert Spring” sau de a o continua… Daţi-i de înţeles lui Ashraf Khaled că trebuie să aştepte până atunci. Până la miezul nopţii, nu mă mişc din birou.

Malko ieşi din încăpere puţin descumpănit. Venit aici pentru o anchetă adiacentă, se pomenea dintr-o dată potenţialul salvator al operaţiunii „Desert Spring”. Bineînţeles, dacă mai era ceva de salvat. Devenit orbeşte voluntarul lui Bryan Palmer, acesta nu îi spusese nimic important. Un şef de centrală cu mai multă experienţă ar fi oprit totul din acest moment. Numai că ambiţia lui Bryan Palmer urla mai tare decât sirenele de avertisment…

Era rândul lui Malko să încerce să înfăptuiască un miracol. Adică să-l găsească pe trădător în răstimpul de patruzeci şi opt de ore şi să anuleze efectele trădării.

Capitolul VII

Tot în picioarele goale, Amina rămase surprinsă când dădu iarăşi cu ochii de Malko stând în pragul uşii. Ea îl pofti înăuntru, dar îl conduse într-un salon mai mic decât de obicei, fără paravan, ale cărui ferestre dădeau spre colinele cartierului Cartagina.

Se întoarse după trei minute ţinând un platou cu veşnicul ceai de mentă fierbinte, apoi ieşi din încăpere fără un cuvânt.

După câteva clipe, telefonul de pe măsuţa joasă începu să sune. Cum nu se oprea, Malko ridică receptorul. Vocea Leilei Kadouni era mai puţin mieroasă ca de obicei şi cu o undă de tristeţe.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea. Întâlnirea nu a decurs cum trebuia? Poţi să vorbeşti, e telefonul interior.

— Am nevoie de câteva informaţii, spuse Malko, tu eşti singura în măsură să mi le dai. Numele Arnold Angel îţi spune ceva?

— Este adjunctul lui Bryan Palmer?

— Exact.

— Ce vrei să ştii?

— Cu cine se întâlneşte, ce face, cum se distrează.

Leila Kadouni râse uşor.

— În orice caz, nu a venit niciodată aici. Se pare că se întâlneşte cu multă lume, mai ales cu tunisieni şi cu diplomaţi arabi. Vorbeşte la fel de bine dialectul din Machrek, cât şi pe cel din Maghreb.

— Şi altceva? Cum e cu viaţa particulară?

— Nu mare lucru. Merge la cocteiluri însoţit de o blondă înaltă, o australiancă, însă majoritatea timpului îl petrece cu prietenul lui cel mai bun. Îl cheamă Forrest Uhler şi are o vilă superbă în cartierul Sidi Bou Said.

— Cine este?

— Lucrează în domeniul petrolului, nu ştiu la care dintre companii. Seamănă cu actorul Richard Gere şi vorbeşte la fel de repede ca el. Femeile sunt nebune după el, căci e foarte drăguţ, generos şi au senzaţia că se află în faţa vedetei de cinema. Şi el vorbeşte foarte bine araba. Dacă vrei să-l cunoşti mai bine, e uşor. Dă mereu petreceri în vila sa, la care Arnold Angel e invitat de fiecare dată. Spune-i că vrei să-i încerci baia de aburi. Am auzit că e superbă. Este îmbrăcată toată în faianţă veche. Are mult gust.

— E prieten *intim* cu Arnold Angel?

— S-au cunoscut în Libia şi au aceleaşi preferinţe. Practic, îşi petrec toate weekend-urile împreună.

— Nu există nici o femeie în viaţa lui Uhler?

— Deseori invită la el o pictoriţă libiană al cărei soţ a fost asasinat din ordinul lui Kadhafi. O cheamă Aicha Renahem.

— E în relaţii bune cu libienii?

Leila Kadouni râse din gâtlej.

— Are relaţii cu oamenii care au petrol. În Tunis, are ocazia să întâlnească o grămadă de saudiţi sau locuitori din Emirate. De aceea, bugetul lui aproape că nu are limite.

— Unde se află exact vila lui?

— Poţi să întrebi pe oricine, toţi îl cunosc ca pe un cal breaz. E puţin mai sus, ai să vezi un parc întins, e foarte frumos.

— Mulţumesc, zise Malko. Sper ca într-o zi să te pot vedea în carne şi oase.

— Mie mi-ar plăcea mai mult, răspunse ferm Leila. Fii atent că libienii sunt vicleni şi periculoşi.

— Chiar şi prietenă ta, Ashraf Khaled?

— Dacă ţi-e duşmancă, atunci să ştii că da. Dar pentru moment, nu este cazul.

*

* *

La sfârşitul zilei, centrul vechi gemea încă de lume. Patronii micuţelor cafenele scoseseră taburetele afară, unde clienţii trăgeau din narghilea, împărţind frăţeşte microbii care mişunau peste tot. Lui Malko nu-i plăceau aceste cafenele în care erau numai bărbaţi. Lumea musulmană îi părea teribil de plicticoasă şi condamnată la constrângeri de toate soiurile. Îşi croia drum pe străduţele înguste din pieţe, făcând pe turistul, străduindu-se să privească ororile din piele sau din aramă şi, până la urmă, coborî spre prăvălia lui Rachid, anticarul.

Tunisianul îl primi cu zâmbetul lui comercial şi, imediat, îl conduse la primul etaj.

— Ştiţi drumul, zise el gâfâind.

Malko o găsi pe Ashraf Khaled chiar în acelaşi loc, uitându-se la un serial egiptean la un televizor mic Akai. Îşi schimbase *djellebahul* cu un taior decent care lăsa să i se vadă picioarele. De data asta, ea se ridică din perne ca să-l întâmpine pe Malko şi îşi dădu seama că e la fel de înaltă ca el, cu pulpele în formă de amforă, umeri largi şi picioare lungi şi armonioase. Îi amintea de frumoasele „sabre[9]" din armata israeliană, deopotrivă dotate pentru amor şi pentru luptă.

— Bună seara, zise ea. Aţi ajuns repede. Ce a spus domnul Palmer?

— A fost şocat, răspunse Malko. E normal.

— V-a crezut?

— Nu ştiu, cred că da. M-a însărcinat cu ancheta. Vă roagă să mai aşteptaţi două zile. Este răgazul de care dispunem.

— Spuneţi că veţi întreprinde o anchetă. De fapt, ce anchetaţi?

Privirea libiencei nu-l slăbea pe Malko. Era incisivă şi gravă, îşi

[9] Evreice născute în Israel (n.t.).

spuse că, în punctul în care se găseau, era obligat să se avânte.

— Pe adjunctul lui, care e prieten intim cu bărbatul care ar putea avea legătură cu informaţia dumneavoastră. Cineva care lucrează în domeniul petrolului şi a locuit la Tripoli.

— Cine?

— Unul pe nume Forrest Uhler. Îl cunoaşteţi?

— Bineînţeles, răspunse Ashraf Khaled fără să ezite. Când stătea la Tripoli ieşea foarte des şi avea mai multă trecere decât ceilalţi americani fiindcă vorbea araba. Ştiu că are mulţi prieteni din anturajul lui Jalloud.

— Îl cunoaşteţi personal? Ştiţi cumva dacă a păstrat legătura cu vechii prieteni din Tripoli?

— Este posibil.

— Asta se leagă, zise Malko, dar nu văd ce motive ar avea adjunctul lui Palmer.

— Banii, sugeră Ashraf. Petroliştii au mulţi dolari.

— Nu pare să ducă o viaţă de huzur, replică Malko.

— Atunci, imprudenţa?

— Este un bun profesionist. E de neconceput că ar putea face confidenţe despre un subiect atât de sensibil.

Ashraf Khaled strivi ţigara de-abia începută în scrumieră, manifestând semne de agasare. Când înălţă capul, privirea ei scăpăra scântei.

— Ascultaţi, începu ea, ancheta este problema *dumneavoastră.* Eu v-am spus tot ce ştiu. Acum e rândul dumneavoastră să intraţi în joc. Voi rămâne până marţi seara. După aceea, voi lua ultimul zbor din Tunis pentru Djerba, unde mi-am lăsat maşina. Până atunci, trebuie să rezolvaţi misterul, în caz contrar, îl voi sfătui pe Ibrahim să-şi vadă de treabă.

Ea se ridică, îi strânse mâna cu putere lui Malko, iar acesta înţelese că nu era cazul să se învârtă în jurul cozii. Coborî, străbătu prăvălia şi se pomeni în forfota din Medina. Dispunea de patruzeci şi opt de ore ca să-l dea în vileag pe trădătorul din cadrul CIA. Sau pe trădători. Fiindcă Forrest Uhler părea să joace rolul mecanismului în această afacere. Nu mai avea nici o secundă de pierdut.

*

* *

Forrest Uhler asuda în „sala fierbinte” a băii sale de aburi, ca în fiecare zi la aceeaşi oră. Era o disciplină pe care şi-o impusese de când trăia în ţările arabe. Se uită la ceas. Mai avea trei minute. O voce îi strigă printre aburi:

— Vă aştept, stăpâne.

Era Alya, tânăra tunisiană de cincisprezece ani, de-abia înflorită, care îi servea drept cameristă. În fiecare zi, după baia de aburi, ea îl

ştergea cu un burete îmbibat în uleiuri aromate ca să-i usuce transpiraţia. Americanul părăsi plăcile de faianţă înfierbântate, îşi înfăşură un prosop absorbant în jurul şoldurilor şi ieşi din baia care era dotată cu cele trei săli tradiţionale: cea rece, cea călduţă şi cea fierbinte.

Alya îl aştepta cu un burete în mână lângă bazinul mare jacuzzi, instalat în încăperea imensă, cu faţa spre fereastra prin care se vedea Mediterana. Ca şi stăpânul ei, avea şoldurile înfăşurate într-un prosop absorbant. Cu părul foarte negru, cu pieptul abia înmugurit, cu trupul delicat, avea un tulburător aspect androgin. Forrest Uhler intră în jacuzzi şi fu imediat biciuit de jeturile de apă care ţâşneau cu presiune. Apa era rece şi, după moleşeala ce îl cuprinsese în baia de aburi, avea o senzaţie delicioasă. Închise ochii de plăcere, în timp ce buretele mânuit cu delicateţe de Alya începu să-i mângâie pielea.

Cum era prea micuţă ca să-i poată ajunge cu uşurinţă la umeri, el se aşeză pe marginea bazinului, lepădându-şi dintr-o mişcare prosopul care îi înfăşură şoldurile. Alya nu se uită la sexul lui. Americanul se obişnuise să se expună astfel, fără nici un fel de pudoare, considerând acest lucru foarte firesc.

— Freacă-mă bine, zise el languros.

Ea se supuse, plimbând buretele peste tot cu meticulozitate. Forrest Uhler se lăsa în voia ei, în timp ce privea tavanul alb. Un ţipăt scurt al fetei îl făcu pe Uhler să plece privirea. Prosopul ei se deznodase, dând la iveală un pubis imberb şi nişte fese rotunde, mici şi fermecătoare. Ea se şi aplecă să-l ridice, dar el o opri:

— Lasă-l!

Ea continua să-l frece cu pricepere pe tot corpul, înmuind regulat buretele parfumat în bazin. Coborând treptat, îi atinse în curând coapsele. Când buretele îmbibat de apa călduţă îi atinse sexul adormit, senzaţia delicioasă pe care o simţea începu să-i provoace o uşoară erecţie. Alya continua să-l şteargă ca şi cum nimic nu se petrecuse, până la genunchi şi până la pulpe. Apoi, atrasă parcă de membrul îngroşat dintre picioarele americanului, veni uşor să-l mângâie pe pântece, provocându-i de data aceasta o erecţie mai pronunţată. Mai păţise aşa şi în alte ocazii, dar niciodată într-o asemenea fază. Ei i se făcu frică. Retrase cu vioiciune buretele şi zise cu vocea puţin tremurată:

— Am terminat, stăpâne.

De obicei, când ajungea în acest stadiu, Forrest Uhler destupa o sticlă de Dom Perignon de la gheaţă care aştepta cuminte în frapieră şi sorbea câteva guri de şampanie. Deschise ochii şi privirea se opri asupra crupei Alyei, care se aplecase ca să stoarcă buretele în bazin. Pe dată avu senzaţia că pântecele îi plesneşte. Fără un cuvânt, se ridică şi o apucă pe adolescentă de şoldurile micuţe şi o lipi de

peretele bazinului. Ea scoase un strigăt înăbuşit când simţi membrul fierbinte atingându-i pielea, dar nu căută să se elibereze.

— Nu te mişca!

Vocea lui Forrest Uhler era de nerecunoscut, răguşită şi dominatoare. Îi apăsă ceafa cu mâna stângă, strivindu-i pieptul de covorul ce înconjura jacuzzi. Cu dreapta, prinse sexul încordat şi, fără ezitare, apăsă vârful în deschizătura tinerei tunisiene. Fata avu timp să tragă un chiot de spaimă, apoi, cu o mişcare violentă a şoldurilor, Forrest Uhler o cotropi. Însă ea era prea strâmtă ca s-o poată pătrunde aşa, dintr-o dată. El se opri încleştând fălcile şi, fără să-i pese de hohotele fetei, mişcă încă o dată bazinul, având drept efect sfârşitul violului.

Cotropită cu toată respectabila lungime a membrului fierbinte, Alya gemea şi se zbătea, încercând să scape de supliciu. Nepăsându-i de suferinţa ei, Forrest Uhler se retrase, privind cu aviditate corola brună sfâşiată, apoi se afundă iarăşi cu aceeaşi brutalitate adânc în rărunchii Alyei care hohotea într-una.

După aceea, se dedă aceluiaşi manej de mai multe ori, până când simţi seva urcând. În sfârşit explodă, zguduit de un spasm de plăcere, cu pântecele plat lipit de fesele rotunde. Apoi, se retrase foarte repede dintr-o singură mişcare, smulgându-i Alyei alt ţipăt. Ea se întoarse spre el cu faţa scăldată în lacrimi, dar cu o lucire de tulburare în străfundul ochilor negri.

— M-a durut! gemu ea în arabă. Eşti prea mare!

Forrest Uhler îşi recăpătă suflul, iar lucirea de nebunie din ochii lui se stinse. El îi mângâie fesele şi zise cu blândeţe:

— N-am vrut să-ţi fac rău. Dar nu trebuie să pomeneşti nimănui despre asta. Acum, du-te şi pregăteşte masa, că trebuie să sosească musafirii.

*

* *

Când Malko intră în biroul lui Bryan Palmer, acesta, cu picioarele cocoţate pe birou, tocmai devora o „şaorma” stropită din belşug cu Johnnie Walker. De la ultima lor întrevedere, trecuse aproape o oră.

— Aţi venit deja cu noutăţi? îl întrebă ironic Palmer abia ascunzându-şi tristeţea.

— Nu încă, zise Malko, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe Forrest Uhler. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Bryan Palmer puse sandviciul jos, făcu o pauză, apoi spuse cu o încetineală calculată:

— Forrest Uhler! Hotărât lucru, reputaţia dumitale nu este o exagerare! Vă mişcaţi repede. Dar îl cunosc pe Forrest căci am avut un contract cu el. E un bun american şi, de altfel, mi-a făcut

nenumărate servicii. Neoficiale, desigur. Uneori îi cer sfatul, iar el mă consideră un oaspete de onoare în casa lui.

— Nu-l acuz pentru acest lucru, zise Malko, eu doar întreprind o anchetă şi mi-ar face plăcere să-l cunosc.

— Ei bine, aveţi noroc, spuse Palmer după un moment de tăcere. Dă o petrecere în seara asta la care sunt şi eu invitat. Duceţi-vă în locul meu. Îl voi anunţa pe Arnold ca să nu fie surprins.

Ridică receptorul din furcă şi îl chemă pe adjunctul lui.

— Eu am multă treabă, îi zise el lui Arnold Angel. E vreo problemă dacă merge prietenul nostru, Malko, la Forrest în locul meu?

Malko auzi răspunsul în receptor.

— Deloc! Voi vorbi chiar eu cu Forrest. Spuneţi-i unde locuieşte.

Numai ce închise telefonul, că Bryan Palmer îi aruncă o privire ironică lui Malko.

— Ia te uită! Sper că acest lucru va folosi la ceva.

— Nu ştiu încă, recunoscu Malko, dar e mai bine să încercăm.

Privirea şefului centralei se întunecă.

— Văd eu unde vreţi să ajungeţi. Dar Arnold este un profesionist. Nu vorbeşte nici măcar cu prietenul lui cel mai bun.

Malko nu-i răspunse. Nu avea de ales. Deşi îl şoca pe Palmer, acest fir era singurul pe care putea să-l exploreze.

Capitolul VIII

Majordomul lui Forrest Uhler îi deschise lui Arnold Angel care era însoţit de australianca lui apetisantă, o blondă cu picioare puternice şi şolduri ca ale Junonei. Forrest Uhler se ivi numaidecât, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni albi, ca un playboy.

— Te-am aşteptat, îi zise el lui Angel.

— Nu am avut timp! replică acesta. E de mirare că am putut pleca de la birou.

Se destindea adesea în baia de aburi a lui Uhler, lenevind ore în şir. Deprinseseră acest obicei la Tripoli, cu ani în urmă, când se duceau împreună la baia turcească unde erau singurii străini. Aburii şi atmosfera degajată îi îmbiau la meditaţie.

În timp ce Forrest îşi primea prietenul, sosiră alte trei perechi şi se aşezară pe taburetele din jurul unei enorme mese rotunde, făcută dintr-o placă de sticlă cu marginea şlefuită, măsurând aproape doi metri în diametru, susţinută de un capitel corintian din piatră, pe care stăpânul casei o comandase vestitului decorator Claude Dalle la Paris. Era o piesă de un rar rafinament. Forrest Uhler acorda multă importanţă eleganţei cu care era decorat interiorul.

Printre nou-veniţi, se număra şi o poetă tunisiană însoţită de un homosexual care considerase amuzant să prindă de panglica ce îi lega părul la spate câteva codiţe de iepure. Inovaţie adusă direct din Hammamet[10]. Se auzi din nou soneria. Majordomul îi deschise unei femei cu ochelari mari, înaltă, cu o gură imensă, extrem de machiată, cu ochii alungiţi spre tâmple, cu un coc aşezat pe ceafă şi cu un aer trufaş.

Forrest se duse în grabă şi o strânse în braţe.

— Aicha! Eşti mai frumoasă ca oricând!

Era adevărat că, îmbrăcată în rochia lungă ce se oprea la baza gâtului, foarte mulată, subliniind rotunjimile trupului împlinit, nou-sosita era superbă. La patruzeci de ani, ea le făcea cu succes concurenţă femeilor mai tinere. El o prezentă musafirilor:

— Aicha Renahem, o pictoriţă foarte talentată.

Aicha se aşeză la masa rotundă unde discuţiile erau animate.

— Prietenul lui Bryan nu a sosit încă? întrebă Arnold Angel.

— Nu l-am zărit! Sper să nu se fi rătăcit. Îl cunoşti?

— Da, este tare simpatic. E austriac.

Se uitară unul la altul cu subînţeles. Era mai bine să nu pomenească de Companie de faţă cu ceilalţi, chiar dacă toată lumea din Tunis ştia cu ce se ocupă Arnold Angel.

*

[10] Staţiune balneară din golful cu acelaşi nume în Tunisia (n.t.).

* *

Când Malko ajunse la Forrest Uhler, invitaţii beau şi petreceau de vreo oră. Datorită diverselor sortimente de băuturi, vin, whisky, coniac, conversaţia era extrem de animată. Fu prezentat oaspeţilor din jurul mesei rotunde precum consultant, fără să se facă precizarea al cui sau în ce domeniu şi se pomeni alături de Aicha Renahem.

Discuţia se îndreptă spre situaţia politică în timp ce invitaţii gustau din acelaşi exasperant cuşcuş servit în nişte vase încântătoare şi udat din belşug – semn al civilizaţiei – nu cu vinul rose de prin partea locului, ci cu un Château La Gaffeliere din 1975. Pivniţa stăpânului casei era plină de sticle provenind direct din imensa podgorie a lui Saint-Emilion întâi, dar, din păcate, cel din 1988, unul dintre anii cei mai productivi, nu putea fi băut decât spre anul 2000 încolo... Forrest Uhler îşi luă farfuria şi veni să se aşeze pe un taburet lângă Malko.

— Ştiu că sunteţi prieten cu Bryan Palmer, zise el încetişor. E adevărat că lucrurile merg aşa de prost în Tunisia încât Compania e nevoită să aducă trupe suplimentare?

Vorbea despre CIA într-un mod atât de libertin, încât îl miră puţin pe Malko fiindcă ştia cât de paranoici sunt americanii cu secretele lor.

— Eu cred că în Tunisia totul merge bine, zise el evaziv. Eu sunt doar în trecere. Dumneavoastră lucraţi în domeniul petrolului, nu?

— Exact! De când am plecat din Ohio, numai de asta mă ocup, zise cu mândrie Forrest Uhler.

— Dar în Tunisia nu este petrol, observă Malko.

— Nu, fireşte, însă e o ţară propice ca să întâlneşti inşi cărora nu le place să vadă americani la ei acasă. Săptămâna trecută, m-am întâlnit cu nişte irakieni. Trebuie să reluăm cât mai curând afacerile cu ei...

— Vă întâlniţi şi cu libieni?

Americanul izbucni într-un râs sănătos:

— Cu libieni? De ce? Sunt deja cinci mii de americani la ei!

— Şi embargoul?

Forrest Uhler ridică din umeri.

— Embargoul nu include şi petrolul... Din fericire, trebuie să ne alimentăm rafinăriile din Grecia care, la rândul lor, furnizează produsele prelucrate Flotei noastre a VI-a. Vedeţi dumneavoastră, cercul se închide!

Malko îl asculta pe acest cinic plin de amabilitate fără să fie prea surprins.

— Credeam că, pentru americani, colonelul Kadhafi este balaurul cu şapte capete.

Forrest Uhler sorbi câteva înghiţituri de Château La Gaffeliere, apoi îi răspunse:

— Pentru politicieni, îl corectă el. Dar nu am încetat niciodată să facem afaceri cu el. În acest domeniu, este absolut rezonabil. De

altfel, dacă am face afaceri numai cu tipi cumsecade, ar fi sfârşitul lumii.

Terminând discuţia cu această remarcă, Forrest Uhler se duse şi la alţi invitaţi. Malko se ridică şi se duse pe terasă. Aici îl găsi pe Arnold Angel care admira casele albe din cartierul Sidi Bou Said.

— Ce privelişte minunată! zise americanul. În privinţa asta, Forrest e un norocos…

— De fapt, pare tipul care câştigă mulţi bani, fu de acord Malko. Îl cunoaşteţi de multă vreme?

— De ani de zile! Este cel mai bun prieten al meu. Mereu e vesel şi nostim. Apropo, nu aţi mai aflat nimic despre moartea colonelului Sahban?

— Nimic, recunoscu Malko. Asta mă supără. Am impresia că operaţiunea „Desert Spring” se află într-un punct mort.

Arnold Angel îl aprobă.

— Da, dacă situaţia nu se limpezeşte imediat, va trebui s-o anulăm. Poate că nu ar fi atât de rău.

— Adevărat? Credeţi? spuse Malko mirat.

Arnold Angel continuă pe acelaşi ton pătimaş:

— La Agenţie, toată lumea are încredere în acest Ibrahim Khalifa. Însă, când colonelul Kadhafi a preluat puterea în 1969, noi l-am susţinut, ca şi Castro, atunci când Batista a început să ne facă de ruşine. Aici, e cam acelaşi caz. Fireşte că există şi aspecte foarte neplăcute în regimul actual, însă nu trebuie să dai vrabia din mână pe cioara de pe gard… Am vorbit şi cu Forrest şi e de acord cu mine.

— Ştie despre operaţiunea „Desert Spring”? întrebă Malko cu voce egală.

Arnold Angel îi adresă o privire puţin întristată.

— Bineînţeles că nu! Dar discutăm deseori despre probleme de ordin general. Este un mare cunoscător al lumii arabe şi crede că lucrurile ar putea să se înrăutăţească dacă va veni la putere o nouă echipă care ar scoate imediat petrolul la mezat ca să profite francezii, japonezii sau italienii.

Arnold Angel părea foarte convins de demonstraţia lui, iar Malko îşi zise că nu era deloc imposibil ca Forrest Uhler să fie la curent cu „Desert Spring”.

— Cine e vecina mea de la masă? îl întrebă el ca să schimbe subiectul.

— Este Aicha Renahem, o libiană, văduva unui opozant al lui Kadhafi asasinat la Cairo acum cinci ani, în plină stradă, de un comando libian ai cărui membri nu au fost niciodată judecaţi, ba mai mult, egiptenii i-au pus discret în libertate. Treburi interne de-ale libienilor… Kadhafi l-a acuzat că voia să pregătească o lovitură de stat. Văduva lui nu mai are voie să pună piciorul în Libia. S-a refugiat

la Tunis, unde trăieşte din vânzarea tablourilor.

— Îi vinde şi lui Forrest Uhler?

— Câteodată. O iubeşte mult şi sunt destul de apropiaţi. O invită mereu la el.

Arnold Angel se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plec. Aşa cum ştiţi, avem mult de lucru în această perioadă. Încep serviciul la ora şapte.

Înăuntru, muzica arabă fusese înlocuită de o melodie slow de factură occidentală, difuzată de boxele unei combine hi-fi Samsung ascunsă după draperii. Adjunctul lui Bryan Palmer îi strânse mâna lui Malko şi se duse să-şi ia partenera.

Câteva perechi dansau languros în lumina difuză. Malko o zări pe Aicha Renahem care lâncezea tot acolo unde o lăsase. Ea îl întâmpină cu un zâmbet fermecător.

— Forrest a fost nevoit să trimită prin fax nişte documente, îi explică ea şi m-a părăsit ca un laş. Tocmai când aveam chef să dansez!

Trebuia să fii de-a dreptul imbecil ca să nu înţelegi ce voia. Malko se trezi în ringul improvizat, cu Aicha lipită de el, ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viaţă… Respiraţia ei mirosea a Cointreau, iar tot trupul apetisant părea că se topeşte. Cu mâna pe ceafa lui Malko, ea zise pe un ton nostalgic:

— Îmi place la nebunie să dansez! Dar, în Tunis, pentru o femeie singură, e imposibil. Există doar petreceri particulare, ca aceasta.

— O femeie frumoasă ca dumneavoastră nu rămâne mult timp singură, observă Malko galant.

— Nu sunt chiar singură, zise ea. Dar sunt şi unele clipe grele. Din fericire, pictez.

— Pictaţi multe tablouri?

— Ar trebui să veniţi să le vedeţi, răspunse ea. Peste o lună, deschid o expoziţie în Tunis. Cred că voi avea mai multe vânzări, căci viaţa a devenit din ce în ce mai scumpă…

În orice caz, rochia ei era cumpărată de la Balenciaga, iar parfumul cu siguranţă nu era luat din piaţă. Mai dansară puţin, apoi se aşezară pe canapeaua rotundă. Arnold Angel şi australianca lui plecaseră. O pereche se giugiulea în apropierea lor, iar Aicha îşi aprinse nervoasă o ţigară.

— Nu-mi plac oamenii care se afişează astfel, zise ea. Cred că o să plec.

— Sunteţi cu maşina?

— Nu, m-au adus nişte prieteni care locuiesc alături, dar o să chem un taxi.

— Dacă doriţi, vă conduc eu, îi propuse Malko. Mâine plec la treabă devreme.

În seara asta, ancheta lui luase sfârşit. Cel puţin a putut verifica un lucru important şi anume că Arnold Angel şi Forrest Uhler aveau aceleaşi opinii despre Libia. Opinii unanime ce se aflau la antipozii doctrinei oficiale a CIA... Dar nu era suficient doar atât pentru a-i acuza pe cei doi.

— Cu plăcere, zise ea.

Plecară pe furiş, fără să-şi ia la revedere de la gazdă, lăsând în urma lor doar trei perechi.

La ora aceea, cartierul Sidi Bou Said era complet pustiu, ca şi bulevardele din Tunis. Făcură doar un sfert de oră până în centrul oraşului..

— Locuiesc pe strada Kemal-Ataturk, spuse tânăra. E în centru. Vă spun eu pe unde s-o luaţi.

Merseră pe bulevardul Mohammed V, trecură prin faţa hotelului *Abu Nawas,* apoi Malko viră la dreapta pe bulevardul Jean-Jaures care se intersecta cu strada Kemal-Ataturk. Aicha îi arătă o clădire albă şi urâtă, la numărul cincisprezece.

— Aici locuiesc. La primul etaj. Numele e scris pe uşă.

Se întoarse spre Malko. Rochia i se ridicase, dezvăluind coapsele. Ea îi zâmbi, provocatoare. Însă, foarte repede, trase cu pudoare rochia, ca să pună capăt oricărei neînţelegeri şi zise cu glas suav:

— Dacă aveţi timp, treceţi mâine pe la ora patru ca să bem un ceai de mentă împreună şi ca să vă arăt tablourile.

— Voi încerca, îi promise Malko.

Poate că prin ea, va reuşi să afle mai multe lucruri despre Forrest Uhler. Îi mai lipseau încă multe piese din jocul de puzzle.

Când se aplecă să-i sărute mâna, Aicha Renahem preciză:

— Vă rog să nu pomeniţi nimănui de vizita dumneavoastră de mâine. În Tunis, oamenii sunt înguşti la minte. Nu e bine ca o femeie singură să primească bărbaţi la ea acasă, dar nu dispun de mijloace ca să am propria galerie.

— Aveţi şi clienţi libieni? o întrebă Malko cu şiretenie.

Aicha se posomorî.

— Of, aceştia sunt şi mai sălbatici. Nu-i interesează arta. Pe mine ar vrea să mă cumpere.

Aşteptă să dispară în clădirea albă, apoi demară. Până la urmă, nu îşi pierduse seara de pomană. Mai lipsea, evident, un segment destul de mare din lanţ ca să poată reconstitui asasinarea colonelului El Mabrouk Sahban şi pentru a dovedi eventuala trădare a lui Arnold Angel. Avea o şansă dintr-o mie ca Aicha să-i furnizeze datele necesare.

*

* *

Şeful Centralei CIA se uită chiorâş la Malko.

— Deci, aţi petrecut o seară minunată?

Se părea că el nu dormise deloc. Avea tenul cenuşiu, era tras la faţă şi examina maşinal teancul de dosare care îl dezgustau peste măsură.

— Extraordinară! replică Malko. Forrest Uhler este fermecător şi locuieşte într-un colţişor de vis. Am cunoscut şi o libiană superbă.

— Ah, da, pictoriţa! zise americanul. V-a propus să-i vedeţi tablourile?

— Bineînţeles!

Bryan Palmer schimbă brusc tonul şugubăţ de până acum.

— Aţi găsit ceva interesant?

Malko îi povesti discuţia cu Arnold Angel, dar Bryan Palmer îl întrerupse numaidecât:

— Ştiu bine că nu are aceleaşi concepţii ca mine, dar asta nu e o crimă…

— Şi Forrest Uhler are aceleaşi păreri, plus legăturile cu libienii.

— Of, cred că opiniile lui sunt superficiale. Nu se gândeşte decât la gologani. Doamne, ce n-aş da să am măcar un sfert din banii lui!

— Îi câştigă în mod legal? îl întrebă Malko cu perfidie.

Bryan Palmer lăsă dosarele la o parte, se rezemă de fotoliu, îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu cravata.

— Bănuiesc! În domeniul petrolului, dolarii curg gârlă. Există o groază de comisioane, bacşişuri, nimeni nu mai înţelege nimic. Şi cum asta se întâmplă foarte rapid în majoritatea ţărilor, IRS[11] nu vede nimic. Aţi băgat de seamă ce ceas are? Trebuie să valoreze cât câştig eu în trei luni de muncă. Fir-ar să fie! Dar mai sunt şi diamantele. Şi mobilierul! E adus de la Romeo. Fiind creaţia lui Claude Dalle, îl costă câteva sute de mii de dolari. Are tot ce e mai bun.

— Nu vă e teamă că o să-l strice şi pe prietenul lui, Arnold?

— Angel e un tip integru, făcu Bryan Palmer cu un ton mai agresiv. Ştiu cum trăieşte. Acum şase luni, mi-a cerut un avans ca să-i facă un cadou australiencei de ziua ei. Nu prea e cu capul pe umeri. Cred că legătura lui cu Forrest Uhler e de altă natură. Amândurora le plac arabii. Se simt extrem de bine în aceste ţări… Mă gândesc că lucrul ăsta i-a apropiat foarte mult. Dar numai atât.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Bryan Palmer strigă să intre. Arnold Angel pătrunse în încăpere. Cu un dosar gros sub braţ, pus la patru ace, cu privirea enigmatică în spatele ochelarilor cu ramă albă, el îi strânse mâna cu căldură lui Malko.

— A fost foarte drăguţ aseară, remarcă el. Mi-a părut rău că nu am putut să rămân mai mult.

— Şi eu am plecat imediat după aceea, zise Malko.

---

[11] Internal Revenu Service. Fiscul american (n.a.).

Se aştepta ca Arnold Angel să pună dosarul pe birou şi să plece, însă acesta îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui Palmer.

— Am primit încă un mesaj de la Langley, începu el. Sunt îngrijoraţi că nu comunicaţi cu Ibrahim Khalifa.

— Tot nu am primit veşti, zise Palmer, după o scurtă ezitare. Cel puţin mai avem douăzeci şi patru de ore. Dacă Air Force primeşte un contraordin, ne-am dus pe copcă în toate privinţele. În consecinţă, continuăm numărătoarea inversă.

— Dacă operaţiunea „Desert Spring" se duce naibii în ultimul moment, observă Arnold Angel, vom primi de la Air Force o notă piperată pentru că şi-a trimis avioanele.

Bryan Palmer se uită la el cu o privire resemnată şi furioasă în acelaşi timp şi zise pe un ton arţăgos:

— Nu dumneata ai să intri în rahat, ci *eu,* şeful centralei. Vom intra în bucluc dacă Ibrahim Khalifa va da din nou semn de viaţă, iar vajnicii noştri războinici sunt tot în Florida…

Arnold Angel ieşi aproape de-a-ndărătelea, vădit distrus, îndată ce plecă, Bryan Palmer îşi regăsi buna-dispoziţie amestecată cu un soi de cinism fatalist.

— Evident că, dacă o anulăm în ultimul moment, Air Force o să facă gălăgie, iar Langley o să-mi facă vânt… Dar nu e prima oară când risipeşte ditamai teancul de gologani degeaba. Oricum nu îi bag eu în buzunar. Ce pot să-mi facă? Doar n-o să mă împuşte… În cel mai rău caz, mă vor chema la sediu şi mă vor pune să număr agrafele de prins foi. Nu am ce pierde, căci mai am doi ani până la pensie.

— Vă înţeleg, zise Malko. Însă…

Fără să-i dea răgazul să continue, americanul se ridică, înconjură biroul şi se postă dinaintea lui, zicându-i mai în glumă, mai în serios:

— Mă înţelegeţi, dar nu sunteţi de acord cu mine.

— Nu, făcu Malko, dar în locul dumneavoastră, aş anula totul. E-adevărat că există posibilitatea ca aceste scurgeri să se facă pe canalul Angel-Uhler, însă nu văd cum aş putea dovedi acest lucru Într-un timp atât de scurt. Cât despre pagube… Afacerea asta e putredă din start. Dacă se termină cu o catastrofă, dumneavoastră veţi fi tras la răspundere. Astăzi e deja luni.

Bryan Palmer răsfoi calendarul cu un gest plin de furie.

— Au spus că aşteaptă până marţi seara.

Se aşeză din nou. Se încăpăţâna. Nu se va răzgândi. Malko îşi spuse că exista o şansă infimă ca întâlnirea cu Aicha să-i aducă vreun indiciu nou.

Capitolul IX

Malko găsi ca prin minune un loc de parcare în faţa clădirii albe de pe strada Kemal-Ataturk unde locuia Aicha Renahem. Traversă şi urcă o scară ce ajungea pe un coridor slab luminat. Cartea de vizită a tinerei era prinsă în piuneze pe uşa la care sună.

Îi deschise ea, fermecătoare, într-un *djellebah* galben nisip semitransparent. Imediat reuşi să observe sutienul care îi încorseta sânii şi slipul minuscul ce îi acoperea părţile intime. Cocoţată în papucii de casă cu tocuri înalte, o luă înainte pe un coridor lung cu pereţii plini de tablouri, până ajunse într-o cameră care îi servea drept atelier. Unele pânze erau întinse pe podea, iar altele acopereau pereţii, una fiind în lucru pe şevalet. Toate aveau o trăsătură comună: Aicha picta numai femei, în toate poziţiile, iar unele dintre ele, nuduri. Stilul ei ţinea mai mult de ilustraţie decât de artă, însă vreo două lucrări îi atraseră atenţia lui Malko prin erotismul lor.

Un pocnet sec îl făcu să întoarcă capul. Aicha coborâse storurile, cufundând încăperea într-o penumbră plăcută…

— Luaţi loc, zise ea, în timp ce îi arătă un fotoliu comod care era unicul din cameră.

— Dar dumneavoastră? întrebă el nedumerit.

— Eu!

Ea râse din gât.

— Eu vă voi servi cu un ceai şi mă voi aşeza la picioarele dumneavoastră. După tradiţia din ţara mea. Doar dacă nu preferaţi o cupă de Moet…

— Mă mulţumesc numai cu ceai, zise Malko discret.

Zis şi făcut. Ea dispăru legănându-şi şoldurile apetisante şi reveni cu o tavă pe care o puse pe un taburet, apoi se aşeză de-a curmezişul pe un covoraş în faţa lui Malko. Ea îi turnă ceai într-un pahar încrustat cu figurine.

În timp ce el bea, Aicha dădu drumul la un casetofon Akai, iar muzica arabă învălui pe dată încăperea. Ea se ridică şi, cu mâinile prinse deasupra capului, începu să se onduleze în faţa lui Malko, executând o parodie de dans oriental, destul de tulburător totuşi, apoi se întrerupse şi izbucni în râs.

— Iată cum îi primesc eu pe anumiţi cumpărători, comentă ea cu maliţiozitate. Mă ajută mult ca să vând.

— Şi nu vă violează?

Aicha păru şocată.

— Arabii sunt foarte respectuoşi cu femeile, zise ea şi pe urmă, nu mă îmbrac astfel în acele împrejurări. Însă, dumneavoastră sunteţi occidental şi asta nu vă deranjează, nu-i aşa? Nu este mai indecent decât o femeie în furou.

— O femeie frumoasă nu e niciodată indecentă, afirmă el, renunţând să-i explice diferenţa.

Aicha Renahem era gata să-i răspundă la întrebarea pe care i-o pusese înainte. Ea voia să-i vândă tablouri, dar şi să se culce cu el. Din nefericire, nici una dintre variante nu-l încânta pe Malko. Voia numai să avanseze cu ancheta lui.

— Aşa l-aţi cunoscut pe Forrest Uhler? o întrebă el.

— Nu. L-am întâlnit la un dineu. Ne-am simpatizat reciproc. Vorbim mereu despre ţara mea.

— Cred că se întâlneşte cu mulţi libieni.

Ea fu surprinsă de remarca lui.

— Ah, nu! Oficialii se tem de el pentru că e american. Ca de altfel şi de mine, din cauza soţului meu. Suntem amândoi nişte paria…

Într-adevăr, nişte paria de lux! Apartamentul nu era prea mare, însă confortabil şi mobilat cu gust. Îşi vindea bine tablourile… Malko lăsă privirea să rătăcească pe pereţi. Brusc, realiză că Aicha picta un singur subiect: pe ea văzută din toate unghiurile posibile şi imaginabile. Cel puţin avea certitudinea că modelul ei nu mai poza şi pentru alt pictor…

— Ce părere aveţi despre tablourile mele? îl întrebă ea deodată.

— Îmi place foarte mult acesta, spuse el arătând o acuarelă în care Aicha stătea în patru labe. Şi se întorcea cu un surâs pofticios către un amant imaginar, iar câteva văluri îi ascundeau destul de anemic anatomia corpului.

— A trebuit să-l pictez de mai multe ori pe acesta, zise ea cu modestie, nu ştiu de ce, dar place foarte mult.

Dacă ar fi fost mai abstract, s-ar fi bucurat de mai puţin succes.

— Vreţi să-l cumpăraţi?

— Din păcate, mijloacele mele nu-mi permit absolut deloc.

— În ce domeniu lucraţi?

— Sunt consultant al guvernului american şi efectuez un turneu în regiune, îi explică el. Însă onorariul meu nu se compară cu cel al prietenului dumneavoastră Forrest Uhler.

Cu un zâmbet complice, Aicha Renahem se ridică de jos, i se duse şi scoase tabloul de pe perete, apoi i-l întinse lui Malko.

— Luaţi-l, este al dumneavoastră.

— Nu, nu pot să-l accept.

Ea vru să i-l dea cu forţa şi se apropie atât de tare încât sânii se striviră de cămaşa lui. Plăcută senzaţie, dar trecătoare. Se pare că Aicha nu-şi dăduse seama şi nu renunţă decât în clipa în care Malko aşează pânza pe podea.

Calmându-se dintr-o dată, tânăra se uită la ceas şi spuse:

— Sunt obligată să vă părăsesc, aştept alt cumpărător. Vine din Golf şi trebuie să mă schimb…

— Îmi pare rău, zise Malko simţindu-se frustrat că nu a aflat nimic despre Forrest Uhler.

Clepsidra se golea iexorabil, iar el bătea pasul pe loc.

El se pregăti să se îndrepte spre coridor, însă, imediat, Aicha se postă dinaintea lui. Cu o mişcare languroasă, ea se sprijini de el cu tot trupul plinuţ. Asta era provocare curată.

— Fiindcă nu vreţi să luaţi tabloul, zise ea cu glas suav, o să vă dăruiesc totuşi ceva. Ca să nu aveţi impresia că aţi venit degeaba.

Libiana îşi strivi mai întâi gura de a lui Malko, apoi limba îl invadă cu hotărâre, în timp ce bazinul se ondula strâns lipit de pântecele lui. Era foarte excitantă, iar ea ştia asta. Malko uită extrem de repede de problemele lui. O strivi de singura părticică a peretelui care nu era acoperită cu tablouri şi începu să-i tragă în sus ţesătura uşoară a veşmântului de culoarea nisipului. Dar o mână fermă îl opri brusc.

— Nu! suspină Aicha cu glas sfârşit, v-am apus că aştept pe cineva.

Ea îl împinse gâfâind încă. Frustrat, Malko nu mai insistă. Ce vampă! Ca şi cum ar fi vrut să se scuze, Aicha zise cu glas languros:

— Când o să veniţi după tablou, vom avea mai mult timp. Vă plac tare mult.

După cinci minute, se pomeni afară. Ancheta lui nu avansase nici cu un milimetru, în schimb, a aflat că Aicha Renahem era o neîntrecută negustorească, dublată de o ticăloasă înrăită. Se trezi în soarele arzător şi înjură de mama focului.

— *Himmel Herr Gott!*

Cele două cauciucuri din stânga erau dezumflate! Traversă strada Kemal-Ataturk şi examină paguba. Se vedeau înţepăturile de cuţit. Probabil că era opera micilor vagabonzi care nu aveau ce face. Nu-i rămânea decât să se întoarcă pe jos la hotel sau să cheme un taxi. Se ridică de pe vine, cu cămaşa transpirată, în clipa în care o maşină se opri în dreptul lui şi o voce cu accent pronunţat american îi zise:

— *Hey! Buddy, you got a problem?*[12]

Întoarse capul şi zări la volanul unui Golf un bărbat extrem de bronzat, cu părul tuns foarte scurt, cu nişte ochi uimitori de albaştri şi un zâmbet ca de reclamă.

— Da, răspunse Malko, mi-au spart cauciucurile!

— Pot să vă duc eu. Unde mergeţi?

— La *Abu Nawas.*

— *No problem! Get in.*

Malko se aşeză alături de el. Necunoscutul îşi pusese haina pe bancheta din spate şi, pe braţele lui descoperite de cămaşa fără mâneci, Malko zări nişte tatuaje superbe. Statura lui era impresionantă, iar fire de păr roşcat îi crescuseră aproape de podul

[12] Hei, amice, ai vreo problemă? (n.a.).

palmelor. Se întoarse spre Malko.

— Vă supăraţi dacă opresc câteva secunde la STM? Mă aşteaptă un tip acolo. Este foarte aproape de drumul 24.

— Chiar vă rog, acceptă Malko. Locuiţi în Tunis?

— *Yeah!* făcu şoferul. Le vând calculatoare nesuferiţilor ălora de tuciurii, E mult mai uşor decât la noi.

Râse gros şi aprinse o ţigară de foi cu bricheta luată de pe tabloul de bord.

— Dumneavoastră unde lucraţi? întrebă el cu tonul familiar specific americanilor.

— Lucrez pentru Departamentul de Stat, spuse Malko, am misiunea să evaluez situaţia politică din regiune.

Americanul fluieră.

— Ah, deci faceţi politică!

— Deloc, spuse Malko.

După ce coborî pe Habib-Bourguiba şi viră la dreapta pe Bulevardul Republicii, rulau acum pe prelungirea acestuia, adică pe drumul 24, un loc nu chiar rezidenţial. În partea stângă, se vedea gara triaj din Tunis, cu sutele ei de şine, iar în dreapta, era cartierul plin de depozite din port, ce se întindea până la mare, pustiu la ora aceasta de odihnă. Călăuza lui o luă pe drumul 2005, mai merse câteva sute de metri, apoi opri în faţa unui gard mare cu grilaj.

— Mă aşteptaţi zece minute?

Coborî din maşină şi dispăru. Malko se uită în jurul lui. Numai ziduri cât vedeai cu ochii. Privi la tabloul de bord. Bărbatul luase cheile cu el. Acest lucru îl supără pe Malko. Era o căldură sufocantă. Nu era nici ţipenie de om... Se scurseseră vreo trei sau patru minute, apoi şoferul apăru însoţit de un alt bărbat, genul de italian, care purta haină. Cel care îl luase pe Malko îi strigă:

— Mai stăm câteva minute, veniţi să beţi o bere cu noi!

Malko se pregătea să coboare, când privirea îi fu atrasă brusc de un obiect ce strălucea în soare, jos pe podea. Se aplecă şi îl luă.

Sângele îi alerga prin artere şi avu senzaţia că un roi de albine îşi făcuseră cuibul în stomacul lui. Obiectul pe care îl ţinea între degete era un glonţ de nouă milimetri.

Capitolul X

Malko înţelese deodată că picase într-o capcană. Cu un gest natural, strecură cartuşul în buzunar şi coborî din maşină, cu un zâmbet neutru pe buze. Cei doi bărbaţi îl observau prin grilaj. Făcu câţiva paşi spre ei ca şi cum ar fi avut intenţia să li se alăture, apoi se întoarse pe neaşteptate şi începu să alerge cât îl ţineau picioarele spre strada 2005, ce ajungea la drumul 24. În spate, auzi o voce strigând plină de furie:

— *Fuck you!*

Strada se întindea dreaptă şi pustie în faţa lui, mărginită de zidurile înalte fără ferestre ale depozitelor. Prima intersecţie se afla la câteva sute de metri mai departe. Malko întoarse capul în timp ce alerga şi îl zări pe bărbatul cu figură de italian, în mijlocul drumului, cu picioarele depărtate şi braţul întins ca la un exerciţiu de tragere, ochindu-l cu un pistol mare cu amortizor. Din instinct, Malko se trânti pe asfalt, executând o tumbă fără cusur şi auzi în spate pocnitura surdă care dislocă bucăţi de zid.

Se ridică şi alergă cât putu de repede. Necunoscutul mai trase două focuri, dar era prea departe. Cealaltă intersecţie parcă se îndepărta ca un miraj, în loc să se apropie, iar Malko începu să obosească. De fiecare dată când făcea un efort prea mare, vechea rană pe care o căpătase în Hong Kong se făcea simţită... Tot nu întâlnea pe nimeni. Capcana fusese bine ticluită... Se mai întoarse o dată fără să încetinească şi îi văzu pe cei doi pregătindu-se să sară în maşină. Zgomotul motorului îi întări cele mai crude bănuieli. În acest colţ pustiu, îl vor fugări ca pe un iepure şi îl vor împuşca după pofta inimii. Momentan, nici nu căuta să afle de ce voiau să-l omoare, ci se gândea cum să-şi salveze pielea, dacă era posibil. Cu plămânii gata să-i ia foc, ajunse în fine la intersecţie şi se opri câteva clipe, privind în stânga şi-n dreapta. Dacă ar găsi o uşă ca să intre în vreun depozit, poate că ar reuşi să scape. O luă spre stânga, la întâmplare...

Nu fugi treizeci de metri, că un scârţâit de frâne îl făcu să se întoarcă. Golful apăru în intersecţie şi gonea spre el. Fugea din toate puterile pe sub zidul cenuşiu fără sfârşit. Aruncă o privire înapoi şi zări prin parbriz feţele încordate de furie ale urmăritorilor. Veniseră special ca să-l omoare. Cu un efort supraomenesc, mări viteza şi distinse un intrând mare închis cu un panou din metal. Se aruncă acolo exact în momentul în care Golful îl ajungea din urmă. Bara de protecţie îi atinse pantalonul. Din fericire, pasagerul nu reuşi să tragă, fiind incomodat de şofer care alunecă în faţa lui. Malko nu avea de ales. Trebuia să se ducă de unde a venit. Până să execute Golful întoarcerea, el câştigă câteva secunde preţioase... Dacă mai continua în acest ritm, îşi epuiza toate forţele şi, în curând, ei îl vor termina ca

pe un animal hăituit.

Sângele îi zvâcnea în tâmple, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar Malko avea impresia că târăşte în picioare nişte pantofi de plumb. Nu se mai gândi la nimic, obsedându-l doar clipa prezentă.

Golful venea în direcţia lui. Alergă în zigzag şi distinse vag un braţ întins afară din maşină. Ori că era strivit de vehicul, ori că era împuşcat, soarta lui era aceeaşi. Dar, cu un adevărat salt de maimuţă, reuşi să se agaţe de grilajul de deasupra zidului. Golful urmăritorilor îl rată, însă un glonţ ricoşă cu un scrâşnet pe una dintre bare. Încercă să se caţere pe grilaj ca să treacă de partea cealaltă în curte, dar nu avea destulă putere. Golful vira încetişor. Siguri că prada nu le va putea scăpa, cei doi bărbaţi se pregăteau de vânătoare. Malko era atât de epuizat, încât era gata să sară jos, ca să nu mai simtă durerea atroce din muşchi. Deodată, o voce furioasă, ce se auzi de dincolo de zid, îl făcu să tresară.

— Ce faci, mă? Aici nu ai ce să furi!

El se uită în jos şi zări în curte un moşneag arab, pricăjit, cărunt, care se uita la el furios. Era un paznic.

— Nu vreau să fur nimic.

— Atunci de ce te-ai cocoţat pe gard, dom’le?

— Sunt urmărit de nişte oameni care vor să mă omoare! Vă rog, deschideţi-mi! Am zărit o poartă alături.

Golful tocmai se oprea în spatele lui Malko. Liniştit, roşcatul cu alură de atlet şi cu ochi albaştri coborî din maşină ţinând în mână un pistol mare, negru, probabil un Tokarev, dar fără amortizor. El ridică braţul cu precizie, ochindu-l pe Malko în spate. Acesta nu pregetă nici o secundă. Cu un gest disperat, se aruncă în gol, căutând să aterizeze pe capota maşinii. Luat prin surprindere, ucigaşul trase mai devreme. Glonţul ricoşă cu un şuierat sinistru pe una dintre bare şi făcu ţăndări geamul unui depozit care se afla puţin mai departe.

Malko ateriză pe capota Golfului, cu muşchii încordaţi, chiar la doi metri de ucigaş. Cel de-al doilea mai era încă în maşină, întâlni privirea albastră de gheaţă a acestuia şi, cu un avânt disperat, se năpusti asupra lui cu picioarele înainte. Acestea îl loviră pe bărbat în umăr şi în faţă, dezechilibrându-l. Căzu pe spate, apăsând în acelaşi timp pe trăgaci, iar glonţul ţâşni spre înaltul cerului. Malko se pomeni în patru labe pe şosea. Sperase o clipă că celălalt va lăsa pistolul din mână ca să-l ia el. Văzându-şi complicele în dificultate, cel de-al doilea ucigaş deschise portiera. Malko câştigase câteva secunde avans. Cu o lovitură aprigă de picior, nimeri mâna bărbatului întins pe jos şi, de data asta, arma automată căzu cu zgomot pe sol. Dar aceasta alunecă sub maşină.

Dintr-un singur elan, Malko plecă înainte ca bărbatul cu ochi albaştri să se ridice. Îl zări cu coada ochiului pe brunet care sări din

Golf cu arma în mână, cea cu amortizor. Senzaţia pe care o resimţea alergând cu muşchii încordaţi era oribilă, ca şi când ar putea opri glonţul numai prin forţa voinţei sale.

Se uită înapoi. Cămaşa i se lipise de piele. Bărbatul cu ochi albaştri se pregătea să se ridice de jos, iar celălalt îl ochea cu precizie.

— Hei, domnu'!

El întoarse capul. Tocmai văzu întredeschizându-se o portiţă încastrată într-un batant enorm din metal. În cadrul ei apăru o siluetă pricăjită. Era bătrânul arab cu smocul de păr alb, care părea un şoarece speriat. Malko nu îi mai ceru permisiunea să intre. Dintr-un salt, se năpusti spre deschizătură în clipa în care un glonţ şuieră ricoşând în tablă. Se întoarse, trânti portiţa şi trase un zăvor vechi şi ruginit care părea încă destul de solid.

— Daţi-vă la o parte! strigă el la paznicul pricăjit.

Cum acesta nu se clintea din loc, el îl împinse cu brutalitate şi îl lipi de zid. Exact la ţanc! În batantul metalic apărură câteva găuri în mai multe locuri, alternând cu pocnetele surde. Cei doi ucigaşi trăgeau cu furie, sperând să-l nimerească pe Malko. Dar el îl târî pe arab, care tremura ca varga, spre un birou cu geamuri din fundul curţii.

— „Polisia", repeta paznicul ca o moară stricată, „polisia", trebuie să chemăm „polisia"…

Ajunseră la birou. Malko îl împinse înăuntru şi se năpusti la telefon. Dar nu avea ton.

— Nu funcţionează? îl întrebă Malko.

— Cintrala, a întrerupt! Da' acolo…

Îi arătă un telefon roşu. Malko ridică receptorul şi obţinu tonul. Străduindu-se să rămână calm, formă numărul direct al lui Bryan Palmer de la ambasadă. Aşteptă cu inima bătând cu putere în piept şi tresări. Auzi un zgomot surd. Arabul ţipa ca din gură de şarpe.

— Şefu'! Vezi, vor să forţeze poarta!

Ucigaşii loveau poarta mare din metal cu Golful, iar telefonul suna în gol! Malko simţea că turbează. La ora asta, Bryan Palmer trebuia să fie în birou… Se întoarse spre arabul pricăjit şi îngrozit.

— Cum te cheamă?

— Brahim, dom'le.

— Brahim, mai e vreo ieşire?

— Nu, dom'le, e singura. Chemi „polisia"?

Malko nu avu răgaz să-i mai răspundă. Jane, secretara lui Bryan Palmer răspunse în sfârşit, mulţumindu-se să repete numărul apelat, din discreţie.

— Jane, strigă Malko cu voce agasată, unde e Bryan?

— Într-o şedinţă.

— Scoate-l imediat de acolo!

— Este imposibil, e cu ministrul de interne.

— Scoate-l! *This is an emergency!*

De data aceasta, Jane se hotărî să lase jos receptorul, iar Malko auzi zgomotul paşilor care se îndepărtau. Se auzi încă o lovitură puternică în poarta metalică. Malko se întoarse spre Brahim.

— Ce adresă e aici?

— Aici, e R.N.T.A., spuse tunisianul.

— Adresa?

— Asta nu ştiu, nu ştiu citesc... îi în zona de industrie...

— Malko, ce se întâmplă?

Se auzi vocea îngrijorată a şefului centralei. Malko nu fusese niciodată atât de fericit că i-o aude.

— Trebuie să veniţi să mă luaţi imediat de la R.N.T.A., spuse el grăbit. Se află în zona industrială. Sunt ameninţat de doi ucigaşi care forţează intrarea.

Încă o lovitură zgudui batantul metalic.

— Unde, pentru Dumnezeu? urlă americanul. Zona industrială e imensă!

— Aşteptaţi, îl întrerupse Malko.

Puse jos receptorul şi începu să răsfoiască cu nervozitate hârtiile de pe birou până când găsi ce voia.

— Sunt la numărul 86 pe strada 2004, zise el. E o poartă mare din fier, o veţi recunoaşte uşor, căci e ciuruită de gloanţe.

După ce închise, se întoarse către Brahim care nu îndrăznea să se mişte.

— Există vreun colţişor unde ne putem ascunde?

— Dar „polisia” nu vine?

— Ba da, însă va dura ceva timp. Unde ne putem ascunde?

Micuţul tunisian deschise uşa, arătându-i o hală de uzină lungă de aproape cincizeci de metri, ticsită de maşini şi de lăzi ciudate. Era un adevărat labirint. Chiar dacă ucigaşii reuşeau să forţeze poarta, le trebuia destul timp ca să-i descopere. Ajunseră la capătul cel mai îndepărtat al halei, iar Malko se sprijini de un teanc de cutii ca să-şi tragă sufletul. Pândindu-l un pericol imediat, el începu să reflecteze. Cei doi ucigaşi care forţau poarta în acest moment, nu erau nici tunisieni, nici libieni, ci americani! Alungă un gând oribil. Dacă erau trimişii lui Bryan Palmer?

Se gândi inevitabil la Arnold Angel şi la Forrest Uhler. Exact aşa cum bănuise, ei îi trimiseseră pe urme doi ucigaşi. Dar cum de îl dibuiseră?

Trecu un sfert de oră, iar Brahim nu avea astâmpăr. Deodată, zise:

— Aud zgomot, trebuie să fie „polisia”...

Malko ciuli urechile şi percepu nişte zgomote surde afară. Se auziră bătăi în uşa metalică. Se întoarseră cu băgare de seamă. Brahim se lipi de batant şi strigă:

— E „polisia”?

— Malko? răspunse vocea tristă a lui Bryan Palmer. Sunteţi acolo?

— Da, răspunse el şi se grăbi să deschidă.

Imediat, Bryan Palmer apăru în cadrul uşii. Mânerul unui pistol de calibrul 11,43 ieşea din curea şi, în spatele lui, Malko zări doi băieţi atletici, cu siguranţă puşcaşi marini, luaţi cu împrumut de la ambasadă.

— Unde sunt? întrebă americanul.

— Cred că nu v-au aşteptat, răspunse Malko. Puteaţi foarte bine să nu mă mai vedeţi.

— *Holly shit,* i-am văzut pe toţi în faţa porţii, erau tuburi de cartuşe peste tot, observă americanul. Ce ciudat, în plin Tunis!

— Dar ceea ce e şi mai ciudat, e că sunt americani, completă Malko.

— Ce!

Bryan Palmer păru dintr-o dată ţintuit pe loc.

— Vom discuta despre asta mai târziu, zise Malko. Să plecăm de aici!

Se întoarse spre Brahim care se uita cu neîncredere la cei trei bărbaţi.

— Nu e „polisia”, remarcă bătrânul arab.

— Nu, spuse Malko, sunt prieteni. Poftim!

Îi dădu toţi banii pe care îi avea la el. Aproape două mii de dinari, o avere pentru bietul paznic care câştiga cu siguranţă doar o sută pe lună.

— Mulţumesc, Brahim, mi-ai salvat viaţa… Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş spune o vorbă patronului. Nu ai văzut, nu ai auzit…

— Bine, bine, făcu tunisianul strângând bancnotele încântat.

În timp ce Malko se urca în Fordul lui Bryan Palmer, arabul îşi mai admira încă averea.

— Explicaţi-mi şi mie ce s-a întâmplat, îi ceru şeful centralei.

Malko îi povesti absolut tot, chiar din clipa în care ieşise de la Aicha Renahem.

— Sunteţi sigur că erau americani? insistă Bryan, vizibil tulburat.

— Absolut sigur, întări Malko.

Perturbaţi de prezenţa puşcaşilor marini, cei doi bărbaţi nu mai schimbară nici un cuvânt până la Ambasada americană unde îi lăsară pe „baby-sitters”, apoi se duseră la vila CIA din piaţa Pasteur. Arnold Angel aştepta în biroul lui Bryan Palmer care îi povesti ce s-a întâmplat.

— De necrezut! zise el. De ce au vrut să vă omoare? Şi cine sunt cei doi?

Malko încerca să-şi pună ordine în idei. Mai întâi, în legătură cu incidentul în sine. Cauciucurile înţepate căpătaseră brusc o altă

însemnătate. Ucigaşul cu ochi albaştri l-a aşteptat, fiind aproape sigur că Malko îi va accepta propunerea „amabilă”. Dacă nu ar fi observat cartuşul căzut pe jos în maşină, cadavrul lui ar fi fost descoperit în acest cartier neumblat, sau nu l-ar fi găsit poate niciodată, căci portul se afla lângă zona industrială şi era foarte uşor să-i arunce în apă trupul îngreunat cu plumb sau cu ciment. Fusese victima unei răpiri… Iar cei care au organizat-o *ştiau* că va fi în acel loc la momentul respectiv… Deci…

— La ce vă gândiţi? îl întrebă deodată Bryan Palmer.

— Ştiau că sunt la Aicha Renahem, or, după cunoştinţa mea, numai două persoane erau la curent cu acest lucru.

— Cine?

— Ea şi cu mine.

Bryan Palmer rupse creionul cu zgomot sec, privind după aceea cele două bucăţi cu părere de rău. Oricât de mult ar fi întors Malko problema pe toate feţele, tot nu vedea cine altcineva, în afară de libiană, putuse să participe la această răpire. Doar dacă, în naivitatea ei, nu îi spusese altcuiva. Prima persoană care îi veni în minte lui Malko era evident Forrest Uhler. Iar acest nou incident, nu avea să simplifice lucrurile. Era clar că se „încăpăţânau” să suprime oamenii implicaţi în operaţiunea „Desert Spring”. Dar ceva îl nedumerea pe Malko. Nici el, nici colonelul Sahban nu erau elementele indispensabile ale operaţiunii ce avea drept scop răsturnarea de la putere a colonelului Kadhafi. Cei doi „actori” principali, Ibrahim Khalifa şi Bryan Palmer, nu fuseseră îngrijoraţi, ca şi cum ar fi vorba despre un soi de intimidare.

— Scoateţi fişa lui Aicha Renahem, îi zise Bryan Palmer lui Arnold Angel.

Îndată ce acesta ieşi, şeful centralei clătină din cap.

— Atmosfera începe să devină insuportabilă! Mă bucur că nu mi-aţi pomenit despre vizita dumneavoastră la Aicha Renahem, adăugă el cu un umor negru. Cel puţin, nu mă bănuiţi pe mine.

— Nici nu v-am bănuit, îl contrazise Malko, însă ce mi s-a întâmplat, îmi confirmă informaţiile primite de la Ashraf Khaled. Operaţiunea „Desert Spring” a răsuflat, iar noi nu am aflat încă de la cine ni se trage. Sunteţi sigur că cei doi oameni care au încercat să mă omoare nu fac parte din ambasadă sau din personalul american aflat în Tunisia?

De data asta, Malko crezu că Bryan Palmer ia foc.

— Aţi înnebunit!

— Atunci, de unde-au ieşit?

Se lăsă o tăcere de plumb. Arnold Angel reveni cu dosarul lui Aicha Renahem pe care şeful centralei îl parcurse rapid, apoi îl închise.

— Nu e nimic ce nu ştim deja, făcu el. Tunisienii au făcut cercetări

când a sosit aici şi au supravegheat-o un timp. Mai fac încă unele ascultări regulate ale telefonului ei, însă nici unul dintre informatorii lor nu a raportat nimic special despre ea. Se pare că trăieşte din picturile ei şi din aventurile cu tarif pe care le are cu cumpărătorii ei. Ce credeţi despre ea, Arnold? Dumneavoastră o cunoaşteţi.

Pentru Arnold, întrebarea era un adevărat supliciu. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse, apoi zise pe un ton prudent:

— Nu o cunosc prea bine, o întâlnesc doar la Forrest, ştiu că a ajutat-o material de mai multe ori. Nu cred că are vreun trecut politic, fiindcă nu am auzit-o vorbind despre aşa ceva.

Se învârteau în jurul cozii. Pentru că tăcerea apăsătoare se prelungea prea mult, Arnold Angel ieşi din încăpere cam înţepat, aproape trântind uşa. Cei doi bărbaţi se priviră. Bryan Palmer rupse tăcerea:

— Duceţi-vă la Ashraf Khaled, îi ceru el. Vreau să ştie că nu stăm cu mâinile în sân. Dacă va pleca pe neaşteptate, totul se va duce de râpă.

*

* *

Malko se grăbea spre piaţa El Attarme, întorcându-se din când în când ca să vadă dacă nu cumva e urmărit… Un pistol „45” automat împrumutat de la Bryan Palmer atârna greu la centură, ascuns sub haină, sperând să nu se cunoască prea tare. După tot ce i se întâmplase, aceasta era cea mai mică măsură de prevedere pe care o luase. Având în vedere hotărârea cu, care doriseră să-l lichideze, cei doi ucigaşi puteau să-i apară din nou în cale…

Ajunse la magazinul de antichităţi al lui Rachid şi înjură printre dinţi. Era închis! Înainte de sărbătoarea Aid El Kebir, oamenii erau lăsaţi puţin să-şi vadă de viaţa lor. Înconjură magazinul, apoi se apropie de vitrină şi zări înăuntru un băiat care dormea pe o rogojină. Bătu îndelung şi, când băiatul se trezi, se codi mult până să-i deschidă uşa recunoscându-l pe Malko.

— Ce vrei? îl întrebă el. Patronul nu aici.

— Am uitat un pachet.

— Ce pachet?

— Nişte pahare, dincolo, în celălalt capăt al magazinului.

— Aşteaptă, mă duc să văd.

Îndată ce se îndepărtă, Malko împinse uşa şi pătrunse în magazin, năpustindu-se pe scară. Puştiul se întoarse.

— Hei! Un te-ai dus?

Malko nu avu timp să-i răspundă, că o voce de femeie strigă ceva în arabă. Ca un câine dresat, băiatul se duse să se culce la loc pe rogojina lui, iar Malko reuşise să urce treptele înguste. Ashraf Khaled îl aştepta sus. Cu părul strâns în coadă de cal, cu o cămaşă bărbătească

pe ea, doar jeanşii foarte mulaţi pe ea o făceau să arate sexy…

— Ei, zise ea, aveţi veşti?

Ajunseră în încăperea unde se mai întâlniseră, iar Malko îi rezumă ce a făcut în ultimele ore. Ashraf Khaled nu făcu nici un comentariu, ci dori să-i precizeze unele amănunte, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Probabil că Securitatea externă a determinat-o pe Aicha Renahem să se răzgândească. Abdallah Senoussi se ocupă aproape în exclusivitate de opozanţi sau de cei bănuiţi a fi opozanţi. Cei pe care nu îi poate omorî îi cumpără, căci au nevoie de „captatori” în străinătate. De obicei, sunt oameni care nu pot fi bănuiţi şi le aduc informaţii. Singura întrebare rămâne dacă prietenul ei american Forrest Uhler ştie ceva sau nu.

— Dar i-au omorât soţul!

Pe Ashraf, candoarea lui o făcu să zâmbească.

— Mai întâi că nu ştiţi cum se înţelegea cu bărbatul ei… După moartea lui, au circulat nişte zvonuri prin Tripoli…

— Ce anume?

— Nu se înţelegeau deloc bine, iar ea avea câţiva amanţi la Cairo. S-a presupus că ea a facilitat sarcina ucigaşilor lui. În seara în care soţul ei a fost asasinat, acesta cinase într-un restaurant cu doi prieteni palestinieni. Numai nevastă-sa ştia unde se afla.

Această coincidenţă îl frapă pe Malko. Ca şi în cazul lui, Aicha Renahem a fost singura persoană care a ştiut că vine la ea.

— Ce motiv a avut?

— Soţul ei avea mulţi bani în afara ţării. Ea putea să semneze toate conturile.

— Azi trage mâţa de coadă.

Ashraf râse din nou.

— Aşa e jocul. E o înrăită a cazinourilor, ştiu ca a pierdut o avere. A avut o aventură cu şeic, iar acesta pur şi simplu a îmbrăcat-o în aur. Cu ce a căpătat de la el putea să trăiască liniştită toată viaţa. Ei bine, a tocat totul într-o lună la Monte Carlo, la Cairo, jucând nenumărate partide de pocher. Cu toate astea, ştie să joace.

Frumoasa Aicha Renahem căpăta acum o aură nouă. Se lăsă o clipă de tăcere, însă Ashraf o întrerupse:

— Trebuie să-i spun totul lui Ibrahim Khalifa. E mai grav decât mi-am închipuit.

— Aicha poate să vorbească.

— Nu veţi scoate nimic de la ea. Dar mă întreb de ce au încercat să vă omoare. Doar dacă…

Ea tăcu.

— Doar dacă?

— Doar dacă au aflat că m-am întâlnit cu dumneavoastră. Au vrut să-i trimită încă un mesaj lui Ibrahim şi americanilor, bineînţeles. Este

singura explicaţie plauzibilă.

— Cum au reuşit să afle?

Ashraf Khaled făcu un gest evaziv.

— Nu am de unde să ştiu. Dar încep să-mi fac o idee mai clară în legătură cu ceea ce se petrece, din cauza celor care au vrut să vă omoare astăzi.

— Aveţi idee de ce?

Ashraf aprinse a nu ştiu câta ţigară privind în gol.

— Cred că ştiu cine sunt agresorii. Şi nu e deloc un semn bun.

Capitolul XI

— Ce vreţi să spuneţi? o întrebă Malko, mirat de răspunsul tinerei libiene. Cine sunt acei oameni şi cine i-a trimis?

— Aţi auzit vreodată de Frank Terpil şi de William Shepard?

— Fireşte, zise Malko.

O poveste care era ruşinea Companiei. De-a lungul anilor, câţiva agenţi din fosta „Divizie Planuri" au trădat sau au furat. Cele două nume pe care libiana tocmai le rostise îi aminteau de nişte afaceri sinistre. După ce îşi luaseră un concediu, Shepard şi Terpil s-au angajat mercenarii lui Kadhafi. Lucrau pentru colonel de ani de zile ca instructori şi consilieri. CIA a întreprins nenumărate manevre ca să-i recupereze, însă toate încercările au dat greş.

Se ştia că erau răspunzători mai multe operaţiuni secrete în Ciad şi undeva prin Africa, iar nişte martori de încredere i-au văzut la N'Djamena când Kadhafi era şeful regiunii. Cu toate că teoria unanim acceptată era că aceştia nu ieşeau niciodată din Libia din motive de siguranţă. Visul oricărui director al CIA era să-i târască în faţa tribunalului american care i-ar fi condamnat la câteva sute de ani de închisoare.

— Cred că despre ei este vorba, zise în continuare libiana. Mai ales cel care v-a luat cu maşina. Ochii albaştri, tatuajele, petele roşii. Era Frank Terpil. Într-o zi, l-am întâlnit într-o tabără a Pan-African Legion unde antrena mercenari. El nu m-a observat, deşi mă aflam chiar în faţa lui. Îmi amintesc ochii foarte albaştri şi şarpele tatuat pe braţul drept.

— El este! întări Malko.

— M-am mirat când am auzit că au riscat să vină tocmai în Tunisia, observă libiana. Pentru asta a fost nevoie de autorizaţia personală a colonelului Kadhafi. Acum ei ştiu foarte multe lucruri despre mecanismul de funcţionare al serviciilor libiene şi, dacă vor fi recuperaţi de americani, va fi o situaţie extrem de neplăcută pentru Kadhafi. Din punct de vedere tehnic, nu e nici o problemă ca să-i scoată din ţară. Comitetele revoluţionare de care depind ei dispun de paşapoarte adevărate americane furate, cărora le-au schimbat doar fotografiile. Or, la noi sunt cinci mii de americani care vin adesea la odihnă în Tunisia.

— De ce îi folosesc pe cei doi? întrebă Malko nedumerit. Serviciile libiene nu duc lipsă de ucigaşi.

— E adevărat, recunoscu Ashraf, numai că tunisienii îi cunosc şi nu îi lasă să intre. Shepard şi Terpil nu sunt cunoscuţi şi pot foarte uşor să treacă arme prin graniţă. Maşinile străinilor nu sunt controlate cu minuţiozitate.

— După părerea dumneavoastră, conchise Malko, numai de la

Kadhafi au putut primi ordin să mă omoare.

— De la el şi de la Jalloud, căci nu au fost nevoiţi să părăsească teritoriul Libiei, fiindcă acest lucru reprezintă totuşi un pericol pentru ei.

— S-au şi întors?

— Probabil, recunoscu Ashraf. Voi afla mâine.

— Cum, nu rămâneţi până mâine seară cum am stabilit?

— Mi-este imposibil, plec numaidecât cu un avion până la Djerba şi de acolo cu maşina. Trebuie să iau legătura cu Ibrahim Khalifa. Acum treaba cu trădarea a devenit aproape academică. Trebuie să încercăm să aflăm ce ştiu adversarii noştri, iar dumneavoastră să opriţi scurgerile care se pot face în continuare.

— Oamenii colonelului Haftar voi ajunge mâine seară în Sicilia. Azi e luni, iar operaţiunea „Desert Spring” e prevăzută să se declanşeze joi dimineaţă.

— Cunosc, zise Ashraf. În noaptea asta voi fi la Tripoli. *Inch Allah.* Mă voi întâlni cât mai repede cu Ibrahim Khalifa.

— Trebuie neapărat să mai luăm o dată legătura, zise Malko. Ca să ştim pe ce poziţie se află. Cum ne vom întâlni, vă întoarceţi aici?

— Nu, e prea departe.

— Dar trebuie neapărat să ţinem legătura, insistă Malko. Oamenii colonelului Haftar decolează din Sicilia spre aeroporturile părăsite din Libia de unde fac legătura cu oamenii dumneavoastră, în noaptea de miercuri spre joi.

— Pot să vă întâlnesc ori marţi noaptea, ori miercuri dimineaţă la Ben Gardane, la sud de Djerba. Se află doar la două sute de kilometri de Tripoli şi la douăzeci şi cinci de graniţă. Acolo vom deţine toate elementele ca să luăm hotărârea definitivă.

— Credeţi că Ibrahim Khalifa va opri totul?

— Nu ştiu, replică Ashraf Khaled. Poate că nu a avut de ales. Pe drumul spre Tripoli, la ieşire, este aglomeraţie. Veţi vedea un hotel-restaurant, *Oasis verte.* Luaţi o cameră şi aşteptaţi-mă acolo. Dacă va interveni ceva neprevăzut, voi lăsa un mesaj.

Ea îi întinse mâna.

— Uraţi-mi noroc!

*

* *

— Ei sunt?

— Fără nici un dubiu, admise Malko.

Bryan Palmer puse cele două fotografii extrase din arhiva biroului şi îşi turnă într-un pahar-balon o cantitate respectabilă de coniac Gaston de Lagrange XO. Într-adevăr, avea nevoie să se întremeze. Portretele celor doi trădători se aflau în toate centralele Companiei. În caz că… Şeful centralei nu mai continuă.

— Totuşi şi-au luat tălpăşiţa! zise el. Poate că i-am văzut vreodată pe stradă, dar nu le-am dat atenţie. Îi anunţ pe tunisieni că vor trece graniţa libiană. Le voi spune doar că un tip de-al nostru i-a recunoscut. Aţi notat cumva numărul maşinii?

— Nu, făcu Malko, am avut altceva de făcut, însă nu era o placă de înmatriculare verde ca a libienilor. Sunt numai executori. Trebuie să aflăm cine a organizat această ambuscadă şi de ce.

— Cred că Aicha Renahem e amestecată până peste cap în această lovitură, comentă Bryan Palmer. Dar ea nu va scoate un cuvinţel.

— Se prea poate, recunoscu Malko, dar nu aici e problema. Probabil că e deja prea târziu ca să salvăm operaţiunea „Desert Spring”. Aţi putea să-mi spuneţi la ce informaţii despre operaţiune a avut acces Arnold Angel?

— Până la urmă credeţi că el este trădătorul?

— Să zicem că e doar o simplă supoziţie... Răspundeţi-mi la întrebare!

— A avut acces la toate documentele referitoare la partea operaţională. Cunoaşte lista întocmită de Ibrahim Khalifa cu toate persoanele care trebuie lichidate. Ce nu ştie însă, e alegerea terenurilor unde vor ateriza avioanele C 130 şi cronologia detaliată a operaţiunii, deoarece aceste informaţii ne vor fi transmise în ultimul moment de Khalifa.

Altfel spus, dacă Arnold Angel trădase, tragedia nu depăşea procentul de nouăzeci la sută... Mai rămânea de ştiut ce va hotărî Ibrahim Khalifa. Iar acesta, în ciuda riscurilor asumate, va fi constrâns să meargă mai departe cu declanşarea operaţiunii. Şi apoi, nu era prima dată când anumiţi şefi politici sau militari nu ţineau seama de informaţiile furnizate de serviciile lor de informaţii. Dacă Hitler ar fi ascultat de Abwehr, ar fi putut cunoaşte locul în care au debarcat aliaţii în Normandia...

— Orice-ar fi, zise Malko, dacă vrem să avem o şansă, chiar şi limitată, de a-l convinge pe Khalifa să meargă mai departe, ar trebui să blocăm informaţiile noastre. Din acest moment, Arnold Angel nu trebuie să mai afle ce se întâmplă. Să nu i se mai transmită *nici o informaţie* despre „Desert Spring”.

Bryan Palmer nu reuşi să-şi ascundă stupefacţia..

— Dar nu am nici o dovadă împotriva lui! protestă el. În plus, în sufletul meu şi în conştiinţa mea, nu cred că este vinovat. Nici pe cale administrativă nu pot să fac nimic fără să am un element palpabil. Altfel, această hotărâre va cădea tot în capul meu.

Malko se uita dezgustat la american. În fond, era doar un funcţionar mărunt, fricos, intrat într-o afacere care îl depăşea. Din păcate, se lovea tot de el.

— Trebuie să-l asigurăm pe Khalifa, insistă el. Altminteri, va da

înapoi şi nu pot să-l învinuiesc. Eu cred din ce în ce mai tare că tandemul Angel-Uhler se află la baza scurgerilor de informaţii. Cel puţin, putem să le punem capăt. Închipuiţi-vă ce răspundere veţi avea dacă oamenii lui Haftar şi piloţii – americani – de pe avioanele C 130 vor fi masacraţi când vor ateriza în Libia. Şi asta pentru motivul că au fost trădaţi aici…

Malko îl atinse la coarda sensibilă. De data aceasta, Bryan Palmer nu răspunse nimic, mulţumindu-se să încălzească în palme paharul cu coniac Gaston de Lagrange, apoi sorbi din el puţin câte puţin. În final, rosti cu un ton plin de umilinţă:

— E adevărat, dar nu deţin nimic împotriva lui Arnold… Şi ne-au mai rămas doar câteva ore…

— Foarte bine, am o idee, spuse Malko. Există o şansă să ne departajăm. Eu cred că a încercat să mă omoare pentru că m-am interesat de Uhler sau de Angel. Să le întindem o cursă. Ne veţi convoca pe mine şi pe Arnold şi ne veţi anunţa că aţi fost contactat de un trimis al lui Ibrahim Khalifa, care a stabilit o întâlnire la kilometrul patru de pe autostrada spre Hammamet, mâine dimineaţă la ora zece. Eu mă voi duce la întâlnire, dar trebuie să găsiţi pe cineva care să joace rolul lui Ashraf Khaled. Cred că nu va fi greu să procurăm o plăcuţă cu număr libian ca să dăm mai multă credibilitate scenariului. Ashraf Khaled ne cere să punem lucrurile la punct.

Bryan Palmer îi adresă o privire aspră lui Malko.

— De acord. Sper să fac rost de placă şi de fată. Şi ce rezolvaţi cu mascarada asta?

— Dacă nu mă înşel, adversarii noştri vor acţiona în vreun fel. O întâlnire cu emisarul lui Khalifa este exact ceea ce nu au vrut să se întâmple de la bun început.

— Bine, facem precum ziceţi, încheie Bryan Palmer resemnându-se.

— Unde este acum Arnold Angel?

— La ambasadă.

— Chemaţi-l, eu plec, dar mă întorc după aceea ca să nu ne bănuiască de complicitate… Sunt aici peste o oră.

Americanul clătină din cap.

— Fir-ar să fie, e scârbos ceea ce mă puneţi să fac.

— Dacă aveţi altă posibilitate, îi sugeră Malko, spuneţi-mi-o şi mie…

Tăcerea care se lăsă era ca de plumb. Cu un gest obosit, Bryan Palmer îi făcu semn lui Malko să plece. Îmbătrânise cu zece ani.

*

* *

Malko sună insistent la uşa lui Aicha Renahem. Maşina lui cu cauciucurile sparte se găsea tot acolo şi se hotărâse să încerce o experienţă pe cont propriu. Având în vedere puţinul răgaz de care dispunea ca să-i confrunte pe eventualii trădători, nu putea să

neglijeze nici cea mai mică şansă.

Înadins se plasase în aşa fel încât să nu fie observat prin vizor şi se puse pe aşteptat. Se auzi zgomotul a două încuietori, apoi uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Aicha Renahem care îşi schimbase *djellebahul* de culoarea nisipului cu o ţinută mai sobră. Era îmbrăcată într-o bluză groasă albă şi o fustă scurtă mulată. Ea îl privi pe Malko surprinsă. Însă, deşi era foarte atent, nu zări nici o lucire de panică în ochii ei.

— Ia te uită! Nu credeam că o să vă revăd atât de curând, zise ea. Ar fi trebuit să-mi telefonaţi, poate că nu eram acasă sau poate că eram ocupată.

— Îmi pare foarte rău, spuse Malko, dar am un motiv special dacă v-am luat astfel prin surprindere. Sper că nu vă deranjez prea tare.

Ea deschise larg uşa.

— Nu, eram singură.

Ea îl conduse în salonul-atelier. Nu erau semne că ar fi avut musafiri.

— Aţi venit să luaţi tabloul?

— Nu chiar, răspunse Malko. Am venit ca să mă refac după emoţiile trăite. Era cât pe ce să nu mă mai vedeţi niciodată...

— Cum aşa?

— Când am plecat de la dumneavoastră, am găsit cauciucurile de la maşină sparte, iar un şofer foarte amabil s-a oferit să mă ducă la hotel...

Aicha Renahem ascultă continuarea poveştii lui Malko cu ochii mari de stupefacţie. După ce termină, ea izbucni:

— Dar. E o nebunie! Cine erau oamenii aceia? De ce au vrut să vă omoare? Este adevărat că lucraţi cu americanii, dar nu credeam că e aşa de periculos...

— Nici eu, recunoscu Malko.

Privirile lor se întâlniră, iar Aicha îşi dădu brusc seama la ce se gândea.

— Doar nu credeţi că sunt amestecată în aşa ceva? strigă ea.

Malko o urmărea în continuare fără să-i răspundă, simţind veşnica senzaţie după ce fusese gata-gata să-şi piardă viaţa, adică o puternică nevoie de a face dragoste. Aicha trebuie să fi fost sensibilă la undele erotice răspândite de el, căci privirea i se tulbură pe dată. Ea puse picior peste picior cu nervozitate apoi se ridică şi veni spre Malko.

— Doar nu credeţi serios că eu aş fi putut face un asemenea lucru? îl întrebă ea cu voce sugrumată.

Fără să-i lase lui Malko timp să răspundă, ea se aruncă deodată în braţele lui strivindu-şi gura şi trupul de el. Nu îşi întrerupse această îmbrăţişare pasionată decât ca să-l prindă de mână şi să-l târască în camera ocupată aproape în totalitate de un pat veneţian în stil baroc

purtând semnătura lui Claude Dalle. Scheletul lui era din oglinzi gravate şi şlefuite, cu excepţia tăbliei de la cap, care era din satin roz.

— Este un dar de la Forrest Uhler, zise libiana. L-a comandat la Romeo, la Paris, apoi a găsit că nu e destul de masculin. Atunci mi l-a dăruit mie. Este superb, nu-i aşa?

— Absolut.

Ea lăsă haina lui Malko să alunece de pe umeri şi slobozi un strigăt scurt când văzu pistolul strecurat în curea.

— Sunteţi înarmat?

— Din păcate, în seara aceea, am lăsat arma la hotel, altfel lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa.

Îi vedea sânii ridicându-se şi coborând sub bluza albă, iar privirea tulbure a libienei spunea mai mult decât un întreg discurs. El se apropie, începu să-i descheie nasturii, dar nu reuşi să termine. Cu braţul petrecut pe după gât, Aicha îi strivi iarăşi gura. Apoi se lipi de el cu tot corpul. În câteva secunde, erau încolăciţi ca nişte şerpi, iar Malko se îndeletnicea să-i scoată tinerei pictoriţe tot ce avea pe ea. Fermoarul fustei alunecă fără zgomot, eliberând şoldurile rotunde şi, extrem de binevoitoare, Aicha îşi scoase bluza pe cap. Sânii se revărsau dintr-un sutien de dantelă albă. Fără să-i scoată cămaşa lui Malko, ea îngenunche în faţa lui şi îşi oferi gura drept ofrandă cu o tehnică de vestală. Când simţi că e gata să termine, ea se ridică şi se lungi pe spate. Malko o întoarse cu blândeţe.

— Ca în tabloul pentru mine, zise el.

Aparent, acest lucru nu îi displăcu pictoriţei, căci se aşeză ascultătoare în patru labe, cu bazinul foarte ridicat şi urlă ca o sălbăticiune când Malko o penetră.

Brusc, simţi că vrea să o violeze. Rămânând înţepenit înăuntru, el îi smulse slipul. Gest altminteri lipsit de sens şi voit brutal. Aicha mârâi extaziată, mai ridică un pic bazinul, apoi se oferi membrului care o poseda, lăsându-se în voia lui Malko. Acesta avea chef să-i opună rezistenţă, s-o audă ţipând, dar nu numai de plăcere. Aicha înţelese repede ce dorea, în clipa în care el se retrase. Vru să-i scape, însă el o ţinea strâns. După ce aşeză sexul în dreptul deschizăturii dintre fese, nu îi mai rămânea decât să-şi mişte bazinul.

— *La! La!*[13]

În ciuda protestelor libienei, Malko forţă intrarea cu un singur gest, fără prea mare uşurinţă... Aicha ţipa şi se zbătea neputincioasă. De altfel, atingerea acestei cavităţi înguste fu atât de neaşteptată, încât el nu întârzie să explodeze. Ea se întoarse plină de dâre de creion dermatograf în jurul ochilor, cu machiajul stricat şi o lucire plină de furie şi de mirare în ochii negri.

[13] Nu! Nu! (n.a.).

— De ce te porţi ca un buhai? îl întrebă ea. Nu-mi place când cineva mă ia astfel. E animalic. Ai vrut să mă doară. De ce?

Puţin ruşinat, Malko nu-i răspunse, fiind convins de-acum că Aicha nu era amestecată în atentatul a cărui victimă fusese. Cei doi ucigaşi îl urmaseră şi improvizaseră pe loc. Aicha îşi reveni şi observă:

— Eşti cam tulburat. Nu ţi-a ajuns ce mi-ai făcut?

— Ba da, răspunse Malko, dar mă gândesc la ucigaşi.

— Trebuie să-i cunoşti pe cei ce îţi vor pielea, remarcă ea. Ştiau că vii la mine?

— Nu. Doar dacă nu le-ai spus tu.

Privirea libienei se mişcă în toate părţile, iar trăsăturile se încordară de indignare.

— Nu îţi dai seama ce spui! ţipă ea. De ce aş fi pomenit de vizita ta? Aveam de gând să fac dragoste cu tine de la început.

— Te cred, răspunse Malko în timp ce se îmbrăca. Mi-ar face plăcere să te mai văd. Poate că mă vei ajuta.

— Cu plăcere, spuse Aicha, dar nu văd cum.

Malko se avântă.

— Îl cunoşti bine pe Forrest Uhler. Caut informaţii despre el.

El se aşteptase ca ea să sară în sus, dar întreba pur şi simplu:

— Ce fel de informaţii?

Înainte ca Malko să-i răspundă, sună telefonul. Aicha răspunse şi vorbi în arabă. Puse mâna pe microfon şi zise:

— Este un client care mă sună din Dubai. Nu poate să vorbească mult... Dă-mi un telefon când vei putea.

*

* *

Bryan Palmer se uită la ceas.

— Deci Malko se întâlneşte cu trimisul lui Ibrahim Khalifa mâine dimineaţă la ora zece, la intrarea pe autostrada spre Hammamet. După aceea, îl aduce aici şi vom putea discuta toate problemele urgente.

Arnold Angel îşi lua notiţe fără să spună o vorbă. Ca şi cum el nu ar fi implicat. Şedinţa nu durase mult, iar Malko ajunsese puţin mai târziu, din cauza distracţiei cu Aicha Renahem. Acest lucru împrumuta şi mai mult adevăr poveştii ţesute de ei.

Arnold Angel plecă primul din birou, iar şeful centralei îl apostrofă pe Malko:

— Aş vrea să fiu mai bătrân cu douăzeci şi patru de ore! Sper din toată inima că nu vă înşelaţi.

— Şi eu, făcu Malko.

Pentru el, descoperirea unui trădător în rândurile lor, nu era un lucru ciudat.

*

* *

Autostrada Tunis-Hammamet, care se oprea din păcate la şaizeci de kilometri mai departe, în staţiunea balneară, nu era prea circulată.

Malko era singur în maşina oprită pe dreapta, cu pistolul lui Bryan Palme, ascuns sub scaun. Refuzase altă protecţie suplimentară. Încă un vehicul ar fi fost reperat de echipa adversă.

Rolul lui Ashraf Khaled era jucat de o prietenă a lui Bryan Palmer, o agentă tunisiană care primise o maşină cu un număr furat în timpul nopţii, din faţă de la *Kherreddine Pacha Hotel,* frecventat în special de libieni.

Malko se uită la ceas. Era zece fără cinci. Ca să nu atragă atenţia, se oprise şi ridicase capota ca şi cum ar fi fost în pană. Cu ajutorul unui walkie-talkie, putea să ia legătura cu Bryan Palmer care se oprise pe drumul către Sousse, la mai puţin de un kilometru de acolo, unde putea intercepta orice maşină dinspre Hammamet, iar Malko se ocupa de cele care veneau de la Tunis...

După exact şapte minute, o Honda Accord albă apăru pe drumul din sud. Încetini şi lumină de trei ori cu farurile. Malko răspunse în acelaşi fel. Vehiculul opri în dreptul lui, dar pe partea cealaltă a autostrăzii. Din el coborî o femeie cu o eşarfă pe cap, de aceeaşi statură cu Ashraf. Malko puse arma pe genunchi şi aşteptă. Falsa Ashraf Khaled traversă drumul şi veni la el. Parcursese deja trei metri, apoi se opri brusc, se clătină şi căzu pe spate.

Lui Malko îi trebuiră câteva fracţiuni de secundă ca să-şi dea seama că fusese împuşcată direct în cap.

Capitolul XII

Malko ţâşni din maşină cu arma în mână şi alergă spre refugiu. Tânăra agentă a lui Bryan Palmer zăcea cu faţa la pământ. O întoarse cu grijă şi se abţinu cu greutate să nu vomite. Faţa era o masă de carne vie şi de sânge. Glonţul care o lovise în plin, ieşise pe deasupra gurii cu ochi, cu o porţiune din obraz şi din nas. Se vedeau aşchiile sidefii ale oaselor şi o parte din maxilar.

Cu un nod în gât, Malko se ridică atunci când auzi o împuşcătură surdă destul de departe. În stânga lui, văzu un smoc de iarbă smulsă ca de o mână nevăzută.

Acum trăgeau în el. Cercetă împrejurimile şi zări ruinele unei ferme pe un deal ce se înălţa deasupra autostrăzii cam la vreo două sute de metri mai departe. Acolo trebuie să se fi ascuns trăgătorul. Ajunse dintr-un salt la maşină exact în clipa în care alt glonţ lovea parbrizul. Activă walkie-talkie şi strigă imediat în microfon:

— Bryan, trag în noi cu o puşcă de război! Sunt la o fermă părăsită pe un deal. Pe fată au omorât-o.

— *My God!* Sosesc, răspunse imediat americanul.

Malko vru să lase în jos capota, însă, îndată ce începu să se ridice, alt glonţ străpunse portiera. Trăgătorul din adăpost îşi luase un răgaz. Malko reuşi să se ghemuiască lângă maşină. Dacă trecea la volan, era un om mort. Auzi o nouă împuşcătură surdă, un pocnet pe caroserie şi bucăţi de metal care zburau prin aer. Gloanţele treceau prin tablă ca prin brânză...

Trăgătorul invizibil ţinea morţiş să-l scoată din adăpost. Se lipi de roata din faţă ca să fie protejat de motor, oferindu-i adversarului cât mai puţine şanse de a-l ochi. Focurile de armă se auzeau în continuare, diminuate din cauza distanţei şi, la fiecare impact, maşina se zguduia cu totul. Deodată, auzi o bufnitură înfundată, simţi miros de cauciuc ars, o explozie surdă şi o flacără ţâşni din spatele vehiculului.

Rezervorul fusese atins. Malko era acum obligat să se mişte. Se îndepărtă târându-se, fiind conştient că în curând va cădea în bătaia puştii agresorului. Dar era mai bine decât să ardă de viu. Parcursese deja vreo patru metri, când Fordul lui Bryan Palmer se opri pe banda cealaltă, iar americanul coborî cu un MP 5, urmat de doi puşcaşi marini cu câte un M 16 fiecare. Malko le arătă imediat ferma.

— Acolo este.

Marinarii plecară la asalt acoperindu-se unul pe celălalt, însă tirul încetase o dată cu venirea celor trei americani. Malko şi Bryan înaintară cu prudenţă spre fermă. Dar găsiră numai tuburile goale de cartuşe de la puşca de război. La un kilometru mai departe, în spatele clădirii, era un drum care se intersecta cu autostrada Tunis-Sousse. Pe

acolo, trăgătorii avuseseră tot timpul să fugă... Malko şi Bryan reveniră pe autostradă şi se opriră lângă cadavrul întins pe iarbă.

— *Shit! Shit! Shit!*

Bryan Palmer înjura furios printre dinţi. Lăsând trupul în seama marinarilor, se urcă în Ford împreună cu Malko. Acesta nu zise absolut nimic. De data asta, faptele vorbeau în locul lor. După ce parcurseră vreo zece kilometri, Bryan Palmer rupse, primul tăcerea:

— E de neînţeles, mormăi el printre dinţi. Nu are nici o pată în dosar, iar directorul Diviziei Operaţiuni vrea să-l propună ca director adjunct al biroului pentru Orientul Mijlociu. Şi nenorocitul ăsta mic complotează cu poponarii de libieni...

Malko nu zise nimic, pierdut şi el în gândurile lui. Ce îl putea împinge pe un om ca Arnold Angel la trădare?

Când ajunseră în piaţa Pasteur, Bryan Palmer era încă furios. Se duseră direct în birou. Numai ce intrară, că şeful centralei se năpusti la bar şi îşi turnă o porţie dublă de coniac Gaston de Lagrange XO pe care o dădu dintr-o dată pe gât.

— Am chef să-l strâng de gât pe nemernicul ăla mic! scrâşni americanul în timp ce punea paharul jos.

— Fiţi calm, îl sfătui Malko. Acum suntem siguri că informaţia s-a scurs prin intermediul lui Arnold Angel, dar nu avem certitudinea că a transmis-o *în mod voit*. E adevărat că nu pare un trădător. Poate că a fost imprudent. Trebuie să-i luăm cu binişorul.

— Cu binişorul! izbucni şeful centralei. Când nefericita aia de fată a mierlit-o sub ochii dumneavoastră şi când totul e gata să se ducă de râpă! Am chef să-l fac bucăţele pe imbecilul ăsta cu mâinile mele! Dar până atunci, trebuie să ne dea o explicaţie.

Arnold Angel nu se afla în biroul lui. Bryan Palmer îi ordonă secretarei lui să-l găsească prin pager. După o jumătate de oră, Jane întredeschise uşa şi îl anunţă:

— Domnul Angel urcă acum.

*

* *

Arnold Angel pătrunse în biroul în care domnea o linişte mormântală. Salutându-i pe Bryan Palmer şi pe Malko cu un zâmbet destins, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa şefului centralei.

— Bryan, m-aţi căutat?

Vocea era perfect normală, ceea ce nu era cazul lui Bryan Palmer. Acesta zise cu încordare în glas:

— Arnold, avem o problemă foarte gravă.

— Care?

— Întâlnirea cu emisarul lui Ibrahim Khalifa nu a mers bine deloc. S-a soldat cu moartea unei persoane.

— Cum aşa?

— A fost cineva cu o puşcă cu lunetă care cunoştea locul şi ora întâlnirii.

— Oare au fost scurgeri din partea lui Khalifa? întrebă cu voioşie Arnold Angel. Cu libienii ăştia, e foarte greu să păstrezi un secret.

Bryan Palmer suflă aerul din plămâni cu un şuierat, apoi zise cu voce fără inflexiuni:

— Arnold, nu a fost nici o întâlnire cu Khalifa… Era un test. Una dintre agentele noastre a jucat rolul trimisei lui Ibrahim. Acest joc a costat-o viaţa. Or, eram numai trei care ştiam de întâlnire: Malko, dumneavoastră şi cu mine.

Sângele se scurse din obrajii lui Arnold Angel. Înţelese rapid.

— Mi-aţi întins o cursă.

Bryan Palmer nu îi răspunse direct.

— Aţi pomenit cuiva de această întâlnire? Cu cine v-aţi văzut aseară?

Liniştea care se lăsă era apăsătoare. Cei doi bărbaţi nu îşi luau ochii de la buzele lui Arnold Angel.

— Am cinat cu Forrest Uhler, zise el în sfârşit. Dar nu-mi aduc aminte să-i fi pomenit despre întâlnire.

Bryan Palmer sări în picioare şi bătu cu pumnul în birou.

— Nu vă amintiţi! Dar trebuie să fiţi *sigur* că nu aţi suflat o vorbă! *God damn it!* Era o informaţie strict secretă.

Arnold Angel înălţă capul roşu la faţă şi murmură cu un ton sever:

— Forrest nu este un adversar! V-am auzit că l-aţi consultat de nenumărate ori în legătură cu subiecte ultrasecrete pentru care nu exista „Security clearance”. Şi părea că nu v-a deranjat deloc.

Şeful centralei înghiţi găluşca.

— Prea bine, zise el, cu toţii suntem imprudenţi. Însă de data asta, nu e imprudenţă, ci trădare. O colaboratoare de-a noastră a murit din cauza asta. Ceea ce înseamnă că informaţia a fost transmisă în tabăra adversă în timp util. Dacă i-aţi spus lui Forrest Uhler…

— Nu i-am spus, protestă Arnold Angel. Nu i-am pomenit de acea întâlnire.

Bryan Palmer părea terminat. Făcu un efort supraomenesc şi întrebă cu voce egală:

— Unde este Forrest Uhler în dimineaţa asta?

— Nu ştiu. La birou sau acasă.

Bryan Palmer se aplecă peste interfon şi zise:

— Jane, fă-mi te rog legătura cu domnul Forrest Uhler.

După trei minute, Jane sună:

— Domnul Uhler e acasă în Sidi Bou Said, îl anunţă ea.

— Mulţumesc, zise Bryan Palmer.

După ce întrerupse legătura, se întoarse către Arnold Angel.

— Arnold, vreau să mergem împreună la domnul Uhler. Acum.

Extrem de palid, Arnold Angel se ridică şi îi însoţi. În văzul tuturor, Bryan Palmer strecură un pistol Beretta 92 la cureaua pantalonilor. Cât a durat drumul până în Sidi Bou Said, nu schimbară nici un cuvinţel. Arnold Angel sună la uşă. Un angajat ras în cap le deschise, iar americanul i se adresă în arabă, fapt ce îl nemulţumi pe şeful centralei.

*

* *

De-abia se instalaseră în living-room că Forrest Uhler îşi făcu apariţia, cu costum şi cravată. Era vizibil surprins.

— Ce desfăşurare de forţe, zise el cu un zâmbet puţin forţat. Cărui fapt îi datorez această vizită?

Arnold Angel încercă de câteva ori să spună ceva, dar nu reuşi. Bryan Palmer începu:

— Domnule Uhler, spuse el pe un ton grav, *a very serious breach of security*[14].

Forrest Uhler ridică sprâncenele mirat.

— Şi ce mă priveşte pe mine? Chiar dacă vă ajut din când în când, nu fac parte din Companie.

Arnold Angel continuă cu un zâmbet crispat:

— Forrest, aceşti domni pur şi simplu ne bănuiesc că am transmis informaţii secrete serviciilor libiene…

— Ce? izbucni Forrest Uhler. E o glumă?

— Din păcate, nu, interveni Bryan Palmer cu un ton grav. Aş dori să vă pun câteva întrebări de ordin formal, desigur, ca să lămurim odată această chestiune.

— Bine, staţi jos, răspunse Forrest Uhler. Nu am nimic de ascuns.

Cei trei oaspeţi se aşezară, iar Bryan Palmer începu să povestească. Forrest Uhler îl ascultă fără să-l întrerupă, aruncându-i mereu câte o privire lui Arnold Angel. După aceea, scuturăr din cap şi zise sentenţios:

— Bryan, dumneavoastră mă cunoaşteţi. Nu sunt întotdeauna de acord cu acţiunile Companiei, dar nu l-aş trage niciodată de limbă pe Arnold în legătură cu subiectele sensibile. De altfel, nici nu s-ar lăsa dus de nas, e băiat responsabil. În privinţa asta, nu vă pot ajuta cu nimic. Fireşte că e o scurgere de undeva, de la vreo secretară, ori vreo interceptare de ordin tehnic, habar nu am. Aseară Arnold nu a făcut decât să cineze la mine.

— Deci nu v-a spus nimic?

— Bineînţeles că nu!

— El nu este prea sigur de asta, zise cu perfidie şeful centralei.

Forrest Uhler schiţă un surâs.

---

[14] O încălcare gravă a securităţii (n.t.).

— Eu îmi amintesc tot ce am discutat. Nimic nu justifică prezenţa dumneavoastră aici şi nici bănuielile la adresa mea.

Bryan Palmer se făcu stacojiu.

— Domnule Uhler, toate aparenţele pledează împotriva dumneavoastră. Eu sunt responsabilul unei operaţiuni foarte importante care poate fi sabotată doar printr-o singură indiscreţie. Chiar de la începutul ei, s-au petrecut mai multe lucruri bizare pe care nu mi le explic.

Forrest Uhler făcu un gest de neputinţă.

— Nu am nici o legătură cu afacerea asta. Sunt obligat să vă las pentru că am o întâlnire la Tunis.

Ieşiră împreună. Când ajunseră afară, Bryan Palmer îi strânse uşor mâna lui Forrest Uhler.

— Mulţumesc pentru cooperare, vom mai vorbi despre acest lucru.

Străbătură din nou drumul drept La Marsa-Tunis, într-o linişte absolută. Ajunşi la vila din piaţa Pasteur, se duseră toţi trei în biroul lui Bryan Palmer. Acesta era cât se poate de serios.

— Arnold, începu el stresat, din clipa asta sunteţi suspendat din toate funcţiile. Nu mai aveţi acces nici în biroul dumneavoastră, nici la calculatoare. În acest sens, voi întocmi o notă interioară. Vă cer să vă duceţi acasă şi să rămâneţi acolo. Când plecaţi, treceţi pe la serviciul de securitate şi lăsaţi paşaportul acolo.

Alb ca varul, Arnold Angel zise cu un ton plângăreţ:

— Dar, Bryan, nu puteţi să-mi faceţi una ca asta. Dumneavoastră…

— Dispun de puteri depline ca să-mi apăr operaţiunea, i-o tăie şeful centralei. Este o măsură conservatoare care nu priveşte şi viitorul. Sper din tot sufletul ca ancheta să nu vă găsească vinovat, dar până atunci, nu am de ales. Voi anunţa imediat Langley.

Arnold Angel nu răspunse. Ieşi din încăpere cu mers de automat. Nici Bryan Palmer nu arăta mai bine. Îndată ce rămaseră numai ei doi, se întoarse spre Malko.

— Ce credeţi?

— Mint amândoi, spuse Malko. Pot să bag mâna în foc. Trebuie să ne gândim prin absurd. Doar noi trei am ştiut de această întâlnire. Dacă nu este el, atunci sunteţi dumneavoastră sau eu. Dar eu nu sunt.

— Deci sunt eu, conchise cu amărăciune şeful centralei:

Uite-aşa poate înnebuni omul… Malko îl contrazise imediat.

— Nu cred nici o clipă acest lucru. După părerea mea, e unul dintre ei sau amândoi.

— Dacă v-a urmărit cineva când v-aţi dus la întâlnire? îi sugeră americanul. Nu este imposibil. Aţi aşteptat destul timp ca să poată fi organizată o ambuscadă… Asta ar explica totul…

Şi l-ar spăla de păcate pe Arnold Angel… Malko simţea

încăpăţânarea viscerală a lui Bryan Palmer de a recunoaşte că în cadrul Companiei se afla o oaie râioasă, în ciuda măsurii pline de curaj pe care tocmai o luase. În cadrul CIA erau destul de puţin trădători, în comparaţie cu numărul mare de angajaţi trecuţi cam prea în pripă pe statele de plată şi dornici câştiguri uşoare. Cu siguranţă că nu era cazul lui Arnold Angel, element în care se putea avea mare încredere.

După modul de viaţă pe care îl ducea, nu cheltuia prea mult, avea gusturi normale şi nu avea familie de întreţinut.

— Adevărul va ieşi oricum la suprafaţă, zise Malko. Acum ne-au mai rămas treizeci şi şase de ore ca să. Luăm o decizie.

— Veţi lua avionul către Djerba, îi sugeră americanul, pentru că în seara asta aveţi o întâlnire la Ben Gardane.

— Aş prefera să plec pe autostradă, spuse Malko. E mult mai simplu şi mai discret. Am destul timp. Nu-mi va lua decât şase ore şi tot nu am ce face în Tunis.

Bryan Palmer îl fixă cu un aer jalnic.

— Malko, zise el, trebuie neapărat să obţii undă verde de la Khalifa, altminteri suntem în cel mai mare rahat. Oamenii colonelului Haftar aterizează în seara asta în Sicilia, iar detaşamentul nostru s-a organizat la Tozeur. Dacă oprim totul acum, va fi dezastru. Tocmai aţi asistat la o demonstraţie de genul acesta. În stadiul actual, e tot ce pot să fac împotriva lui Arnold. Asiguraţi-o pe Ashraf Khaled că am îndepărtat sursa scurgerilor. De acum înainte ultima parte a operaţiunii şi cea mai importantă, este ermetică.

— Chiar dacă libienii nu ştiu unde vor ateriza avioanele C 130, obiectă Malko, Kadhafi şi-a pus trupele în poziţie de luptă şi şi-a anunţat conducătorii că Ibrahim Khalifa intenţionează să-i neutralizeze.

— Dar sunt şi ei arabi, pledă Bryan Palmer. Nu au simţ organizatoric.

Era clar că nu voia să renunţe la operaţiunea „Desert Spring”.

— În afară de asta, reluă el, cred că Ibrahim Khalifa deţine mijloacele să continue operaţiunea. Pe de altă parte, le-am cerut tehnicienilor noştri să fie extrem de vigilenţi în ascultarea comunicaţiilor armatei libiene. Putem să anulăm totul în ultimul moment dacă nu merge bine.

Malko încercă să curme discuţia.

— Asta e tot? întrebă el.

— Nu. V-am spus că detaşamentul nostru s-a aşezat la Tozeur. Se compune din treizeci de oameni, nişte libieni care s-au alăturat colonelului Haftar. S-au „separat” în mai multe grupe. Una dintre ele este condusă de un anume Ali Fakhri. Acesta dispune de armament uşor şi de transmisiuni, deplasându-se cu un microbuz deghizat în vehicul de camping, în prezent, se îndreaptă către est, spre graniţa

libiană. Treaba dumneavoastră e să luaţi legătura şi să vă întâlniţi cu ei.

— În ce mod?

— Cu asta.

Îi dădu un telefon portabil negru, cu antenă de douăzeci de centimetri. Avea dimensiunea unei cărămizi mai mici, iar pe una din feţe avea taste ca oricare alt telefon.

— Acest telefon codifică convorbirile în altă parte şi le decodifică pe cele primite, îi explică americanul. Funcţionează prin satelit şi vă puteţi servi de el oriunde v-aţi afla. Ali Fakhri şi cu mine dispunem de câte unul la fel. În acest mod, nu mai avem probleme să comunicăm între noi. Convorbirile nu pot fi interceptate nici de libieni, nici de tunisieni. Totuşi, fiţi atent. Dacă aveţi vreun necaz, apăsaţi pe tasta roşie a suportului, iar aparatul se va autodistruge după un minut. În spate, sub plăcuţa de mică, veţi găsi numerele la care mă veţi găsi pe mine şi pe Ali Fakhri. Faceţi tot posibilul să-mi aduceţi înapoi telefonul portabil, căci costă o avere şi avem foarte puţine.

— Perfect, aprobă Malko. Aveţi vreo maşină cu care să pot pleca la Ben Gardane?

Bryan Palmer se uită la ceas.

— E douăsprezece şi jumătate. Acordaţi-mi două ore ca să rezolv problema cât mai convenabil. Dar până atunci, luaţi-o pe a mea.

— Foarte bine, spuse Malko. Vă găsesc tot aici.

Se duse la *Abu Nawas,* hotărât să profite de cele două ore libere. În momentul în care se pregătea să-i spună ceva despre Forrest Uhler, Aicha Renahem fusese întreruptă de sunetul telefonului. Poate că dezvăluirea ei ar fi luminat tot ce s-a întâmplat până acum.

Intră într-o cabină telefonică din holul hotelului şi formă numărul pictoriţei.

— Sunt eu, Malko, zise el după ce ea răspunse. Mă gândeam să luăm masa împreună.

— Acum? se miră ea. Dar nu sunt gata.

— Nu am avut cum să te anunţ mai dinainte. Fă şi tu un efort.

Aicha Renahem suspină prea cu foc ca să fie sinceră.

— Treci peste o jumătate de oră să mă iei. Voi încerca să arăt cât mai bine.

Capitolul XIII

Bustul lui Aicha Renahem se vedea dintr-o rochie de muselină roz care nu reuşea să imprime un aer romantic trăsăturilor ei de târfuliţă tropicală. Dimpotrivă, pieptul era susţinut de un sutien cu jumătate de cupă. În jos, rochia era atât de strâmtă, încât merse până la maşină cu paşi mărunţi. Ea se uită la Malko cu o privire umedă.

— Ce idee bună să mâncăm împreună! Unde mergem?

— În cartierul Sidi Bou Said, la *Pirate.*

Era un restaurant în aer liber, frecventat de mulţi turişti, cel mai discret din Tunis. După douăzeci de minute, stăteau la o masă, iar pe drum nu schimbaseră decât puţine impresii fără importanţă.

Aicha mânca cu pofta unei păsări de pradă, mai precis, a unui vultur. Plăcintele cu peşte, gustările, peştele fript, toate dispăreau în gura mare şi roşie ca într-un aspirator. După aceea, oftă sătulă:

— Ce drăguţ că aţi vrut să mâncaţi cu mine.

Ea îl privea pe Malko cu coada ochiului, provocatoare foc.

— E puţin şi în interesul meu, mărturisi Malko cu surâsul cel mai fermecător.

Aicha râse din gâtlej.

— Văd. Sper că mă vei trata mult mai bine decât ultima dată…

Cu siguranţă că nu se aflau pe aceeaşi lungime de undă. Malko fu nevoit să pună punctul pe „i”. Dar fără să o necăjească.

— Ieri, când a sunat telefonul, zise el, tocmai vorbeam despre Forrest Uhler. Mi-ar face plăcere să continuăm discuţia, apoi vom trece la lucruri mai agreabile…

Ea se uită fix în ochii aurii ai lui Malko cu un amestec de teamă şi de emoţie.

— Ce te face să crezi că eu aş cunoaşte unele secrete despre el? îl întrebă ea.

— Tu, răspunse el. M-ai întrebat ce aş dori să ştiu.

Ea făcu un gest evaziv.

— Era un fel de-a spune. Şi-apoi, de ce te interesează atât de mult Forrest? Sunt anumiţi oameni care îl cunosc mult mai bine decât mine. De exemplu, Arnold Angel.

— Să zicem că nu vreau să-l întreb pe Arnold, răspunse Malko. Mesele din jurul lor se ocupaseră şi se formase acum un soi de Turn al lui Babel. Era plin de străini şi de şefi de sală care se vânzoleau cu platourile lor cu peşte acoperit de muşte.

— Şi cu ce mă aleg eu, dacă îţi povestesc tot ce ştiu? întrebă ea deodată.

În glasul ei era atâta ironie, încât Malko nu îşi dădea seama dacă vorbeşte serios. El se hotărî să-i spună verde-n faţă:

— Bani, zise el direct, mulţi bani.

Avea impresia că s-a dus la pescuit şi a prins un peşte foarte mare. Aicha se juca cu paharul, rotindu-l ca într-un cerc imaginar. Ea ridică privirea cu o expresie schimbată pe chip.

— Ce vrei să ştii?

— Eu nu ştiu nimic, mărturisi el. Însă, dacă îmi vei face un portret mai amănunţit, poate că mă voi lămuri în unele privinţe.

— Eşti cam misterios, zise Aicha. Dar mă înnebunesc ochii tăi. Parcă ar fi din aur topit.

— Mulţumesc, zise Malko, dar să nu ne abatem de la subiect.

Ea zâmbi fără să-i răspundă şi, brusc, Malko văzu cum îi îngheaţă zâmbetul pe buze.

— Nu te întoarce! suflă ea.

Tonul din vocea ei se schimbase, iar mâinile se crispară într-un gest înnebunit. Malko rămase nemişcat până când auzi o voce cunoscută zicând:

— Ce mică e lumea!

Forrest Uhler tocmai apăru cu o privire răutăcioasă. În spatele lui, Malko îl zări pe Arnold Angel care îl salută cu o uşoară înclinare a capului. Părea mai degrabă supărat. Era clar că cei doi nu se despărţeau niciodată, în ciuda celor petrecute cu două ore în urmă. Forrest Uhler se aplecă deasupra pictoriţei şi îi şopti ceva la ureche, apoi cei doi se duseră şi se aşezară la o masă la umbră, în capătul celălalt al terasei. Aicha părea distrusă.

— Ce ai, parcă ţi-ar fi teamă?

Ea înclină din cap în semn că da.

— Aşa este.

— Bine, dar de ce?

Ea nu îi răspunse. Până la cafea, Malko nu mai reuşi să scoată o vorbă de la ea.

— Du-mă acasă, îi ceru ea, nu mă simt prea bine.

Interiorul maşinii se transformase în cuptor şi îi trebuiră câteva minute ca să ajungă la o temperatură suportabilă. Cu ochii închişi şi faţa transpirată, Aicha părea de pe altă lume. Când întrară în oraş, Malko zise cu blândeţe:

— De ce nu-mi spui tot ce ştii?

— Nu acum. Trebuie să mă mai gândesc un pic.

Ajunsă acasă, Aicha coborî, iar Malko strecură pistolul la curea înainte de a urca scara întunecoasă. Imediat ce intră, pictoriţa împinse cele trei zăvoare răsuflând uşurată.

— Scuză-mă, oftă ea, cred că e din cauza căldurii.

— Ce ţi-a spus Forrest la ureche?

— Nimic important, doar o glumă.

Vocea ei suna fals. Deşi ţinuta ei era extrem de sexy, părea ruptă de realitate, nu prea doritoare de un interludiu amoros la care te

puteai gândi la prima vedere. Soneria telefonului se declanşă, iar Aicha tresări ca şi cum ar fi înţepat-o o viespe.

— Nu răspunzi?

Ea scutură din cap şi rămase aşa până când soneria încetă să se mai audă. După aceea, se ridică, se duse la bar şi se servi cu un pahar de Cointreau în care puse trei cuburi de gheaţă. După ce îl dădu pe gât, căpătă un pic de culoare şi se forţă să zâmbească.

— Te rog să mă ierţi. Simt din nou cum mă învăluie moartea, ca la Cairo.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Vorbeşte-mi despre Forrest Uhler. Acum!

— Mai târziu.

Simţea că e hotărâtă, deşi vocea ei părea tulburată. Ea se ridică şi îl conduse la uşă. În clipa în care voia s-o închidă în urma lui, zise:

— Sună-mă diseară. Dacă mi se întâmplă ceva, încearcă să iei tabloul. Aşa îţi vei aminti de mine.

— Ce vrei să spui?

— Glumesc, zise ea, străduindu-se să zâmbească.

Ea îl împinse cu blândeţe, iar el nu apucă s-o mai întrebe nimic. Se pomeni în canicula de pe strada Kemal-Ataturk fără să fi înţeles de ce anume se temea Aicha. Era clar că avea legătură cu Forrest Uhler. Dacă ar fi vrut să vorbească…

*

* *

În sediul CIA din piaţa Pasteur era o forfotă ca într-un stup de albine. Aici se centralizau datele ce priveau operaţiunea; „Desert Spring” cât mai repede cu putinţă. Toate informaţiile aterizau pe biroul lui Bryan Palmer. Malko îl găsi îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte, ocupat până peste cap. Se părea că îşi mai revenise, iar acum nu se vedea dintre hârtii, încercând să uite de toate grijile.

— Am reuşit! zise el triumfător. Am pus la punct operaţiunea „bruiajul”. Nava ELINT aparţinând Flotei a VI-a, va bruia radarele libiene în timp ce oamenii lui Haftar vor traversa Mediterana.

Biroul lui era ticsit de dosare cu ştampila „secret”, „top secret” şi „eyes only”.

— L-am întâlnit pe Arnold Angel, spuse Malko.

Entuziasmul şefului centralei se potoli dintr-o dată.

— Unde? aproape că strigă acesta.

Malko îi povesti, amintindu-i în acelaşi timp şi de încercarea ratată de a o trage de limbă pe Aicha Renahem.

— Îndată ce voi pune totul pe roate, mă voi ocupa serios de cei doi, zise Bryan Palmer. Dacă Arnold m-a trădat cu adevărat, cu siguranţă că nu va ajunge în rai.

— Armata dumneavoastră nu riscă să fie reperată de nimeni? întrebă Malko. În Mediterana sunt numai libieni.

— Nu asta e important, îi explică americanul. Vor sosi şi vreo cincisprezece avioane C 130 în două reprize. Nimeni nu-şi va închipui că invadăm Libia cu forţe atât de puţine... Apropo, am luat legătura cu Ali Fakhri. Nu are probleme şi se află lângă Tataouine, la o sută de kilometri de graniţa libiană. Aşteaptă să îl contactaţi... Aţi putea ajunge la Ben Gardane pe la nouă seara, dacă totul merge bine. Îndepărtaţi orice urmărire înainte de a pleca din Tunis cu maşina mea. După aceea, veţi lua o Toyota Land Cruiser care se află în parchingul Palatului Congreselor. Pe aceea nu o cunosc tunisienii. Acest lucru vă va permite să nu aveţi codiţa de omologi după dumneavoastră.

— Perfect, spuse Malko.

Bryan Palmer îi strânse mâna îndelung.

— Sper că totul va fi bine la Ben Gardane. În clipa în care ajungeţi acolo, oamenii lui Haftar vor debarca în Sicilia. Atunci va trebui s-o convingeţi pe Ashraf Khaled. Altminteri...

Îşi puse degetul arătător la tâmplă şi mimă că îşi trage un glonţ în cap.

Capitolul XIV

Ibrahim Khalifa se hotărâse să-şi petreacă ziua de marţi în vila lui somptuoasă cu acoperişul-terasă, pe ţărmul mării, la est de Tripoli. Aici, lucra tot la fel de bine ca în biroul urât cu ferestre spre mare. De când se întorsese Ashraf Khaled din Tunis, căzuse pradă unei nesfârşite tristeţi. Se părea că evenimentele încremeniseră pe loc, însă, pe ascuns, totul continua. În consecinţă, era nevoit să ia o hotărâre şi încă foarte repede. Ori într-un sens, ori în altul.

Faptul că adversarii lui aflaseră că se pregătea să dea o lovitură de stat, îl determina mai degrabă să meargă până la capăt. Să dea acum înapoi, era şi mai riscant. Colonelul Kadhafi nu va ierta niciodată o asemenea ofensă. Dar, chiar nu-i întindeau nici o cursă?

Vila era păzită cu stricteţe de membrii familiei lui Ibrahim Khalifa. În garaj, se afla un vehicul echipat cu o mitralieră uşoară, pregătită de luptă. Vreo douăsprezece gărzi de corp se plimbau încoace şi-n colo, cam neglijenţi, dar înarmaţi până în dinţi.

Instalat pe terasă la umbră, el nu rezolvase încă dilema, în timp ce înşira între degete mătăniile de chihlimbar. Deodată, una dintre gărzile de corp veni să-l anunţe că un oaspete dorea să discute cu el. Era un bărbat din tribul lui care luptase cândva în Ciad şi fusese rănit. Acum avea o benzinărie.

— Pofteşte-l, îi porunci Ibrahim Khalifa.

Se întâmpla deseori ca oamenii din tribul lui să-i ceară o întrevedere ca să-i ajute sau pur şi simplu să-şi spună păsul. Mai eu seamă cei care îi făcuseră unele servicii…

Îl urmări pe oaspete cu privirea în timp ce se apropia, chinuindu-se să afle de unde îl cunoştea. Îşi amintea vag chipul acestuia. Bărbatul era neras şi purta veşmintele tradiţionale, vestă, cămaşă lungă, pantaloni strânşi la glezne, cu un sac din pânză pe umăr, ornat cu o bucăţică dintr-un covor.

După obicei, oaspetele îl sărută de trei ori pe Ibrahim care se aşeză la loc, făcându-i semn acestuia să stea în faţa lui. Gărzile de corp nu mai erau atât de vigilente, văzându-şi fiecare de treburile lui. O persoană agreată de şeful lor nu putea fi un duşman. Li se aduseră un platou cu ceai, smochine şi prăjituri. Ibrahim Khalifa îi asculta distrat doleanţele. Era o poveste complicată despre o turmă care trebuia împărţită între veri.

Cel din faţa lui vorbea din ce în ce mai repede, repetând întruna şi bâlbâindu-se puţin. Ibrahim Khalifa îi făcu semn să se oprească. Se cam săturase… O zări pe Ashraf Khaled care venea din grădină, pe unde se plimbase.

Se sărutară din nou, după obicei, iar Ibrahim Khalifa îi promise că va interveni în acest litigiu. După ce îl conduse pe oaspete, se pregăti

să intre în casă.

Dar un strigăt ascuţit îl făcu să tresară. Se întoarse şi se pomeni ameninţat de un pistol-mitralieră Skorpio, ţinut cu stângăcie de omul pe care tocmai îl condusese. Nici nu avu timp să se sperie. Alertat de ţipătul femeii, una dintre gărzile de corp se năpusti asupra agresorului şi îi înfipse un iatagan între coaste.

Bărbatul se dădu îndărăt clătinându-se, cu cuţitul înfipt în partea dreaptă şi căzu pe spate într-un bazin cu o fântână arteziană în mijloc. Dezlănţuite, gărzile de corp veniră în goană şi îşi descărcară armele în muribund... în câteva clipe, apa albastră căpătă o tentă roşiatică, omul plutind pe spate, iar pantalonii umflaţi de apă dându-i aspectul unui colac de salvare uitat acolo...

Şeful paznicilor veni repede spre Khalifa, bâlbâindu-se de spaima pe care o trăsese şi de furie.

— Era un nebun! Era un nebun!

Ibrahim Khalifa îl împinse cu furie. Nu era un nebun, iar el ar fi vrut să-l prindă viu ca să afle cine l-a trimis... Luă de jos arma Skorpio, trase culasa şi înţelese imediat de ce mai era încă în viaţă. În graba lui, agresorul o armase de două ori, blocând astfel cartuşul de pe ţeavă cu cel care se afla în cameră. Khalifa aruncă arma pe un fotoliu, apoi ascultă rezumatul gărzilor sale de corp. Se repeta aceeaşi poveste: oaspetele nu fusese controlat pentru că santinela care stătea la poartă era un verişor de departe dintr-un sat vecin. În Libia nu erau deloc în siguranţă...

Ibrahim Khalifa le dădu drumul tuturor şi rămase singur cu Ashraf Khaled. Tânăra îşi aprinsese o ţigară cu mâna tremurândă.

— Eşti în paza lui Allah, observă ea.

În încărcătorul pistolului-mitralieră Skorpio erau treizeci şi două de cartuşe. Nu ar fi avut nici o şansă ca să scape...

Ruşinate, gărzile de corp stăteau la distanţă. Ibrahim îşi muie buzele în ceaiul rece şi începu să se gândească. Bineînţeles, va primi explicaţia că fusese gestul unui nebun, izolat şi fără complici. Exact inversul realităţii.

Colonelul Kadhafi, care avea oroare de procesele publice, încercase să rezolve problema în felul lui. Cum atentatul dăduse greş, lui Kadhafi îi mai rămânea o singură soluţie. Să-l oprească cu orice preţ pe Ibrahim Khalifa. Se punea încă un semn de întrebare: oare colonelul cunoştea data declanşării operaţiunii „Desert Spring”?

Ashraf Khaled îl observa gânditoare. Ea cunoştea în amănunt planul prietenului său. Şi ea era de părere că Libia trebuia smulsă din megalomania colonelului Kadhafi pentru a permite cetăţenilor ei să ducă o viaţă normală..

— Ce vei face? îl întrebă ea.

Ibrahim Khalifa se întoarse spre ea înşirând din nou mătăniile.

Corpul agresorului, care urma să fie îngropat a doua zi, zăcea într-o cuvertură la câţiva metri de el. Nimeni nu întreba nimic.

— Te duci la întâlnirea de la Ben Gardane, îi zise el. Pleci mâine în zori. Iată ce vei spune acolo.

*

* *

De o parte şi de alta a drumului, cât vedeai cu ochii, erau aliniaţi măslini ce alternau cu deşertul pietros şi nelocuit, neted ca-n palmă, întinzându-se până la îndepărtatele ziduri de pe Djebel Dahar. Malko nu putea să sufere aceste drumuri îngrozitor de drepte, aproape necirculate, cu câţiva jandarmi care se îmbulzeau să-i jecmănească pe turişti. Plecase cu bine din Tunis, după ce se asigurase că nu mai este urmărit. Dacă tunisienii nu aveau numărul maşinii lui, Toyota Land Cruiser, spera să scape neobservat.

Mersese cu viteză de când ieşise din Tunis. Apoi încetini, căci un panou indica intrarea în Ben Gardane. De acum încolo, toate maşinile pe care le întâlnea aveau numărul verde specific Libiei. Era anchilozat, praful îi intrase în haine şi ardea de nerăbdare să facă un duş.

Ben Gardane semăna cu toate aşezările din sudul Tunisiei, cu casele albe şi pătrate, cu moscheea şi negustorii lor. Malko ajunse într-o piaţă dreptunghiulară, înconjurată de arcade sub care erau aliniate numai cafenele pline de bărbaţi ce trăgeau din narghilea. Străini nu se prea vedeau. Traversă oraşul, ghidându-se după panourile ce indicau direcţia spre Tripoli şi se pomeni pe drumul ce ducea la graniţă, mărginit de negustori oferindu-şi oalele hidoase. Bişniţarii care schimbau valută stăteau pe vine pe margine şi fluturau pe sub nasul libienilor teancuri de dinari. În curând, casele deveniră din ce în ce mai rare, iar el îşi dădu seama că s-a îndepărtat prea mult şi se întoarse.

După cinci minute, zări în stânga lui, puţin mai retras de la drum, modestul hotel-restaurant Oasis verte. În faţa lui staţionau câteva camioane. Îşi parcă şi el maşina, luă preţioasa valijoară „de supravieţuire”, apoi intră în clădire.

Bineînţeles că erau numai bărbaţi... în restaurant, mâncau cu mâna un terci nu prea îmbietor... Un ospătar binevoitor îi spuse lui Malko că putea alege între cuşcuş şi oaie friptă. Alese la întâmplare ultimul fel şi regretă amarnic atunci când primi nişte oase de oaie cu câteva şuviţe de carne pe ele, plutind într-o zeamă de fasole. Întreg festinul era însoţit de Coca-Cola. După ce termină de mâncat, pica de oboseală. Era inutil să încerce să ia legătura cu Ali Fakhri, de vreme ce nu ştia unde se află Khalifa. Malko privi în jurul lui, dar nu văzu nici o figură interesantă. Ba zări o familie de libieni, dar nu aveau feţe de conspiratori. De altfel, plecaseră foarte repede spre graniţă.

Ceru o cameră. Patronul, obişnuit probabil numai cu hippies, păru

un pic mirat. A fost condus la primul etaj, într-o încăpere austeră, dar curată, dacă nu-l supărau prea tare muştele.

După ce încuie uşa, Malko se trânti în pat îmbrăcat, cu valijoara la îndemână. Se afla la aproape două sute de kilometri de Tripoli. Acum, trebuia doar să aştepte.

*

* *

Ashraf Khaled îşi puse pe deasupra bluzei o vestă antiglonţ din kevlar împodobită pe margini cu dantelă ca s-o mai înveselească... Cizmele înalte îi mai ascundeau ţinuta de luptă, părul era strâns la spate şi puse mai multe pachete de ţigări Marlboro pe scaunul de lângă ea. La centură avea un Tokarev de nouă milimetri, cu un glonţ pe ţeavă. Atentatul din ajun îndreptat împotriva lui Khalifa nu îi prevestea nimic bun.

Acceptase încă o dată rolul de mesageră, dar se aştepta să întâmpine greutăţi. Se crăpa de ziuă şi ea se afla tot la periferia oraşului Tripoli. Lucrurile aveau să se înrăutăţească atunci când va ajunge în deşert.

Se opri la un kilometru mai departe, la un baraj al poliţiei militare, însă legitimaţia de ofiţer o ajuta să evite toate neplăcerile. Pe parcursul celor douăzeci de kilometri, nu interveni absolut nimic, iar ea începu să se mai relaxeze puţin, când deodată, zări în vârful unei coline două maşini şi mai mulţi civili lângă ele. Acesta era un baraj al Securităţii interne.

Unul dintre civili veni în mijlocul şoselei şi îi făcu semn să oprească. Ea ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie pândind foarte atentă fiecare mişcare. Când ajunse mai aproape, ea distinse pe marginea drumului un vehicul militar ticsit cu antene, iar oamenii aveau cu toţii câte un walkie-talkie prins la curea... Inima începu să-i bată mai repede. În acest loc nu fusese niciodată vreun baraj. Scoase discret mânerul pistolului Tokarev şi verifică dacă piedica era pusă, apoi frână şi se aplecă peste geamul lăsat.

— *Bas mallah!* Unde te duci? o întrebă unul dintre civili.

Ashraf Khaled îl măsură cu răceală din cap până-n picioare şi îi zise:

— Sunt într-o misiune pentru Securitatea internă.

Îi întinse legitimaţia ca să dovedească apartenenţa la serviciile lui Ibrahim Khalifa şi o retrase imediat.

— Ai la tine ordinul acestei misiuni?

— Doar nu vrei să ţi-l arăt, zise Ashraf Khaled.

— Ba da, îi ceru interlocutorul. Nimeni nu are dreptul să plece astăzi din Tripoli. E un ordin emis de Consiliul Suprem de Securitate.

Asta nu mirosea a bine. Cu calm, Ashraf verifică dacă toate portierele erau încuiate, o deschise pe prima şi zise pe un ton brusc împăciuitor:

— Bine, îi voi explica şefului tău.

Puse mâna pe portieră, dar, în loc s-o deschidă uşor, o împinse cu toată forţa deschizând-o larg şi trântindu-l la pământ pe interlocutorul ei. Porni imediat. În spatele ei auzi strigăte, înjurături şi băgă capul între umeri. Mai întâi, distinse păcănitul unei rafale ce se abătea asupra ei dinspre marginea drumului, iar mai multe gloanţe loviră caroseria, unul dintre ele spulberând deflectorul stâng din faţă. Ashraf Khaled avu senzaţia că a primit un pumn violent în capul pieptului, urmat imediat de o arsură îngrozitoare. Ţinea mereu piciorul pe pedala de acceleraţie ca să nu încetinească, cu vederea înceţoşată de lacrimi. După câteva secunde, o rafală lungă izbucni în spatele ei, iar geamul din partea stângă zbură în mii de ţăndări. Simţi din nou două lovituri ca de pumn în spate atât de puternice, încât se dădu cu nasul de volan şi pierdu controlul maşinii.

Urlă de durere când realiză că vesta antiglonţ tocmai îi salvase viaţa. Însă impacturile gloanţelor pe care aceasta le oprise îi rupseră două coaste, fiindcă, la cea mai mică mişcare a pieptului, murea de durere. Respira cu greutate, iar rana de lângă claviculă o împiedica să se folosească de mâna stângă.

Aplecată în faţă, simţind sângele curgând şi ţinând volanul cu o singură mână, ea viră brusc la stânga, după ce parcursese zece kilometri, pe o pistă ce ducea într-un sat pierdut în deşert. Nici nu se punea problema să meargă pe autostrada Tripoli – Ben Gardane. Din fericire, aici locuia tribul ei şi cunoştea regiunea ca pe propriile buzunare.

După vreo douăzeci de kilometri parcurşi cu viteză mare, după ce trecu şi de sat, se afundă în pustiul fără sfârşit, stăpânindu-şi durerea strângând din dinţi. După o oră de mers, opri sub un arbore ţepos şi pipernicit şi coborî din maşină. La cea mai mică mişcare, scotea un ţipăt surd. Avea senzaţia că era o bătrânică de o sută de ani…

Cuprinsă de ameţeală, fu nevoită să se sprijine de Range Rover ca să nu se prăbuşească. Cu gesturi precaute, îşi dădu jos vesta din kevlar şi examină rana. Glonţul intrat prin spate ieşise pe lângă claviculă, sfârtecând muşchii şi carnea, dar, în aparenţă, nici un vas de sânge mai important nu fusese atins.

Ca să oprească hemoragia, ea luă din trusa medicală un pansament hemostatic şi îl aplică pe rană. Tricoul era plin de sânge, dar nu reuşi să-l scoată.

Se odihni câteva clipe privind cerul. O durea tot corpul, ca şi cum ar fi bătut-o cineva cu maiul. De nu ar trimite elicoptere s-o caute… O singură rafală, ar termina-o imediat. Pradă acestei nelinişti, ea se urcă în maşină şi porni la drum. Prima hârtoapă în care nimeri îi smulse un ţipăt, apoi strânse din dinţi. Mai avea de străbătut un drum lung, deşi graniţa dintre Libia şi Tunisia se afla doar la o sută cincizeci de

kilometri în linie dreaptă.

*

* *

În cămăruţa ocupată de Malko, domnea o zăpuşeală teribilă. Obosit să mai alunge roiurile de muşte, se lungi pe patul îngust şi aştepta. Soarele era sus pe cer, iar fiecare minut care trecea îi accentua starea de nelinişte. Noaptea trecuse fără să primească nici o veste de la Ashraf Khaled, iar acum se făcuse ziuă de mult. Mai avea douăzeci şi patru de ore până la declanşarea operaţiunii „Desert Spring”. Vuietul vehiculelor ce treceau pe autostrada Ben Gardane – Tripoli era singurul zgomot care ajungea până la el. Tresări când auzi bătăi în uşă. Se ridică, deschise uşa şi se pomeni nas în nas cu un tânăr cu părul creţ care îl cercetă îndelung.

— Te cheamă Malko?

— Da.

— Atunci, vino cu mine.

Se năpustise deja pe scări. Malko îşi luă preţioasa valijoară şi îl urmă. Băiatul se duse la o vechitură „404” ce trebuia să depăşească milionul de kilometri la bord şi îi făcu semn lui Malko să-l vină după el. Cele două vehicule, unul în spatele celuilalt, străbătură piaţa dreptunghiulară şi pustie, apoi ieşiră din Ben Gardane. Malko zări o plăcuţă pe care scria: Tataouine, 75 Km. Era fosta ocnă a Legiunii străine. Însă, după vreo doi kilometri, călăuza sa o luă la stânga, pe un drumeag nisipos ce mergea spre est, traversând deşertul.

După douăzeci de minute, norul de praf gălbui ce învăluia maşina se mută cu totul spre dreapta pe alt drum, ce se îndrepta direct spre sud, paralel cu graniţa libiano-tunisiană.

Merseră astfel preţ de o jumătate de oră, fără să întâlnească vreo maşină, până când le apăru în faţă alt panou: *Taguelmit.* Era un cătun pe care îl traversară în mare viteză. În timp ce conducea, Malko se uita pe hartă. În unele locuri, drumeagul ajungea foarte aproape de graniţă. Zona era în mod sigur păzită... Călăuza lui mergea la fel de repede ca el. La douăzeci de kilometri mai departe, aceasta frână brusc, iar Malko era cât pe ce să se ciocnească de bara de protecţie. Coborî şi se duse la tânăr. Era o căldură îngrozitoare. Tunisianul scoase capul pe geam şi îi arătă o pistă aproape invizibilă care ducea spre est, către Libia.

— Te duci pe acolo! zise acesta.

Fără să mai aştepte răspuns, porni motorul, întoarse şi plecă. Malko privi urmele roţilor lăsate pe piatra gălbuie. Asta semăna cu o cursă, la capătul căreia probabil că îl aştepta moartea. Dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Se urcă din nou la volan. Puse pistolul pe bancheta de lângă el şi porni zgâlţâit ca un prun. Drumul urca şi cobora în pustiul nesfârşit şi

înfricoşător, mărginit uneori de blocuri din piatră de înălţimea unui om.

Deodată, văzu mai departe, de-a lungul pistei, o turmă de oi care se confundau cu solul. Ciobanul stătea pe un bolovan şi îi făcu semn cu mâna.

După ce mai parcurse doi kilometri, zări mai departe de drum, o colibă cenuşie, care părea părăsită. Trecu de ea şi văzu atunci un vehicul 4x4 parcat în spate. Părăsi drumeagul şi se opri lângă el. Nu era nimeni înăuntru, însă observă imediat că fusese ciuruit de gloanţe şi avea geamurile sparte.

— Sunt aici! se auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse. Ashraf Khaled stătea rezemată de zid, îmbrăcată cu o vestă antiglonţ ornamentată în mod ciudat cu dantelă... Ţinea mâna pe mânerul unui pistol. Ea se apropie şi Malko văzu sângele de pe tricou, faţa suptă, ochii afundaţi în orbite.

— *Himmel!* strigă el. Cine v-a atacat?

— O să vă explic, zise ea cu vocea obosită. Veniţi.

El o urmă înăuntrul colibei. Nu mai avea acoperiş, un perete era complet dărâmat, însă ceilalţi trei care rămăseseră în picioare constituiau de bine, de rău un adăpost. Ashraf Khaled aşezase pe jos un sac de dormit, un pled şi un reşou. O tabără în toată regula.

— Unde ne aflăm? o întrebă Malko.

— În Libia. Cam la aproximativ un kilometru, dar nu vine nimeni aici în afară de oamenii din Mathaba când vor să se infiltreze în Tunisia. Eu mă folosesc de reţeaua lor.

— Nu riscăm nimic?

Ea râse trist.

— Bineînţeles că riscăm! Dar eu încerc să nu mă gândesc, am mers în plin deşert şi nu am văzut multe locuri ca acesta. Nu dispun de atâţia oameni ca să verifice orice cotlon. Sper că nu v-a urmărit nimeni.

— Cine să mă urmărească?

— Tunisienii. La Ben Gardane mişună o groază de agenţi.

— De unde venea băiatul care m-a anunţat?

— Face parte din reţeaua mea din Taguelmit. M-am întâlnit cu el aici. L-am cerut să vină să vă ia.

Ea se aşează pe sol strâmbându-se de durere.

— În sfârşit, ce s-a întâmplat? o întrebă Malko foarte îngrijorat.

— Vă voi spune, dar mai întâi, ajutaţi-mă, vreau să văd exact ce am. Mă simt extrem de slăbită.

Îi scoase vesta antiglonţ şi îi examină rana. Orificiul pe unde intrase glonţul era neted, spre deosebire de cel pe unde ieşise, care părea zdrenţuit. Hemoragia fusese puternică, însă pansamentul o oprise. Încercă să-i mişte braţul, dar Ashraf urlă.

— Spatele meu! strigă ea, mă doare tare. Ajutaţi-mă să-mi scot tricoul.

Era imposibil, din cauza rănii de la braţ. Îl sfâşie cu un cuţit, dând la iveală mai întâi pieptul robust şi ferm.

Pe spate, Ashraf avea două urme vineţii destul de întinse, de mărimea unei farfurii pentru ceaşca de cafea. Aici o loviseră cartuşele oprite de vesta antiglonţ. În trusa medicală a maşinii, Malko găsi antibiotice şi o seringă de unică folosinţă. Îi făcu o injecţie tinerei ca să încetinească răspândirea infecţiei în corp. Ea încercă să se întindă, dar se ridică imediat ţipând.

— Au, mă doare!

Ea se ridică rămânând încovoiată ca o bătrânică, cu trăsăturile încordate.

— Cine a tras în dumneavoastră? o întrebă Malko..

— Oamenii din Securitatea internă, pe drum. Ieri au încercat să-l asasineze pe Ibrahim. Un bărbat a venit la el şi a încercat să-l omoare.

Ea îi povesti tot ce s-a întâmplat în decursul celor douăzeci şi patru de ore. Dar nu pomeni nimic de concluzia la care ajunsese Ibrahim Khalifa. Acest lucru prelungi momentul de suspans. Malko rămase înmărmurit, deşi încerca să se convingă pe sine că prezenţa femeii era un semn bun. Îi povesti şi el ultimele evenimente, cu concedierea lui Arnold Angel şi încheie:

— Din partea americanilor, totul e pregătit pentru declanşarea operaţiunii „Desert Spring”, mâine. Cei şase sute de oameni ai colonelului Haftar se află în Sicilia, cu excepţia câtorva care sunt gata să ni se alăture.

— Aveţi vreun mijloc să luaţi legătura cu ei? îl întrebă imediat Ashraf.

— Da, am un telefon codificat legat prin satelit.

— Sunt departe de aici?

— Când am vorbit ultima oară cu ei, se pregăteau să ajungă în Tataouine. După părerea mea, vor fi aici în mai puţin de trei ore.

Muştele bâzâiau împrejurul pansamentului îmbibat cu sânge. Ashraf suferea un martiriu, dar nu se plângea. Malko se gândea că era într-adevăr o femeie de fier. Ibrahim Khalifa ştiuse să aleagă.

Ea înălţă capul şi se uită la el cu gravitate.

— Să nu înţelegeţi greşit, zise ea subit, dar am venit să vă spun că Ibrahim Khalifa renunţă. Nu mai există nici o operaţiune „Desert Spring”, trebuie să anulăm totul şi să mă ajutaţi să-l iau din Libia. Acesta este motivul prezenţei mele aici.

Capitolul XV

Câteva clipe, nu auzi decât şuieratul puternic al vântului ducând cu sine vârtejurile de nisip care scrâşnea pe pietrele bătrâne. Malko era năucit şi dezamăgit. Aici, în coliba asta pierdută în mijlocul pustiului, operaţiunea „Desert Spring” i se părea abstractă, însă femeia de lângă el era cât se poate de adevărată. Şi mai cu seamă ceea ce spunea.

— De ce renunţă Ibrahim Khalifa?

— Operaţiunea a fost penetrată complet de Kadhafi şi de Jalloud, datorită scurgerilor din Tunis. Chiar dacă nu mai există nici o scurgere, răul a fost făcut. Ibrahim Khalifa ştie că nu va reuşi. Totul se baza pe fenomenul surpriză. Chiar înainte ca oamenii colonelului Haftar să ia poziţie pe terenul ales, Consiliul Suprem de Securitate va denunţa intervenţia americanilor.

— Dar de ce Khalifa nu s-a oprit mai devreme?

— Din orgoliu, spuse Ashraf. Kadhafi este furios că trebuie să-i anunţe pe apropiaţii lui de o posibilă trădare. De aceea a încercat să saboteze discret proiectul. În acelaşi timp, vrea să se răzbune pe Ibrahim pentru intenţia de a-l răsturna de la putere. Va face tot posibilul să-l lichideze... Ibrahim ştie acest lucru. În seara asta, a organizat o mare festivitate oficială la care a invitat mulţi oameni ca să-l tragă pe sfoară, dar, în realitate, el a plecat deja din Tripoli. De la prietenii dumneavoastră americani, aşteaptă să-i asigure securitatea începând de la graniţă, să-l ajute să plece din Tunisia cât mai repede posibil şi să-l ducă într-un loc sigur.

Malko era de-a dreptul copleşit.

— Unde?

— În Statele Unite sau la Cairo.

— Credeţi că tunisienii s-ar opune plecării lui?

— Ei nu, însă Kadhafi va face orice ca să-l lichideze înainte ca el să se pună la adăpost. Cei doi care au încercat să-l omoare, Frank Terpil şi William Shepard, sunt deja în regiune.

— Unde?

— Nu ştiu exact, recunoscu ea, dar am numărul maşinii cu care se deplasează în prezent. Este o placă de înmatriculare verde cu portocaliu, cum au toţi străinii rezidenţi în Libia. Au primit ordin să aştepte instrucţiuni. Kadhafi ştie că Ibrahim Khalifa va fi obligat să fugă prin Tunisia şi va pune tot felul de obstacole în calea lui.

Înmărmurit, Malko asculta toate aceste noutăţi. Era nenorocirea de care se temuse şi sfârşitul carierei lui Bryan Palmer. În pofida încăpăţânării şi minţii întunecate a şefului Centralei din Tunis, nu se putea abţine să nu-i plângă de milă.

— Când va veni Ibrahim Khalifa? întrebă Malko.

Ea făcu un gest de neputinţă.

— Curând… *Inch Allah*, ori niciodată. Nu am cum să iau legătura cu el. Trebuie să-l aştept aici. Am mâncare şi băutură.

— Bine, se resemnă Malko. Îi telefonez lui Bryan Palmer.

Oribilă corvoadă… Lăsând-o pe Ashraf în colibă, se duse să-şi ia telefonul portabil din Toyota. Cu stomacul făcut ghem, formă numărul pe care i-l dăduse Bryan Palmer. Auzi zgomotele obişnuite ale legăturilor prin satelit, apoi nimic şi, în sfârşit, vocea americanului. Era foarte clară, dar încordată.

— Malko, ce veşti ai?

— Rele, făcu el cu tristeţe.

— Foarte rele?

— Da, se mulţumi să spună Malko. A abandonat. Trebuie să oprim totul.

La capătul celălalt se auzi un oftat.

— Nu eram sigur, spuse în final Bryan Palmer cu un soi de croncănit. În ultimele ore, am interceptat unele discuţii foarte tulburătoare.

— Prietenul nostru cere să-l protejăm, continuă Malko. Trebuie să ne întâlnim în locul unde sunt acum. După aceea, plecăm la Tunis.

— Presupun că nu avem de ales, zise cu amărăciune Bryan Palmer. Dacă reuşiţi să-l aduceţi la aeroportul din Djerba, de rest mă voi ocupa eu. Îi voi da ordine lui Ali. Sunaţi-mă într-un sfert de oră.

— Perfect, zise Malko.

Linia rămase deschisă, dar nu mai auzea nimic. În final, Bryan Palmer zise cu voce sfâşiată înainte de a închide:

— N-am avut noroc.

Malko avu impresia că plângea. Aşteptă un sfert de oră, apoi formă numărul lui Ali Fakhri. Legătura fu stabilită numaidecât.

— Am aflat despre ce e vorba, îl anunţă Ali. Eu sunt la Medenine, dar am o problemă cu radiatorul. De-abia mâine dimineaţă ne putem întâlni. Spuneţi-mi unde vreţi?

— La Taguelmit, îi propuse Malko. În zori.

— De acord.

Întrerupse convorbirea cu speranţa că serviciile tunisiene nu interceptaseră cele două telefoane. Ziua se sfârşea repede, nuanţând deşertul cu tente movulii, estompând formele, iar vântul se înteţea.

Îşi zise că exfiltrarea lui Ibrahim Khalifa nu va fi deloc floare la ureche. Se întoarse în colibă. Ashraf Khaled stătea ghemuită pe o parte. Adormise fiindcă era frântă de oboseală.

Malko se duse să mute maşina ca să nu se vadă, apoi se întoarse înăuntru. Se făcuse aproape noapte, iar frigul din deşert îl făcea să tremure. Ashraf se acoperise cu vesta antiglonţ ca să se încălzească. La şase sute de kilometri de aici, Bryan Palmer se pregătea să anuleze

frumoasa-i operaţiune, punând în acelaşi timp capăt şi carierei sale. Încă o dată, CIA plătise pentru uşurinţa cu care trata problemele. Când l-au chemat pe Malko, mărul era deja viermănos. Se lăsase brusc întunericul, fără nici o luminiţă, în afară de stelele de pe cer.

Se gândi la ucigaşii care îl pândeau pe cel căruia el trebuia să-i acorde protecţie. Nu mai punea la socoteală ce nu ştia încă. Ashraf gemu şi se apropie de ea. Imediat, ea se ridică în capul oaselor cu o vioiciune de felină şi îl întrebă:

— A venit?

— Nu.

Ea se prăbuşi la loc, strigând de durere şi spuse cu voce obosită:

— Mi-e rău şi mi-e frig. Veniţi lângă mine.

El se lungi peste pled, doar în jeanşi şi în cămaşă. Imediat, Ashraf se cuibări în braţele lui. Tremura din cauza febrei. El îi schimbă pansamentul şi observă că hemoragia se oprise.

Când vru să se aşeze mai comod şi îi atinse spatele, ea urlă de durere... Cele două hematoame o făceau să sufere îngrozitor. Lipită de bine de rău de el, ea îşi găsi poziţia strecurând un picior între ale lui, căutând să se încălzească şi, după câteva minute, respiraţia ei regulată îl făcu să înţeleagă că adormise. El rămase cu ochii deschişi, cu arma la îndemână, pândind zgomotele de afară.

*

* *

Sânul călduţ şi greu părea că se cuibărise singur în palma lui. Malko se trezi tulburat din toropeala lui. Ashraf se mişcase în somn, lipindu-se complet de el. Pubisul apăsa involuntar coapsele lui Malko, fapt ce declanşă la el o reacţie pe cât de normală, pe atât de nedorită. Era tot întuneric beznă, vântul bătea la fel de tare, iar Ibrahim Khalifa nu ajunsese încă.

Fără să vrea, degetele mângâiau carnea călduţă şi tare a sânului, atingând mamelonul. Ashraf Khaled nu se mişca deloc. El continuă mângâierea cu mai multă îndrăzneală şi, treptat-treptat, simţi cum reacţionează prin mişcări uşoare ale bazinului. El trecu la celălalt sân şi aplică acelaşi tratament, iar Ashraf gemu în somn. Mâna dreaptă care se încălzea între ei prinse virilitatea lui Malko. El îşi dădu seama că sânii se întăriseră şi că sfârcurile deveniseră mai ferme, iar respiraţia era mai rapidă. El îşi strecură mâna între pantalon şi piele. Trecu apoi de bariera creată de slip şi simţi sub degete astrahanul puţin cam aspru. Continuă s-o mângâie şi ajunse la partea umedă... Ashraf se arcui atunci când el înfipse degetele înăuntru, smulgându-i un ţipăt.

— Nu! Nu! protestă ea.

Dar nu făcu nici un gest să oprească acţiunea lui Malko. O masă cu blândeţe, punând stăpânire pe sexul umed, accelerând în mod

progresiv mişcările, până când femeia fu zguduită de o zvâcnire violentă şi, imediat, deveni molatică. El vru să-i scoată ţinuta de luptă, iar ea se lăsă pe spate, dar se ridică brusc ţipând de durere.

— Îmi este atât de rău…

Ea stătea lipită de el cu bustul gol, cu sânii umflaţi, gâfâind. Cu mâna sănătoasă, eliberă membrul pe care îl masa de câtăva vreme şi începu să-l mângâie cu mişcări repezi, până când îl aduse în stadiul final într-un timp record. Apoi, cum ea acţionase în timp ce moţăia, se ghemui din nou în Malko, cu sânii goi lipiţi de el şi gura sprijinită de gâtul lui.

*

* *

Zorii se revărsau peste deşert cu tente de mov, roz şi gri, un soi de curcubeu în culori neobişnuite. Vântul bătea întruna, ridicând vârtejuri gălbui de nisip în aer. Un palmier rahitic aproape că fusese culcat la pământ de rafalele puternice. Malko se întinse. Era de abia cinci dimineaţa, iar ziua părea să fie lungă. Ar fi trebuit să fie cea mai glorioasă zi a CIA…

— Nici acum nu a sosit? zise deodată Ashraf.

Trezită de-a binelea, ea îşi pusese din nou vesta antiglonţ. Puteau să scruteze cât pofteau formele mişcătoare ale deşertului, că tot nu zăreau nici urmă de maşină. Poate că Ibrahim Khalifa era deja mort.

— Mă duc la Taguelmit să-l aduc pe Ali Fakhri, zise Malko. Cred că ne întoarcem peste vreo două ore.

Ashraf aprobă din cap, moartă de oboseală, iar el se urcă în Land Cruiser.

*

* *

Cel căruia i se spunea Al Chibani[15] se urcă în jeep-ul rusesc şi porni la drum. Înainte să demareze, se întoarse spre imensul cort maroniu instalat în mijlocul pustiului, unde tocmai se întâlnise cu şeful lui, colonelul Moammar al-Kadhafi. Acesta îl primise binevoitor ca de obicei, îl invitase la masă şi mâncaseră amândoi cu mâna, după tradiţia beduină, aşezaţi direct pe sol, pe mai multe covoare puse unele peste altele.

Colonelul Kadhafi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în mijlocul deşertului, în locurile pe care şi le alegea singur, de preferinţă în depresiunea din sudul localităţii Syrte. Se născuse în această regiune şi se simţea ataşat de ea. Taberele sale, aparent rudimentare, dispuneau de mijloace de comunicare ultramoderne, de tot confortul şi erau păzite de oameni de încredere, aleşi de însuşi Kadhafi.

Încă o dată, Al Chibani căzuse în graţiile conducătorului Libiei. Omul

[15] Moşul (n.a.).

acesta pe care o lume întreagă îl ura era idolul său. Pentru că, în mintea lui, era un beduin adevărat, un arab autentic, care smulsese ţara din mâna străinilor, pentru că era dezinteresat, idealist şi avea câteva idei simple. Evreii erau duşmanii arabilor, iar americanii, prietenii evreilor. În concluzie, americanii erau duşmanii arabilor...

Kadhafi împărtăşea cu Al Chibani aceleaşi valori, tribul, onoarea, frica de Dumnezeu şi respingeau morala lumii occidentale pe care o considera coruptă, atee şi frivolă. Pentru cei doi, viaţa unui om avea o valoare relativă, mai cu seamă a celor care nu credeau în Allah.

Aceste fapte justificau în ochii lor actele care umpleau restul lumii de oroare. Ca să arunci în aer un avion în zbor cu două sute şaptezeci de pasageri la bord, numai pentru a te răzbuna că ai fost rănit în amorul propriu, ori să avansezi în funcţie un politician, astea erau acţiuni admise.

După ce băuse mai multe ceşti de ceai, colonelul Kadhafi îi explicase lui Al Chibani ce dorea de la el, iar acesta înţelesese perfect, chiar a fost de acord. Puternicul său interlocutor nu avea nevoie să se justifice sau să-i dea explicaţii. La beduini, răzbunarea era o datorie sacră.

Al Chibani porni la drum şi străbătu cu viteză mică diferitele obstacole care apărau tabăra colonelului, trecând prin dreptul unui cuib de opt mitraliere, având drept servanţi nişte oameni înfofoliţi în ţinuta specială pentru deşert. În spatele lor, era parcat un Mercedes nou-nouţ... Al Chibani acceleră şi, în curând, se pomeni în mijlocul deşertului, îndreptându-se spre Tripoli.

Colonel de geniu, format în Uniunea Sovietică şi în Cehoslovacia, Al Chibani, om fără sentimente, aparţinând tribului Warfala, servise întotdeauna regimul lui Kadhafi fără să pună întrebări. Cu mustaţa sură contrastând cu tenul închis la culoare, cu capul rotund şi silueta masivă. Inspira încredere tuturor. Cu toate acestea, era omul cel mai periculos din Libia. De ani de zile furniza arme şi explozibili grupurilor teroriste care foloseau această ţară ca bază operaţională. În birouaşul lui amenajat în fundul unei cazărmi discrete, care servea şi drept depozit de arme pentru operaţiunile speciale, prinsese în piuneze fotografia deja îngălbenită a lui Carlos cu dedicaţie.

Carlos, teroristul, se ascundea în Siria, căci în Libia era considerat persoană indezirabilă.

Al Chibani opri maşina în faţa unei clădiri joase de un galben murdar care adăpostea una dintre infrastructurile clandestine ale grupului lui Abu Nidal, la periferia oraşului Tripoli. Vreo trei zdrenţăroşi îşi făceau veacul pe acolo. Îl salutară cu respect, iar el urcă la primul etaj.

Îl întâmpină un mustăcios înalt şi sifilitic. Îl îmbrăţişă şi îl servi cu ceai. Schimbară câteva cuvinte amabile, apoi chemă doi tineri fără

grade, nişte recruţi palestinieni de-ai lui Abu Nidal, care deţineau paşapoarte libiene. Primiră instrucţiunile şi îl urmară ascultători pe Al Chibani.

Începuse să se crape de ziuă. În mod normal, misiunea lui Al Chibani se mărginea doar la teritoriul libian, dar putea să se desfăşoare şi în Tunisia. În această viziune şi, în special într-o ţară străină ca Tunisia, era mult mai înţelept să trateze în subteran cu oamenii lui Abu Nidal, ca să nu implice în mod direct serviciile libiene. Al Chibani le explică pe scurt celor doi băieţi ce aveau de făcut, apoi aceştia îşi văzură de drum. Portbagajul maşinii era ticsit de arme, însă numărul diplomatic îi scutea de controlul vamal. Tunisienii ştiau foarte bine cine este Al Chibani, dar nu se atingeau de el. Deseori le tranzita ţara sau se ducea la Tunis să se întâlnească cu tipi din OEP. Ştiind că israelienii puseseră preţ pe capul lui, avea permisiunea să se fâţâie cu gărzile de corp după el...

În timp ce rula cu viteză spre graniţa cu Tunisia, îşi revizui planul în minte. Ibrahim Khalifa dispăruse, lăsându-i să creadă că era tot la Tripoli. Bineînţeles că prima dată căutase să se refugieze în Tunisia, dar nefolosind şoseaua principală. Un om ca el cunoştea toate drumurile din deşert, iar anumite informaţii culese de Al Chibani îl făceau să-şi imagineze că o va lua pe un traseu utilizat frecvent de Mathaba. Într-acolo se îndrepta acum Al Chibani, mergând pe cât era posibil pe drumul asfaltat ca să recupereze timpul pierdut.

Khalifa trebuie să fi făcut un popas în timpul nopţii. Nu dispunea de un vehicul care să-i permită să conducă prin deşert fără vizibilitate. Dacă îl va scăpa acolo, Al Chibani era sigur că americanii vor încerca să-l scoată din ţară prin aeroportul din Djerba. Era prea periculos să organizeze o călătorie atât de lungă până la Tunis numai pe şosea. Între Ben Gardane şi Zarzis, „Moşul” dispunea de o infrastructură destul de rarefiată, dar eficientă. Şi-apoi, mai exista „deep throat”, sursa din interiorul CIA, care le va orienta paşii. De asemenea, putea să apeleze şi la „suplimentele” lui irlandeze şi americane. Dacă, în ciuda acestor pregătiri, Ibrahim Khalifa, trădătorul, va reuşi să scape ca prin urechile acului, atunci înseamnă că e diavolul în persoană...

Cu zece kilometri înainte de graniţă, o luă la stânga, intrând pe o pistă ce mergea spre sud-vest, în mijlocul deşertului. Cei doi palestinieni admirară încântaţi peisajul, fără să bănuiască măcar că riscau să petreacă câţiva ani într-o închisoare din Tunisia, dacă operaţiunea se derula bine. Ordinele lui Al Chibani erau clare: să-i implice în atac, dar să-i abandoneze ca să nu amestece Jamahiria. Ibrahim Khalifa trebuia să moară, dar de o mână necunoscută din punct de vedere oficial. Neînţelegerile lui Khalifa cu grupul lui Abu Nidal erau cunoscute de toată lumea, aşa că lichidarea lui de către partizanii acestuia ar avea oarecare credibilitate.

*

* *

La etajul al şaselea din clădirea Ambasadei americane din Tunis, era forfotă ca într-un stup de albine. Serviciile de ascultare nu mai pridideau, interceptând tot ce ieşea din Libia, chiar şi comunicaţiile din interior. Trei analişti care dormiseră doar două ore noaptea trecută se străduiau să fragmenteze mesajele ca să înţeleagă mai bine ce se întâmpla în Tripoli. Parcă se aflau la faţa locului, aşa de vorbăreţi erau libienii.

Jane, secretara lui Bryan Palmer, înşfăcă ultimele transcrieri şi le aşează pe biroul pus la dispoziţia trimisului special de la Langley, însărcinat escortarea armatei colonelului Haftar. Se mai aflau acolo încă trei americani. Şeful centralei parcurse documentele şi ridică privirea întunecată spre interlocutorii lui.

— Asta nu miroase a bine, zise el. Securitatea internă s-a dezlănţuit, un colonel fidel comandantului Jalloud a fost numit în locul lui Ibrahim Khalifa.

— Unde este? întrebară într-un glas doi dintre americani.

— Se pare că a reuşit să fugă, fapt ce corespunde cu informaţiile culese de Malko, preciză Bryan Palmer. Însă, dacă ne luăm după aceste documente, au trimis un comando pe urmele lui, condus de o veche cunoştinţă de-a noastră, colonelul Hachili, zis Al Chibani. A cumpărat arme pentru Libia din toate colţurile lumii. Conduce serviciul de „acţiune” al lui Kadhafi.

Trimisul de la Washington se scărpină pe gât.

— Trebuie să evităm cu orice preţ ca Ibrahim Khalifa să cadă în mâinile lor. Declaraţiile lui ar produce pagube imense…

Bryan Palmer se abţinu la timp să nu se strâmbe.

— După părerea mea, nu asta au de gând să facă. Vor să-l omoare şi nimic mai mult. Dar trebuie să-l punem la adăpost. Presupun că a plecat cu toate documentele şi, într-adevăr, deţine lucruri extrem de interesante. De exemplu, toate reţelele libiene din Africa şi din Europa. Prietenilor noştri francezi le-ar surâde să cumpere aceste informaţii cu nişte preţuri exorbitante. Şi pe urmă, avem un joker împotriva colonelului.

Se lăsă o tăcere de plumb. Apoi, trimisul de la Langley întrebă:

— Deci s-a terminat cu operaţiunea „Desert Spring”?

Bryan Palmer îl înfruntă cu privirea. Pleoapa stângă se zbătea din cauza unui tic nervos.

— Dacă adăugaţi celor şase sute de oameni conduşi de Haftar un corp de armată cu blindate, plus sprijinul aerian, ne-am putea duce. Am lua micul dejun la Tripoli… Nu uitaţi că toată treaba se sprijină pe Khalifa şi are nevoie de un efectiv bine antrenat ca să opereze în interiorul ţării.

— Înţeleg, zise cu tristeţe directorul adjunct al Biroului pentru Orientul Mijlociu, nota de plată va fi foarte încărcată.

Dar, mulţumită lui Dumnezeu, banii erau ai contribuabililor.

— Oricum ne-ar costa mai puţin decât Golful Porcilor, observă cu perfidie Bryan Palmer şi nu vom pierde nici un om. Însă, aş dori să-mi lăsaţi detaşamentul de la Tozeur care se pregăteşte să ia legătura cu Malko.

— Sunt amestecaţi şi americanii? întrebă cu severitate şeful de la Langley.

— Nu, numai coloraţii, răspunse Bryan Palmer placid. Vă vor fi predaţi în bună stare. Dacă va fi posibil, chiar în seara asta.

— Cred că ajung la Tozeur cel mai târziu la prânz.

O adiere de incertitudine plutea peste întreg etajul. O secretară veni şi şopti câteva cuvinte la urechea lui Palmer, care zâmbi cu ironie.

— M-a convocat ministrul de interne tunisian, anunţă el. După părerea mea şi-au dat seama că în Libia au început să se petreacă lucruri ciudate.

*

* *

La intrarea în Taguelmit, Malko zări o furgonetă cu geamurile vopsite, staţionată în faţa unei colibe dărăpănate. Când se apropie, observă că vehiculul avea număr italian. Era chiar cel căutat de el. Malko opri şi coborî. Portierele din spate fură deschise şi apăru un soi de brută mătăhăloasă cu umeri largi ca o nicovală, cu un cap mare şi rotund cu mustăţi extrem de stufoase. Necunoscutul i se adresă în arabă cu un zâmbet de animal carnivor.

— Dumneavoastră sunteţi Ali Fakhri? îl întrebă Malko.

Mustăciosul îşi arătă dinţii de canibal într-un zâmbet orbitor.

— Vă aşteptam.

În sfârşit, după atâtea nenorociri, venise şi o veste bună.

Capitolul XVI

— Să intrăm în maşină, îi propuse Ali Fakhri.

Malko se urcă în furgonetă, unde domnea o căldură insuportabilă şi o dezordine de nedescris. Doi arabi mai tineri îl salutară cu un zâmbet. Ali Fakhri se aşeză pe un scaun, iar Malko zări mânerul unui pistol. Într-o cutie pusă la picioarele lui, erau grenade defensive cu care puteau măcelări un oraş mai mic...

Dacă foştii lui prieteni l-ar prinde, l-ar sfâşia în mii de bucăţele. Căzând prizonier în Ciad, alesese calea trădării sub ordinele colonelului Haftar, sperând ca, într-o zi, să trăiască în SUA, însă, mai întâi, avea de îndeplinit un mic serviciu: să-şi elibereze patria. Aşteptând să se întâmple minunea, locuia în cuburile minuscule din beton, lipsite de aer condiţionat, dintr-o aşezare militară din Florida afurisindu-l întruna pe Kadhafi... îi aruncă o privire neagră lui Malko.

— Deci, s-a terminat.

Vorbea engleza gutural, dar pe înţeles.

— Mi-e teamă că da, confirmă Malko, însă am apelat la dumneavoastră pentru un „side-job”.

Îi explică despre ce este vorba. Ali Fakhri zise în încheiere, în timp ce îşi ştergea fruntea:

— Cel puţin, nu am venit degeaba. Să mergem.

Unul în spatele celuilalt, cele două vehicule plecară la drum spre coliba în care Malko o lăsase pe Ashraf Khaled. Dacă Ibrahim Khalifa ar fi şi el acolo...

Vântul sufla în continuare, purtând cu el vârtejuri de nisip, iar deşertul era la fel de neted ca suprafaţa lunii. Şi tot atât de primitor. Malko scruta neîncetat depărtările. Intraseră în teritoriul libian. Din acest moment, puteau să dispară fără urmă pentru totdeauna.

Concentrat asupra volanului, continua să meargă, atent la norii groşi de praf care alergau pe drum cu viteză mare ca şi cum pe pistă s-ar afla vreun alt vehicul.

În sfârşit, coliba apăru în zare. Maşina lui Ashraf era tot acolo. Nu mai era nici un alt vehicul. Ibrahim Khalifa nu ajunsese încă, fapt ce începea să-l îngrijoreze. Ashraf Khaled apăru, palidă de oboseală, cu un tricou curat pe ea.

Ali Fakhri avea în maşină o trusă medicală completă, furnizată de armata Statelor Unite, iar Malko îi mai făcu o injecţie cu antibiotice tinerei, plus un analgezic pentru dureri. Ca să alunge toropeala, Ashraf înghiţi două tablete de amfetamină. După câteva clipe, privirea îi deveni mai vioaie.

— Am veşti, zise ea. După ce aţi plecat, am văzut un vehicul suspect. S-a apropiat, apoi a plecat.

— În ce parte?

— Acolo, pe teritoriul libian. Cred că şi-au pus oameni pe urmele lui Ibrahim şi îl pândesc aici. E semn bun, căci înseamnă că a reuşit să iasă din Tripoli.

— Cum se face că nu a ajuns încă aici?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Ne aflăm în plin deşert unde întâmplările capătă alte proporţii. Poate că s-a împotmolit, sau a avut un accident, ori o pană. Trebuie să-l aşteptăm, dar riscăm să fim atacaţi. Vehiculul pe care l-am văzut cu siguranţă e dotat ce aparat radio. Ar trebui să scăpăm de el înainte de sosirea lui Ibrahim.

Dar nu era o situaţie prea favorabilă. Dacă înaintau spre el, vor evita întâlnirea şi îi vor împinge în interiorul Libiei, ceea ce reprezenta un risc în plus. Malko privea deşertul, în aparenţă neumblat, ce se întindea cât vedeai cu ochii. Ca să ascunzi un vehicul era suficientă doar o mică dună de nisip. Deodată, îi veni o idee. Îi spuse, lui Ashraf despre ce e vorba, iar ea admise că e un plan viclean.

*

* *

Sprijinit în baston, bătrânul tunisian nu reuşea să-şi ascundă neîncrederea şi stupefacţia. Să găseşti în mijlocul pustiului nişte oameni care să vrea să-i cumpere turma, pe care avusese de gând s-o ducă joi în târgui de la Tataouine, depăşea orice închipuire. Cu toate acestea, teancurile de dinari erau în mâna lui... în plus, la mijloc se aflau un străin şi un arab care vorbea cu un accent tare ciudat...

— Asta face trei dinari kilogramul, începu el.

Preţul curent era de doi dinari, însă, ţinând seama de împrejurări...

— De acord, trei dinari, acceptă Malko.

Noroc că avea teancul de bani tunisieni, la fel ca şi Ashraf.

— Trebuie să le cântărim, zise bătrânul.

Bună idee, în mijlocul deşertului. Ali Fakhri interveni. Se aplecă, apucă o oaie de picioare şi o ţinu în aer câteva clipe, apoi o puse jos într-un concert de behăieli.

— Are cam cinşpe kile...

— Douăzeci, protestă ciobanul.

Se tocmiră şi ajunseră la optsprezece... Acum, nu le rămânea decât să numere oile. Trebuie să fie vreo cincizeci... După o jumătate de oră, ciobanul se îndrepta spre Tataouine cu buzunarele doldora de bani, nepricepând încă bine ce pleaşcă a căzut pe capul lui. Malko se întoarse către Ali Fakhri şi spuse:

— Explicaţi-le oamenilor dumneavoastră ce au de făcut. Credeţi că sunt în stare?

— Fără doar şi poate, confirmă libianul, nu e prea greu, doar sunt ţărani, ştiu cum să se poarte cu oile...

Malko se urcă în Toyota şi se duse la Ashraf Khaled care rămăsese în colibă, la o distanţă de câţiva kilometri. Ali Fakhri se urcă la volanul

furgonetei şi ieşi de pe drum, oprindu-se mai încolo, la vreo treizeci de metri, în zona care semăna cu un canion mai mic. Ridică capota maşinii, simulând o pană de motor, în timp ce oamenii lui duceau oile ca să le împartă conform planului. Capcana era pusă la punct.

*

* *

— Credeţi că ne vor urmări? îl întrebă Malko puţin cam trist.

Vehiculul pe care îl zărise Ashraf de-abia se vedea în depărtare. Se apropiase puţin, dar rămase la o distanţă destul de apreciabilă. Ocupanţii lui supravegheau în mod cert coliba şi cele două vehicule. Ibrahim Khalifa tot nu ajunsese.

— Eu cred că da, zise Ashraf. După părerea mea, ei nu ştiu unde este Ibrahim. Au venit aici din întâmplare. Dacă văd că plecăm, vor crede că am luat legătura cu el şi că ne vom întâlni. Ca să nu ne piardă, ne vor urmări.

— Atunci, să plecăm! Sunteţi în stare să conduceţi?

— Mă voi strădui.

Toyota şi Range Rover-ul ajunseră pe drum hurducându-se şi virară apoi la dreapta, îndreptându-se spre interiorul Tunisiei. Malko se uita în urmă în oglinda retrovizoare. Crezu mai întâi că e un vârtej de nisip. După aceea, îşi dădu seama că vehiculul ascuns până atunci se lansase cu toată viteza în urmărirea lor, ridicând un nor gros de praf. Ashraf nu se înşelase.

*

* *

Al Chibani aplecă puţin binoclul, gânditor şi îngrijorat. Urmărise încă din zori Range Rover-ul lui Ashraf, sperând în fiecare clipă că va zări venind Mercedesul negru al lui Ibrahim Khalifa. Văzuse numai două vehicule care veniseră din Tunisia, iar unul dintre ele plecase.

Luase legătura prin radio cu unul dintre oamenii lui care trecuse graniţa fără să se ferească, îndreptându-se spre Ben Gardane ca să coordoneze operaţiunea în continuare.

— Pleacă!

Un om de-al lui Abu Nidal tocmai văzuse că cele două vehicule se puseseră în mişcare. Al Chibani demară imediat. În deşert erau zeci de puncte de întâlnire ca acesta de-a lungul frontierei, iar Ibrahim Khalifa putea să se găsească la oricare dintre ele.

Fu nevoit să accelereze, ca să nu piardă din vedere Range Rover-ul. La fiecare hop, palestinianul lui Abu Nidal de lângă el se atingea cu capul de tavan... Apoi drumul deveni mai bunicel, iar Al Chibani acceleră din nou. Ranger-ul se vedea în faţa lui, urmat de o Toyota Land Cruiser. Noroc că în această porţiune, deşertul era neted ca-n palmă. Ashraf căuta din răsputeri să-l facă să le piardă urma. Dacă ar

fi reuşit acest lucru, tot avea timp să-l prevină prin radio pe unul dintre oamenii lui, iar acesta ar fi continuat urmărirea mai departe. Acum mergea pe drumul plin de nisip cu peste optzeci la oră. Volanul tremura în mâinile lui. Brusc, trase o înjurătură îngrozitoare. Cam la o sută de metri în faţa lui, drumul era blocat de o turmă de oi, exact într-o porţiune încadrată de dune, deci nu putea să o ocolească şi s-o ia de-a dreptul prin deşert. Al Chibani claxonă ca un apucat, apăsând întruna butonul. Nomazii ăştia aveau impresia că era deşertul lor, iar ciobanul care mergea înainte nici nu catadicsi să întoarcă capul. Range Rover-ul se îndepărta în viteză…

Nu putea să escaladeze pereţii de nisip aflaţi de o parte şi de alta a drumului. Oile erau doar la treizeci de metri. Al Chibani strivi frâna, iar Land Rover-ul se opri într-un nor de praf, la câţiva centimetri de ovinele care se îndepărtară behăind. Celelalte tropăiau pe drum fără să fugă. Al Chibani sări din maşină şi urlă la ciobanul care mergea în frunte:

— Imbecilule, nătângule, ia-le din drum!

Dar acesta nici nu se întoarse măcar… Al Chibani se sui în maşină, luă de sub scaun un Skorpio şi trase o rafală în aer. Dar ciobanul nici nu se clinti.

— Te omor! urlă el.

Ciobanul nu se mişcă. Proptind arma de şold, Al Chibani era gata să apese pe trăgaci. Dar fusese ultimul gest pe care îl făcuse, pentru că nu observase vehiculul oprit la vreo treizeci de metri între stânci. Portierele din spate fură deschise, iar omul care stătea pe podea îl pândea cu o maşinărie ciudată compusă dintr-o puşcă de asalt M 16 şi un lansator de grenade M 79 amplasat sub ţeavă. Din ea ţâşni o flacără portocalie şi, după câteva secunde, grenada de patru zeci de milimetri lovi Land Rover-ul în portiera din faţă, împrăştiindu-l în mii de fărâme pe o distanţă de douăzeci de metri. Vehiculul se aprinse imediat, carbonizând pe loc pasagerii din el. Al Chibani fu lovit de o schijă care îi secţionă carotida stângă ca un brici.

Parbrizul fu împroşcat de sânge, dar, înainte să se prăbuşească, încercă să-şi oprească hemoragia. Se goli numaidecât de sânge şi îşi pierdu cunoştinţa. Când Land Rover-ul explodă, împrăştiindu-se în mii de bucăţele pe o distanţă mare, el murise deja. Ca prin minune, aparatul de emisie-recepţie agăţat la curea mai hârâia încă. Material american, ce mai…

Ali Fakhri sări din maşină şi se apropie cu băgare de seamă de rămăşiţele Land Rover-ului. Din cei doi palestinieni rămase doar o amintire, iar cadavrul lui Al Chibani zăcea pe sol ars, de nerecunoscut. Ali Fakhri strivi cu piciorul walkie-talkie, apoi se aplecă peste el şi îl scotoci prin buzunare. Luă tot ce găsi: acte, bani… Puteau să-i folosească la ceva.

O coloană de fum negru se înălţa din mijlocul deşertului, vizibilă pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Nu ştia dacă se afla pe teritoriu tunisian sau libian. După ce termină treaba, ajunse iarăşi pe pistă şi îl luă pe falsul cioban în trecere. Derutate, oile se adunară la umbra unui mărăciniş. După câteva minute, Ali Fakhri ajunse din urmă celelalte două vehicule.

— Sunt nevoit să plec, zise el. Trebuie să ajung pe lumină la Tozeur.

— Noi ne întoarcem la colibă să-l aşteptăm pe Ibrahim, spuse Ashraf Khaled. Sper că va veni.

Malko era trist, deşi reuşiseră să scape de urmăritori. CIA, nu numai că ratase operaţiunea „Desert Spring” din cauza unui trădător din cadrul ei, dar îl lăsa să se descurce absolut singur ca să-l salveze pe Ibrahim Khalifa. Se repeta schema de la Saigon, de la Phnom-Penh, de la Teheran sau de la Beirut... îi salvau pe americani, nu pe aliaţi, care erau la cheremul oricui. Totuşi, Ali Fakhri îl ajutase. Cu teama în suflet, Malko privea cum se îndepărtează furgoneta spre vest. Ali Fakhri îi lăsase totuşi puşca de asalt M 16 cu lansatorul de grenade M 79 amplasat sub ţeavă, plus muniţia aferentă.

*

* *

Suleiman Maktoub, membru al serviciului libian de „acţiune”, stătea la o masă în Baraka, un restaurant micuţ amplasat vizavi de piaţă, la intrarea în Ben Gardane, pe autostrada spre Zarzis. De aici auzise el explozia urmată de tăcerea definitivă a şefului său, Ali Chibani. Acum, el se afla în fruntea misiunii de interceptare a lui Ibrahim Khalifa. Intră în local, comandă o cafea şi se instală la telefon. Ca să ajungă la Tunis, Ibrahim Khalifa se va duce în mod cert la aeroportul din Djerba. Aveau încă destule şanse ca să-l încolţească. Fireşte că ar fi preferat să dispună de oamenii lui Abu Nidal, dar trebuiau să se mulţumească acum cu ce aveau.

— Alo, aici hotelul *Menzel,* anunţă în franceză o voce, dar cu un pronunţat accent arab.

— Camera 154, vă rog.

Se auzi un fâsâit, apoi o voce gravă care se adresă în engleză:

— *Hello, who’s speaking?*

Suleiman Maktoub oftă uşurat. Legătura fusese stabilită.

*

* *

Era ora zece. Căldura sufocantă parcă deforma peisajul. Coloana de fum negru a Land Rover-ului care arsese fusese de mult împrăştiată de vântul puternic. Resturile maşinii calcinate nu se vedeau din depărtare. Câţiva vulturi se roteau deasupra cadavrelor, aşteptând să se răcească pentru a începe să le ciugulească...

Ibrahim Khalifa tot nu dăduse nici un semn de viaţă. Ashraf Khaled se uita la ceas de fiecare dată când îşi aprindea o ţigară, adică din cinci în cinci minute.

— Cred că l-au interceptat, zise ea.

— Dacă a fost cazul, observă Malko, poate că nu l-au urmărit.

— Ăia nu aveau de unde să ştie, obiectă Ashraf Khaled. Să aşteptăm până se întunecă. După aceea, ne întoarcem la Ben Gardane.

După o jumătate de oră, zăriră amândoi norul de praf care se apropia. Dar nu venea dinspre est, aşa cum se aşteptau ei, ci dinspre sud. Era o maşină care înainta cu viteză mică în mijlocul deşertului, ca un scarabeu mare şi negru. Ashraf sări în sus, strigând:

— El este!

Malko studia vehiculul. Era un Mercedes 560 negru cu geamurile întunecate, la fel ca şi caroseria. Se opri lângă ei şi din el coborî un bărbat. Avea părul alb şi ondulat, tenul închis la culoare, faţa rotundă şi energică. Cămaşa era leoarcă de sudoare şi plină de praf. Pe scaunul de lângă el era o valijoară roşie.

— Credeam că nu mai ajung! zise Ibrahim Khalifa în engleză. Am fost nevoit să ies de pe drum şi să merg foarte încet. Maşina asta nu e făcută pentru deşert. Mi-e sete!

În ciuda peripeţiilor prin care trecuse, părea destul de calm şi extrem de stăpân pe el. Ashraf îl prezentă lui Malko, iar acesta îi strânse mâna cu căldură. Era îndreptăţit să nu se scuze pentru întârziere. Se cunoştea că fusese educat în stilul englezesc.

Ashraf îi întinse o sticlă cu apă, în timp ce Malko activă telefonul portabil. Misiunea lui de-abia acum începea. Trebuia să-l aducă pe Ibrahim Khalifa teafăr şi nevătămat la Tunis, evitând fără îndoială toate capcanele care le stăteau în cale.

Capitolul XVII

Malko dezactivă telefonul portabil, îl puse la loc în valijoară, apoi se duse lângă Ashraf Khaled şi Ibrahim Khalifa. Avusese o convorbire serioasă cu Bryan Palmer. Şeful Centralei CIA din Tunis se afla încă în stare de şoc şi era foarte greu să obţii de la el nişte decizii, fie ele şi nesemnificative. Siguranţa de sine se risipise şi îi făcu loc unei atitudini reţinute, însă extrem de dezamăgitoare.

Ibrahim Khalifa nu era nici pe departe la fel de strălucitor ca Ashraf. În clipa în care coborâse din maşină, semeţ şi mândru de sine, se simţise şi el puţin cam descumpănit. Stând pe vine la umbră, părea că meditează la soarta sa, cu trăsăturile adânc săpate şi privirea rătăcită. Pe Malko îl străfulgeră gândul că, în acea clipă, tocmai se pregătea să pună mâna pe putere la Tripoli. Dar nu era decât un fugar, un om hăituit.

— Totul ar trebui să se desfăşoare bine acum, zise el. Am ordin să vă însoţesc la Tunis unde veţi fi găzduit la Ambasada americană, până veţi putea pleca din ţară. Veţi ajunge la Tunis cu un avion de la Djerba. Domnul Palmer ne-a reţinut locuri la cursa de la ora şaisprezece patruzeci. Autorităţile tunisiene din aeroport au fost anunţate şi vă vor uşura accesul.

— Vă mulţumesc, spuse Ibrahim Khalifa, dar soarta mea nu este chiar atât de importantă. Credeam că pot să-mi salvez ţara din ghearele acestui om care a transformat-o într-o bază a terorismului şi în duşman recunoscut de trei sferturi din populaţia globului. Poporul meu va suferi mult timp de-acum încolo.

Dar nu menţionase şi responsabilitatea americanilor în eşecul operaţiunii „Desert Spring”.

Din acest loc, aveau nevoie de maximum trei ore ca să ajungă la aeroportul din Djerba, în nordul insulei, la o distanţă de aproximativ o sută şaptezeci de kilometri, trecând prin Taguelmit, Ben Gardane, Zarzis şi Houmt-Souk. Ibrahim Khalifa începu o discuţie aprinsă cu Ashraf în arabă. Femeia arătă locul unde arsese maşina lui Al Chibani, iar acesta clătină din cap. Nu părea convins de explicaţiile tinerei care traduse pentru Malko:

— Ibrahim ştie că pe drum au fost amplasate şi alte obstacole. Ar trebui să scăpăm de ele înainte de a pleca spre aeroportul din Djerba.

— Vă gândiţi la Terpil şi la Shepard, făcu Malko, dar unde să-i căutăm?

— Am numărul maşinii cu care umblă. Sunt sigură că se află între Ben Gardane, Zarzis şi Djerba. La Ben Gardane nu există nici un hotel pentru străini. Pot fi la Zarzis sau în zona turistică din Djerba, unde se găsesc toate hotelurile şi unde poposesc mulţi libieni.

— De ce nu ne ducem direct acolo? îi sugeră Malko.

— Ibrahim crede că este foarte periculos dacă nu reuşim să-i localizăm. Sunt nişte profesionişti.

Malko nu era de aceeaşi părere, însă, după cele întâmplate, îi era greu să se opună deciziilor lui Khalifa. Să admitem că s-ar putea întâmpla şi invers, adică să-i arunce maşina în aer cu o rachetă trimisă dintr-un RPG 7, iar în cazul ăsta, totul ar fi minunat…

— Atunci, să trecem prin Medenine, sugeră el.

— Probabil că ne aşteaptă în apropierea aeroportului şi atunci ar trebui să-i scoatem din bârlog şi să-i neutralizăm înainte de a porni la drum, replică Ashraf.

— Ce vreţi să spuneţi?

— O să „trecem prin sită” Ben Gardane şi Djerba, propuse ea. Ibrahim ne va aştepta aici înarmat cu puşca de asalt M 16.

— În cazul acesta, vom pierde avionul, zise Malko.

— Mai este unul la şapte fără un sfert.

Libianul nu părea să cedeze, iar Malko fu nevoit să se resemneze. Calculă cât timp le va lua această expediţie şi se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Aveau la dispoziţie mai mult de şapte ore. Era uşor, căci pe aceste drumuri drepte şi necirculate se putea rula cu o sută şaizeci de kilometri la oră.

Ibrahim Khalifa se instală între zidurile dărâmate ale colibei, iar Malko se urcă la volanul Toyotei cu Ashraf lângă ei după ce îi mai făcuse acesteia o injecţie cu antibiotice. La zece kilometri mai departe, îl zări pe ciobanul de la care cumpărase turma, chinuindu-se să-şi adune oiţele. Făcuse cea mai bună afacere din viaţa lui… Până la Ben Gardane, pe o distanţă de şaizeci de kilometri, nu mai întâlniră pe nimeni. Plini de conştiinciozitate, pierdură o jumătate de oră învârtindu-se pe străduţele apăsate de caniculă în căutarea maşinii celor doi ucigaşi. Dar nu avură succes. Întâlniseră mai multe vehicule înmatriculate în Libia, dar nici unul nu era cel căutat.

— Să mergem la Zarzis, propuse Ashraf.

Parcă nici nu mai simţea rana când avea o treabă de îndeplinit. Dar, din când în când, Malko o vedea închizând ochii şi strângând pumnii, ca şi cum ar dori să alunge durerea. Îi admira curajul.

Drumul de la Ben Gardane până la Zarzis era de o monotonie înspăimântătoare. Drept ca un fir plumburiu, ce se întindea pe cincizeci de kilometri, fiind mărginit în stânga de pustiul imens şi pe dreapta, de un soi de mlaştini sărate, terminându-se în golful Gabes. Nu întâlniseră nici un vehicul, nici un sat. La jumătatea drumului, în vârful unei mici coline, acolo unde mai creştea puţină vegetaţie, trecuseră pe lângă postul militar de la Choucha, care era dotat cu o antenă radio ce controla accesul în Djerba. După aceea, până la Djerba, nu întâlniră nici ţipenie de om în acest târguşor urât de pe malul mării. Hotelurile pentru turişti – trei sau patru la număr – erau

amplasate în afara orăşelului. Le inspectară în fugă, văzură mulţi nemţi, câteva maşini libiene, dar nici urmă de cea pe care o căutau. Verificarea hotelurilor, aparent imposibil de făcut, s-a dovedit relativ uşoară, căci turiştii erau adunaţi în mici ghetouri de-a lungul plajei, departe de locuitorii oraşului, pe care aceştia puteau să-i, contamineze cu necredinţa lor. Ashraf îşi şterse fruntea.

— Trebuie să mergem în zona turistică din Djerba, la Sidi Mahares şi la Seguia. Acolo se găsesc hotelurile cele mai mari.

Mai străbătură încă treizeci de kilometri de drum drept până la o şosea-pod ce ducea în insula Djerba, care făcea legătura dintre El Kantara-continent şi El Kantara-Djerba, trecând peste porţiunea de mare dintre golful Gabes şi Bou Grara. Djerba era netedă ca o planşetă, urâtă şi sufla un vânt şi mai puternic decât în mijlocul pustiului. O luară spre nord, pe coasta estică. Parcurseră douăzeci şi cinci de kilometri de asfalt fierbinte, mărginit de o parte şi de alta cu palmieri anemici. În spatele plantaţiei de palmieri se construia într-un ritm alert. Din fericire, majoritatea hotelurilor erau încă în construcţie, aşa că nu mai era nevoie să le cerceteze. Dădură peste Club Med, însă era închis. Nu văzură nici o maşină. De când cu tulburările provocate de islamişti, aşa-zişii „cursagii” deveniseră foarte prudenţi. La Carthago nu era nimeni.

Merseră în continuare spre Sidi Bakour. Aici, hotelurile *Les Sirenes, Le Club Toumana, Le Medina, Al Jazira* erau înghesuite ca ciupercile, puţin mai retrase de la drum, ascunse după dune şi palmieri. Parcă erau la un turnir. De fiecare dată, Malko intra în parching şi examinau amândoi vehiculele staţionate. Peste tot erau maşini cu numere libiene, dar nu şi cea pe care o căutau.

Grupuri de nemţi şi de olandezi decoloraţi profitau de soarele zgârcit ca să se plimbe pe dune. Ashraf şi Malko ajunseră în nordul zonei turistice, cam la treizeci de kilometri după El Kantara. După aceea, dădură de Houmt-Souk, oraşul principal din regiunea Djerba. Malko se gândea că libienii stăteau mai degrabă în marile hoteluri unde era mai uşor să se pună la adăpost fără să atragă atenţia.

— Să ne întoarcem, propuse el. Îmi pare rău. Dacă vom continua astfel, vom pierde şi cursa de la şapte fără un sfert.

Străbătuseră aproape o sută şaptezeci de kilometri depăşind cu puţin două ore. Se întoarseră şi întâlniră chiar şi turişti ce se plimbau cu caleaşca. Vântul aduna nisipul dunelor în nori gălbui.

Deodată, pe la mijlocul drumului, Malko zări un panou ce indica *Hotel El Menzel.*

— Pe acesta nu l-am verificat, observă el.

— Aşa este, recunoscu libiana, dar cred că e închis.

Refăcură traseul înapoi cu aceeaşi plictiseală şi văzură aceleaşi lucruri. Hotelul se compunea efectiv din mici bungalouri albe care

păreau părăsite. Găsiră în parcare câteva maşini care nu prezentau nici un interes pentru ei. Brusc, Malko simţi că pulsul său o ia razna. Puţin mai departe, staţiona o Toyota Concord albă cu placă portocaliu cu verde, cum au străinii rezidenţi în Libia.

— Ei sunt! zise el în şoaptă ca şi cum cei doi renegaţi ai CIA l-ar putea auzi.

— Hai să mergem până la clădirea centrală, îi propuse Ashraf. Să încercăm să culegem câteva informaţii.

Malko merse pe aleile pustii şi zări doi oameni care ieşeau dintr-un bungalou aflat pe malul mării şi se îndreptau spre parching. Îi recunoscu pe agresorii lui din Tunis. Se urcară în maşină şi porniră imediat, îndreptându-se spre El Kantara. Malko aşteptă câteva clipe, apoi ieşi la rândul lui din parcare. Deşi drumul era sinuos, nu risca să le piardă urma, căci nu exista alt traseu. Unul după altul, trecură podul de la El Kantara. Fără intenţie, Malko „se lipi" din nou de ei în mijlocul localităţii Zarzis, la un stop. După aceea, până la Ben Gardane, rulară pe un drum lung şi drept. Malko lăsase o distanţă cam de doi kilometri între vehicule, dar o reduse când se apropiară de Ben Gardane. Văzu de departe Toyota care opri la intrarea într-un târguşor, vizavi de piaţa pustie, în faţa restaurantului Baraka. În timp ce îi depăşea, Malko îi zări pe cei doi americani instalându-se pe terasă lângă un bărbat care se afla deja acolo. Malko mai merse puţin şi se opri mai departe, ca să nu fie observat.

— Pregătesc cu certitudine o ambuscadă, începu Ashraf cu încordare în glas. Este singurul drum care ajunge la aeroport, doar dacă nu se gândesc să ocolească prin Medenine.

Bineînţeles că nu puteau să-i lichideze în mijlocul oraşului. Malko se uită la ceas. Dacă nu se grăbeau, pierdeau ultimul avion spre Tunis. În primul rând, dacă treceau prin Medenine, nu ajungeau la timp. În al doilea rând, nu ştiau dacă nu cumva le pregăteau o altă ambuscadă şi acolo.

— Să ne întoarcem repede să-l luăm pe Ibrahim, zise el. Se opri doar ca să facă plinul. Ar fi fost culmea să rămână fără benzină!

*

* *

— Plecăm.

Tonul lui Malko nu admitea replică. Era ora patru, dar aveau nevoie de o marjă de siguranţă oricât de mică. Cu atât mai mult, cu cât aveau de ţinut piept unei ambuscade. Fireşte că, după ce îi dibuiseră pe adversari, existau mai puţine riscuri, dar partida nu se jucase încă...

Ibrahim Khalifa se ridică şi se îndreptă spre Mercedesul negru şi masiv. Înainte de a se urca la volan, se uită lung spre est, ca şi cum ar contempla pentru ultima oară deşertul din ţara sa. Faţa de Malko nu

comentase absolut nimic, însă acesta înţelesese prea bine din atitudinea lui că nu prea îi convenea să nu îi elimine pe Terpil şi Shepard chiar în Ben Gardane. În definitiv, cu M 16 la care era ataşat lansatorul de grenade M 79, puteau să facă faţă foarte bine unui atac fără să-şi facă prea multe probleme.

Motorul Mercedesului porni, iar Ashraf se instală lângă Malko în Land Cruiser cu puşca de asalt pe genunchi. Cele două vehicule se hurducară până la drumul asfaltat, apoi o luară spre vest. Malko se gândise să meargă cu toţii în Land Cruiser, însă având două vehicule, puteau să acţioneze mai bine şi în mai mare siguranţă. Unul dintre ele putea să se strice pe drum. În plus, Mercedesul, care avea geamurile blindate, oferea mai multă protecţie şi siguranţă proprietarului său. Până la Ben Gardane, riscurile erau foarte mici. Abia după aceea, pe drum, îi pândeau toate primejdiile.

— Of, de s-ar termina cu bine! oftă Ashraf..

Unde era oare glorioasa operaţiune „Desert Spring”? Fugeau ca nişte damnaţi sub soarele torid, vânaţi de ucigaşi americani plătiţi de potentaţii din Tripoli. Nu aveau de ce să-şi facă scrupule. Tunisienii nu voiau să fie amestecaţi în toată povestea asta, prin urmare, CIA trebuia să facă singură curăţenie. Primele case din Ben Gardane apărură la orizont. Puştii băteau din palme la vederea frumosului Mercedes 560, negru ca un dric, nebăgând în seamă Toyota lui Malko.

Trecură prin faţa benzinăriei aflate la intersecţia drumurilor spre Tripoli, Medenine şi Djerba, apoi se angajară pe autostrada C 109 ce ducea la Zarzis. De-abia o depăşiseră, că Toyota Concord albă, staţionată în faţa restaurantului Baraka, demară imediat. După ce ieşiră din sat, cele trei vehicule prinseră viteză. Malko era sigur că ucigaşii vor încerca să atace înainte de a ajunge la postul militar, temându-se probabil de vreun control… Mercedesul gonea cu aproape o sută şaizeci de kilometri la oră. Deodată, încetini. Mergeau acum de-a lungul unei porţiuni de deşert în care singura vegetaţie se compunea din câţiva cactuşi. Vârtejurile de nisip se ridicau în văzduh ca nişte elfi ce traversau uneori drumul.

Toyota Concord se apropia. Semnaliza că vrea să depăşească maşina lui Malko ca să ajungă în spatele Mercedesului negru. Lângă Malko stătea Ashraf trasă la faţă şi ţinând pe genunchi M 16. Armă lansatorul de grenade.

— Când ne vor depăşi, le trimit asta, zise ea.

— Fiţi atentă, o avertiză Malko, mă puteţi atinge şi pe mine.

În acel moment, el s-ar găsi între libiană şi maşina ucigaşilor, iar grenada i-ar putea cauza arsuri grave. Toyota Concord se apropia vertiginos. Cei doi americani nu păreau să se sinchisească.

— Nu trageţi încă! o opri Malko.

Întotdeauna avusese oroare de asasinate. Capota Toyotei Concord

se mărea din ce în ce mai mult în oglinda retrovizoare. Se angajă în depăşire, ajungând în dreptul lor. Cu coada ochiului, Malko îl zări pe Frank Terpil pe locul pasagerului. Se uita înspre Malko. Acesta îl văzu tresărind şi întorcându-se către şofer. Din instinct, se avântă cu violenţă spre stânga, iar bara de protecţie lovi aripa maşinii ucigaşilor, care era mult mai fragilă. Surprins, şoferul pierdu controlul Toyotei care se duse mâncând pământul pe marginea plină de pietre a drumului. Reuşi s-o redreseze la timp, însă atât de brutal, încât, de data asta, părăsi drumul de-a binelea, luând-o la dreapta, spre mare.

— Bravo! strigă Ashraf.

Malko frână. Toyota Concord nu păţise mare lucru, nici cei doi americani nu fuseseră răniţi... De altfel coborâseră deja din maşina împotmolită, dar, în acel moment, o zăriră pe Ashraf Khaled care sări din Toyota cu M 16 sprijinit de şold.

— Incendiaţi maşina! îi strigă Malko.

Manevră inutilă, căci americanii se aruncaseră la pământ când grenada explodă, lovind vehiculul la mijloc şi transformându-l într-o minge de foc...

Mercedesul 560 al lui Khalifa se opri în faţa lor. Cu aruncătorul de grenade în mâini, Ashraf coborî la marginea drumului cu intenţia vădită de a-i lichida pe cei doi. Aceştia se îndreptau târâş spre malul mării. Înarmaţi numai cu pistoale, nu reprezentau un pericol în faţa unui lansator de grenade.

Malko se aştepta ca Ashraf să se suie imediat în Land Cruiser. Însă ea plecă în urmărirea americanilor, vrând parcă să se răzbune pe ei din cauza operaţiunii ratate. Ea, care păruse atât de calmă până acum, atât de stăpână pe sine, se dezlănţuia împotriva acestor executanţi modeşti. Numai că nu aveau deloc timp să se răzbune, de teamă să nu piardă avionul...

Frank Terpil se întoarse şi trase un foc de armă în direcţia lui Ashraf, fără măcar s-o ochească, apoi îşi reluă cursa.

— Întoarceţi-vă! îi strigă Malko libienei.

Ashraf nici măcar nu se uită înapoi. Înaintând încet în mocirla formată din noroiul uscat, din apa sălcie şi din nisip, ea îi împingea pe cei doi spre mare. Malko nu prea înţelegea ce voia să facă. Ar fi fost mai uşor dacă i-ar fi ucis cu o rafală din M 16. Deodată, deşi îi ameninţa de foarte aproape, ei parcă alergau mai încet, ridicându-şi anevoie picioarele. Malko avea impresia că se uită la o peliculă filmată cu încetinitorul... Apoi, piciorul lui Frank Terpil dispăru brusc până la genunchi în mocirlă. Căzu, încercă să se ridice sprijinindu-se pe celălalt picior care se afundă şi el în terenul mâlos. La câţiva metri de el, William Shepard se confrunta cu aceeaşi problemă... înnămolit, în patru labe, încerca să se ridice în picioare, dar nu reuşi. Cei doi se zbăteau pe loc, neputând să înainteze nici un milimetru. Ashraf Khaled

se opri la vreo cincizeci de metri de ei. Furios la culme şi indignat că pierdea timpul, o ajunse din urmă.

— Ce mai aşteptaţi? o întrebă el.

Ea îi zâmbi cu ferocitate şi răspunse ca pentru sine:

— Vreau să fiu sigură că sunt înghiţiţi cu totul de nisipurile mişcătoare. Altminteri, le trag câte un glonţ în căpăţână.

Îngrozit, Malko se uita la cei doi americani care se luptau cu disperare să se smulgă din masa cleioasă care îi aspira. Fiindcă Terpil era probabil mai greu, intrase deja până la mijloc, înjurăturile şi strigătele ajungeau slab până la ei, aduse de vânt. Cu mâinile întinse pe sol, William Shepard se pare că reuşise să nu se mai afunde deocamdată. Făcu o mişcare să iasă la suprafaţă, dar împinse cu picioarele prea mult şi fu înghiţit aproape până la umeri… Ashraf se întoarse spre Malko şi zise zâmbindu-i cu satisfacţie:

— Putem să plecăm. În scurt timp, vor dispărea complet.

Malko se uită încă o dată la cei doi. Ce sfârşit îngrozitor…

Vântul îşi schimbase direcţia şi nu le mai auzeau strigătele. De pe şosea, puteau fi zăriţi, dar cu mare greutate. Nimeni nu îi mai putea salva.

— Ştiaţi că acolo sunt nisipuri mişcătoare? o întrebă Malko în timp ce ajungeau la drum.

— Dumneavoastră ce credeţi? întrebă ea aprinzându-şi o ţigară cu mâini tremurătoare şi trăgând adânc fumul în piept. Allah le-a hotărât soarta. Dacă ne-am fi oprit la câţiva kilometri mai încolo, i-aş fi omorât pur şi simplu.

Îşi duse mâna la umăr strâmbându-se de durere. După ce îi trecuse emoţia şi-a amintit că e rănită. Mercedesul negru dădu înapoi. Ibrahim Khalifa scoase capul afară şi îl apostrofă pe Malko:

— Trebuie să ne grăbim, avionul nu ne aşteaptă…

Malko era de aceeaşi părere.

— De ce aţi mers aşa de încet? îi întrebă el.

— Trebuia să rezolvăm problema acum, răspunse Ibrahim Khalifa. Am avut încredere în dumneata.

Malko se urcă la volanul maşinii Land Cruiser, după ce aruncă o ultimă privire celor doi trădători de la CIA, ale căror capete se mai vedeau încă. Cel puţin bucuria asta să i-o facă lui Bryan Palmer.

Reluară drumul monoton şi drept, apoi traversară Zarzis în viteză, se angajară pe podul El Kantara ca să meargă de-a lungul zonei turistice. Malko începea să se destindă. Frântă de oboseală, Ashraf dormea cu ochii deschişi.

Maşina ajunse la Houmt-Souk, la nord de Djerba şi se strecură în traficul mult mai intens. Până la aeroport, mai avea de parcurs peste zece kilometri.

În sfârşit, la capătul drumului, apărură cupolele clădirilor albe, noi-

nouţe, ale aeroportului din Djerba. Mercedesul negru opri în parcare, iar Ibrahim Khalifa coborî cu valiza-diplomat din piele roşie în mână. Încuie cu grijă maşina pe care, poate, nu o va mai vedea niciodată şi veni lângă Malko şi Ashraf. Tânăra, era tristă fiindcă trebuia să lase puşca de asalt M 16 în Land Cruiser. Parchingul gemea de maşini cu numere libiene. De la instaurarea embargoului, aeroportul din Djerba rămăsese singura cale aeriană de acces pentru locuitorii din Tripoli, care erau nevoiţi să parcurgă trei sute de kilometri cu maşina ca să poată lua avionul.

Malko se uită la ceas. Acum, aveau timp berechet, fiindcă merseseră cu viteză. În timp ce Ashraf şi Ibrahim ţineau un mic consiliu, el se duse pe jos să inspecteze aleile parchingului.

În mijlocul celei de-a doua travee, se opri brusc şi examină cu atenţie vehiculul oprit acolo. Apoi, alergă la cei doi libieni. După expresia feţei, Ashraf simţi imediat că se întâmplase ceva.

— Ce este? îl întrebă ea.

— S-ar putea să avem o problemă, zise ei. Şi încă una mare de tot.

Capitolul XVIII

Malko le arătă una dintre maşinile parcate regulamentar de-a curmezişul, un Renault 5 verde prăfuit, cu cauciucurile aproape tocite şi număr de Tunis.

— Este maşina irlandezilor, zise el. Am recunoscut numărul. Au furat-o din Tunis săptămâna trecută.

— Poate că s-au îmbarcat aşa cum vom face şi noi şi au abandonat-o aici, sugeră Ashraf.

— S-ar putea, căci există curse directe de aici din Djerba pentru Viena, Zurich, Bruxelles sau Geneva. Însă, după crimele comise, sunt puţine şanse să înfrunte controalele poliţiştilor de pe aeroport. Prezenţa acestei maşini aici este extrem de neliniştitoare.

— Mai degrabă, mi-e teamă că au venit să-l intercepteze pe Khalifa, presupuse Malko.

Spusese „intercepteze”, ca pe o figură de stil.

— Ce facem? întrebă Ashraf.

— Pe mine mă cunosc, zise Malko, duceţi-vă dumneavoastră să cercetaţi aeroportul şi încercaţi să-i depistaţi. Iată cum arată.

Informată cum trebuie, Ashraf Khaled intră în aerogară în timp ce Malko se urcă împreună cu Ibrahim în Mercedesul cu geamuri fumurii, care îi apărau de privirile indiscrete. După un sfert de oră, veni şi Ashraf vădit uşurată.

— Nu am zărit pe nimeni, zise ea. Începe îmbarcarea, putem să mergem.

Totuşi, Malko nu era liniştit. Se întoarse la Toyota şi luă pistolul pe care îl strecură la centură. Se va descotorosi de el înainte de controlul vamal.

Era puţină lume în aeroport, în afara oamenilor care stăteau la coadă în faţa ghişeului pentru Tunisair. Ca să fie cu sufletul împăcat, Malko se duse până în holul pentru sosiri, dar nu văzu pe nimeni suspect. Se îndrepta către Tunisair, când ridică privirea în mod automat spre galeria ce se afla deasupra holului pentru plecări. Preţ de câteva fracţiuni de secundă, zări părul roşcat al unei femei ce se aplecase peste balustradă, dar se dădu imediat înapoi, ieşind complet din câmpul vizual al lui Malko. Semăna izbitor de mult cu Maureen O’Flaherty, ucigaşa din IRA.

— Aşteptaţi-mă aici, îi zise el lui Ashraf Khaled.

Se îndreptă spre scara ce ducea la primul etaj exact în clipa în care un bărbat – un tunisian în costum şi cravată – îl opri.

— Domnul Linge? Sunt comisarul Amin Meknassy de la Securitatea Naţională.

— Ce doriţi? îl întrebă Malko.

— Lucrez în Ministerul de interne şi vă aşteptam. Ne-am gândit că

vă vom găsi aici pentru cursa de la cinci fără douăzeci. Am primit ordin din Tunis să veghez ca îmbarcarea domnului Khalifa să se facă fără probleme.

În ciuda decepţiilor avute, CIA mai avea încă braţul lung în Tunisia…

— Tocmai voiam să arunc o privire pe sus ca să văd dacă e ceva suspect, spuse Malko.

— Vin cu dumneavoastră, propuse poliţistul.

Nu îi văzuse arma lui Malko, dar era mai bine aşa…

Sus, în afară de galeria de deasupra holului, mai era un salon, o cofetărie ale cărei ferestre largi dădeau spre pistele de decolare… Aici îl găsiră pe barman şi câţiva turişti. Nici urmă de roşcată.

— Vă invit la o cafea, îi propuse poliţistul, avem destul timp.

Se aşezară la bar rezemându-se cu coatele de el. Deodată, Malko zări în oglinda din spatele tejghelei o femeie care ieşea de la toaletă. Un val de adrenalină îi invadă arterele. Era chiar Maureen O'Flaherty. Cu taşca pusă de-a curmezişul pe piept, cu pletele pe umeri, încălţată cu sandale, părea destul de liniştită. Semăna cu miile de vizitatori din zona turistică.

Privirile lor se întâlniră în oglindă. El observă imediat cum i se încordează trăsăturile. După aceea, ea întoarse capul în altă parte şi Malko înţelese pe dată din ce cauză. Însoţitorul ei ieşea din toaleta bărbaţilor. Ori se ascunseseră acolo, ori preferaseră să-şi golească vezica înainte de a trece la acţiune. Poliţistul tunisian urmări încotro se îndrepta privirea lui Malko.

— O cunoaşteţi? îl întrebă el pus în gardă.

Malko nici nu apucă să-i răspundă, că irlandeza îşi înfundă mâna în taşcă. Malko simţi imediat un ghem în stomac. Revedea în minte cu cât sânge rece îl ucisese la Tunis pe poliţistul tunisian.

Fără să-şi facă probleme pentru vecinii lui, scoase arma de la brâu şi trase culasa ca să împingă un glonţ pe ţeavă. Aceasta pocni când se închise şi, practic în aceeaşi clipă, Malko apăsă pe trăgaci. Făcuse asta cu o fracţiune de secundă înainte ca irlandeza să scoată mâna din taşca în care ţinea pistolul ascuns şi acum în săculeţul negru.

Glonţul tras de Malko o nimeri drept în piept, iar ea nu făcu gestul până la capăt, fiind secerară de unda de şoc. Imediat, Malko îndreptă arma spre complicele ei şi strigă:

— *Don't move!*

Poliţistul tunisian reuşi în sfârşit să scoată un amărât de pistol-automat şi alergă spre Maureen O'Flaherty, ghemuită pe o parte, strângând încă între degete mânerul pistolului, înmărmuriţi, cei câţiva clienţi de la bar nu îndrăzneau s-o ia la goană, iar barmanul se trântise după tejghea.

Malko îl lipi pe Alan Cork de perete şi îl controlă, descoperind un

Browning ascuns sub cămaşă. Poliţiştii în uniformă alergau spre ei atraşi de focul de armă. Colegul lor în civil îi abordă înainte ca Malko să păţească ceva. Acesta se aşeză pe vine lângă Maureen. Chipul galben ca ceara spunea tot. O baltă mare de sânge se întindea sub ea, iar ochii deveniseră sticloşi. Era în agonie.

— Femeia asta a omorât un poliţist în Tunis şi un civil tunisian. Lucrează pentru IRA, explică el.

— Am auzit despre acest omor, zise poliţistul care îl abordase. Ne ocupăm noi de ei. Haideţi, să nu pierdeţi avionul. Sunt obligat să vă reţin arma. Acum s-a terminat, nu veţi mai păţi nimic.

Malko îi întinse cu părere de rău pistolul „45”. Pe poliţist îl frământa în mod evident un singur gând: să scape cât mai repede de turiştii care îl incomodau.

*

* *

Boeing-ul 737 al companiei Tunisair decolase cu douăzeci de minute întârziere. În acest timp, Maureen O’Flaherty îşi dăduse sufletul. Complicele ei a fost arestat imediat, fiind acuzat în prima fază de port ilegal de armă. Acum că îşi îndeplinise misiunea, Malko simţea un gol în suflet. Îl va duce în siguranţă pe Ibrahim Khalifa la Tunis.

După o oră, zări pista din Cartagina, iar aparatul 737 ateriză fără zdruncinături. Numai ce se opri, că un Ford negru apăru imediat, urmat de o maşină a poliţiei tunisiene. Din el coborâră Malko, Ashraf Khaled şi Ibrahim Khalifa. Bryan Palmer îi aştepta la scara avionului. De când plecase Malko, cu două zile în urmă, îmbătrânise cu douăzeci de ani. Parcă era un strigoi. După douăzeci de minute, se opriră în curtea Ambasadei americane.

— Veţi locui provizoriu aici, le spuse şeful centralei lui Ibrahim Khalifa şi lui Ashraf Khaled. În felul acesta, am rezolvat şi problemele securităţii.

Medicul ambasadei o luă imediat de mână pe Ashraf, iar Ibrahim Khalifa fu condus în apartamentul său. Malko rămase singur cu Bryan Palmer.

— Am „anulat” totul, zise el cu amărăciune în glas. Oamenii colonelului Haftar au plecat înapoi în Florida, ceea ce va face în curând şi Ibrahim Khalifa, căci tunisienii nu mai vor să-l ţină aici. Cât despre mine…

Lăsă fraza neterminată…

— Ce s-a întâmplat cu Arnold Angel? Sunt sigur că el este vinovat de eşecul operaţiunii.

— Şi eu la fel, recunoscu Bryan Palmer. Altă explicaţie nu există. Am trimis un raport la Langley, iar cei de acolo sunt foarte încurcaţi. Mulţi oameni sar în apărarea lui. Nu am nimic concret ca să le pot dovedi vinovăţia lui Angel. Am mai vorbit cu el şi neagă cu

înverşunare… Totul se va duce de râpă. Mi-a spus că va cere să fie transferat la Langley. Până atunci, a început din nou să lucreze. Mi-a spus că cei de la Langley au fost de acord… Nu au chef de un scandal public. Au găsit de cuviinţă să-mi repete că nu avea nici un motiv să trădeze. E mai simplu să dea totul uitării…

Lui Malko i se făcu milă de el, dar nu avea chef să-l compătimească acum, căci murea de nerăbdare să facă un duş şi să se odihnească.

— Mă întorc la *Abu Nawas,* zise el, mai vorbim mâine despre asta.

*

* *

Trecură douăzeci de minute şi, sub apa fierbinte, Malko se simţea cu totul alt om. Îşi dădu seama că se făcuse ora zece şi era mort de foame.

Formă la întâmplare numărul lui Aicha Renahem, dornic să reia discuţia de unde o lăsase. Nu răspunse nimeni. Probabil că ieşise să mănânce. Dezamăgit, chemă serviciul de cameră şi ceru să i se aducă o gustare englezească şi o sticlă de Tertre Daugay din 1983. O merita din plin. După aceea, adormi imediat. Pe la patru dimineaţa, se trezi tresărind, puţin cam trist.

Cuprins subit de o inspiraţie, formă din nou numărul lui Aicha. Dar tot nu era acasă. Poate că închisese telefonul sau plecase într-o călătorie.

Intrigat şi cu somnul stricat, sună iar din oră în oră până la micul dejun. În final, coborî, luă un taxi şi se duse în strada Kemal-Ataturk.

*

* *

Malko apăsă pentru a cincea oară pe butonul soneriei lui Aicha Renahem. Într-adevăr, nu era acasă. Ca să fie cu sufletul împăcat, înainte să coboare, răsuci mânerul uşii şi, spre marea lui surpriză, aceasta se deschise.

Imediat ce intră în apartament, fu izbit de un miros dulce-amărui. Străbătu salonul şi se duse în dormitor. Aici mirosul era mai puternic şi îşi dădu seama de unde vine.

Aicha era lungită pe pat într-un neglijeu roz, cu gâtul tăiat dintr-o parte în alta, ca oile la Aid El Kebir… Faţa era vineţie, sângele se închegase şi nişte muşte mari bâzâiau în jurul rănii înfiorătoare. După cum arăta, murise de ceva timp.

Ieşi tulburat din dormitor şi aruncă o privire rapidă asupra tablourilor în care Aicha era pictată în toate poziţiile. Nimic nu era clintit de la locul lui şi o revăzu în minte pe tânăra femeie care încerca să-şi vândă operele unor clienţi înstăriţi, când, deodată, lovi cu piciorul o pânză ce zăcea cu faţa în jos. O întoarse şi constată că era chiar tabloul „lui” pe care Aicha i-l oferise cu atâta mândrie. Îl

cuprinse un val de tristeţe. Aşa i se întâmpla întotdeauna în meseria lui, când fiinţele cu care petrecuse momente trecătoare de intimitate dispăreau în condiţii atât de violente. Voia să pună pânza la loc, dar îşi aminti brusc o frază rostită de Aicha. Aceea în care ea insistase să ia tabloul când se despărţiseră cu două zile în urmă. Venindu-i subit inspiraţia, luă cuţitul pentru hârtie şi începu să decupeze cartonul de pe spatele tabloului.

Pe spatele pânzei descoperi un plic lipit cu scotch. Îl desprinse cu grijă, îl puse în buzunar şi plecă din apartament.

Deschise plicul numai atunci când se întoarse în camera sa de la *Abu Nawas.* Înăuntru era o fotografie color ce reprezenta doi bărbaţi. Unul stătea pe un taburet şi nu i se distingea prea bine chipul. Era Forrest Uhler. Era descheiat la pantalonii din care ieşea o vergea lungă şi puternică. Se vedea doar o porţiune, căci restul era înghiţită de gura unui bărbat, ale cărui trăsături nu se distingeau în umbră, ci numai ochelarii cu rame albe…

Malko privi îndelung documentul. Era convins că Aicha Renahem fusese asasinată din cauza acestei fotografii care prezenta un interes enorm pentru Bryan Palmer.

*

* *

— Iată motivul pe care îl căutaţi! zise Malko în timp ce punea pe biroul lui Palmer fotografia găsită la Aicha Renahem. Arnold Angel este amantul lui Forrest Uhler. Iată de ce sunt atât de legaţi unul de celălalt.

— Ce nemernic scârbos! mormăi şeful centralei.

Dacă Angel ar fi fost aici, l-ar fi strâns de gât numaidecât. Malko reluă:

— Angel a făcut-o din pasiune pentru Uhler. El trebuie să aibă legături cu libienii. Când a văzut că iau masa cu Aicha, i-a fost teamă să nu-mi divulge relaţia lui intimă cu Arnold Angel şi a asasinat-o.

De când cu afacerea Burges-Mac Lean-Philby, în cadrul serviciilor de informaţii, homosexualii nu erau prea iubiţi.

Bryan Palmer se uita la fotografie întunecat la faţă. Ridică privirea cu un zâmbet răutăcios.

— Domnii de la Langley vor avea parte de o mare surpriză când vor sosi aici pentru anchetă. Ce păcat că nu am făcut rost de ea mai devreme!

Americanul se ridică şi puse documentul în seif.

— Cred că nu prea mai am ce face în Tunis, zise Malko.

— Ba da. Mai întâi, vreau să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră. Dacă v-aş fi ascultat, operaţiunea „Desert Spring” ar fi fost anulată mai repede şi fără atâtea pagube. Dar mai puteţi să-mi faceţi un serviciu, zise în continuare şeful centralei. Ibrahim Khalifa deţine nişte

documente foarte valoroase pentru Agenţie. Dacă ar fi de acord să mi le dea *mie* şi nu imbecililor trimişi de Langley ca să-l descoasă, ar fi ca un balsam pentru sufletul meu rănit.

— Voi încerca, acceptă Malko, dar cum să-l conving?

— Cu ajutorul lui Ashraf Khaled. Aţi făcut echipă bună împreună. Cu siguranţă că va fi de acord. Nu dispunem de prea mult timp. Pleacă mâine spre Cairo cu un avion special al Companiei.

— Unde este Ashraf?

— La ambasadă, într-unul din apartamentele rezervate VIP-urilor. Vă dau numărul telefonului direct.

*

* *

Pe chipul lui Ashraf Khaled nu se vedea nici o urmă a călătoriei pline de oroare de la Djerba la Tripoli. Poate puţină oboseală în priviri. Machiată, cu părul strâns în coc, purta o rochie cu nasturi în faţă care îi strivea un pic pieptul generos. Când se întoarse ca să se instaleze confortabil în Buick-ul pe care i-l împrumutase CIA lui Malko, reuşi, în fine, să-i zărească picioarele fusiforme şi genunchii superbi.

— Ce surpriză plăcută! zise ea. Credeam că aţi plecat deja.

O sunase în cursul zilei, după discuţia cu Bryan Palmer.

— Pentru nimic în lume nu aş fi plecat din Tunis fără să vă mai văd o dată, o flată Malko.

Tresări puţin când văzu că opreşte în faţa hotelului *Abu Nawas*.

— La *Dar El Djed* erau rezervate toate mesele, îi explică Malko. Se pare că aici au un restaurant francez excelent.

Ashraf Khaled străbătu holul fără să se uite la nimeni şi urcară cu scara rulantă la etajul întâi. Erau urmaţi de cei patru oameni de la Siguranţa tunisiană care se instalară în fotoliile din barul pustiu.

Doar renumele restaurantului era franţuzesc, că în rest... Numai în pivniţă, Malko avu plăcerea să găsească un vin Château La Gaffeliere din 1975, demn de cea mai bună bucătărie... De altfel, Ashraf nu părea să aibă poftă de mâncare prea mare. Înainte de masă, băuse două Cointreau unul după altul, iar privirea întrebătoare îi aluneca adeseori spre Malko.

— De ce m-aţi invitat la cină? îl întrebă ea în timp ce îşi aprindea o ţigară.

Malko ar fi trebuit să-i răspundă astfel: „Ca să terminăm ce am început în deşert”, dar se gândi că era mai bine să-i spună adevărul. În concluzie, îi transmise rugămintea lui Bryan Palmer. Ea îi zâmbi cam sumbru.

— Am discutat deja cu Ibrahim despre asta, zise ea. Nu are deloc încredere în americani. Documentele la care vă referiţi reprezintă asigurarea lui pe viaţă. Nu le va face publice decât atunci când statutul şi viitorul îi vor fi asigurate. Nu cred că aceste lucruri se pot

rezolva la nivelul lui Bryan Palmer.

Vorbele tranşante nu admiteau replică. De altfel, Malko nu mai insistă. Sfârşitul mesei se consumă într-o linişte aproape plictisitoare. După ce băură cafeaua infectă, se ridicară. Însă, în loc să meargă cu scara rulantă, Malko se îndreptă spre ascensoare şi chemă unul dintre ele. Urmară alte clipe de tăcere. Liftul sosi, iar Ashraf intră prima, dar se întoarse numaidecât.

— Cred că nu mai avem ce să ne spunem, zise ea cu ceva neobişnuit în voce.

— Da, într-adevăr, nu mai este nimic de spus, replică Malko.

Uşile se închiseră. Malko nu va afla niciodată care dintre ei făcuse primul gest, însă Ashraf se pomeni în braţele lui, contopindu-se într-un sărut. Încă se mai sărutau când liftul ajunse la parter. El apăsă pe pipăite butonul ce indica etajul al şaselea. Ajunşi aici, Ashraf Khaled îl urmă fără o vorbă. Imediat ce intrară în cameră, ea aruncă poşeta pe pat şi începu să-şi descheie nasturii rochiei. Rana era ascunsă sub un pansament care îi acoperea şi o parte din sânul stâng.

Lungită pe pat, îl privea pe Malko dezbrăcându-se. Păstrase pe ea doar un slip elegant din dantelă neagră şi pantofii, expunându-şi superbul corp arămiu. Când Malko veni lângă ea, îl îmbrăţişă imediat, sărutându-l cu furie. Simţea cum îi apasă spatele cu mâinile ca să-l lipească şi mai tare de ea.

Femeia nu-l mângâia, ci se ondula numai înghesuindu-se în el, până când nu mai rezistă şi înlătură dantela neagră, năpustindu-se asupra ei. Deşi era umedă, el pătrunse destul de greu, de parcă ea nu ar fi vrut. Dar, normal, nu era cazul… Cu picioarele mult depărtate, ea îşi împingea bazinul înainte, până când el se afundă de tot înăuntru, smulgându-i un ţipăt răguşit de pisică în călduri.

Se îndepărtă puţin de ea ca să-i privească faţa. Avea ochii închişi şi un zâmbet vag, semănând puţin cu cel al statuetelor lui Buddha, care au menirea de a exprima o neasemuită fericire… Apoi, după ce începu s-o posede, ea urla din toate puterile de fiecare dată când o pătrundea. Parcă ar fi atins zone extrem de sensibile. Treptat, ţipetele ei căpătară un ritm mai alert, iar Malko simţi cum îi înfige unghiile în carne, gata să-i jupoaie pielea de pe spate. Ashraf se agăţa de el ca un înecat, dezlănţuită, încântată, avidă.

Ultimul strigăt se auzise probabil până pe holul hotelului. Malko avu impresia că nişte gheare de oţel îi sfâşiau spatele. Explodă şi el, în timp ce strigătul femeii se lovi ca un talaz de ţărm, transformându-se într-un mieunat.

Puţin mai târziu, încolăcită de el, murmură:

— Ce bine mă simt!

Pe Malko îl ustura spatele, sfâşiat ca de ghearele unei sălbăticiuni. Îi spuse şi ei, dar Ashraf îi răspunse puţin cam încurcată:

— Nu mi-am dat seama. Nu am făcut-o intenţionat.

Pentru prima dată de când intraseră în cameră, ea păru să-şi dea seama că are mâini şi, cu foarte mare abilitate, se strădui să-l repună în formă oferindu-i mereu gura drept ofrandă.

Când fu întru totul mulţumită de rezultatul ei, îngenunche, proptindu-şi crupa de genunchii lui depărtaţi. Se folosea de el cum o făcea uneori un bărbat cu o femeie. Malko nu refuza rolul de bestie care îi furniza plăcere şi se afundă adânc în crăpătura roz pe care Ashraf o expunea fără pic de pudoare. Acest gest îi smulse libienei un urlet năprasnic. Cu mâinile bine înfipte în şolduri, Malko începu s-o pistoneze ca un armăsar, cu picioarele încălecate peste ale ei şi coapsele sudate de ale lui Ashraf. De fiecare dată când se lăsa cu toată greutatea peste ea, afundându-se până la rădăcină, ea scotea un ţipăt ascuţit de încântare. Când simţi că el termină, îşi înfipse unghiile în cearceaf şi se zgudui din tot trupul. Era o femeie pe cinste.

După aceea, când el se uita la dârele lăsate de unghii pe spate, ea veni şi se lipi de el, căutându-i privirea în oglindă.

— Vino cu mine la Cairo, zise ea. Ibrahim n-o să-ţi dea niciodată nimic, în schimb, eu mai am nevoie de tine.

— Aş dori din tot sufletul, spuse Malko, dar nu cred că se poate. Trebuie să mă întorc în Europa. În plus, cred că CIA îmi interzice acest lucru. Misiunea mea a luat sfârşit.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu ne vom mai revedea niciodată. Kadhafi nu va renunţa cu una, cu două. Va face tot ce-i va sta în puteri ca să mă omoare pe mine şi pe Ibrahim. Şi asta doar ca să-i descurajeze pe cei ce ar încerca să facă la fel ca noi. Probabil că va reuşi.

— Nu fi atât de pesimistă, o încurajă Malko. Poate că viaţa ne va mai încrucişa cu siguranţă cărările.

Lipită strâns de el, Ashraf Khaled murmură cu voce de fetiţă:

— Mai vreau.

Capitolul XIX

Stând pe locul din spate al Cadillac-ului blindat împrumutat de ambasador, Ibrahim Khalifa tăcea, pierdut în gândurile lui, neadresându-i nici un cuvânt lui Ashraf care era lângă el. Străbăteau zona industrială din Charguia, aflată pe drumul Tunis – La Marsa. Malko, ce stătea în faţă, lângă şofer, se întoarse. Maşina care îi proteja, cu patru puşcaşi marini la bord, mergea la câţiva metri în spatele lor cu toate geamurile lăsate.

În viteză, zări un panou care defilă prin faţa ochilor: drum controlat de radar. Viteza maximă de 110 km/h. Tunisienii erau prea săraci ca să cumpere radare, iar semnele dese care anunţau acest lucru îi impresionau doar pe turiştii olandezi care nu ştiau prea multe…

Părul creţ al lui Ibrahim Khalifa părea că albise şi mai tare, iar mustaţa stufoasă îi năpădise faţa ca un boschet netuns ca lumea. Nu deschisese gura de când plecaseră de la ambasadă, reflectând fireşte la viitorul său, care nu era chiar strălucit. Bineînţeles că CIA îi oferea bani, condiţii bune de trai şi protecţie. Dar cu condiţia să pregătească alt complot ca să-l răstoarne pe Kadhafi de la putere. Dar Khalifa era prea delicat ca să se lase înşelat astfel. La Cairo, la Londra, la Paris sau la Washington, se găseau destui opozanţi ai regimului libian care au abandonat lupta ca şi el. Fireşte că erau trataţi cu atenţie şi consideraţie, dar nu mai serveau la nimic, lăsându-şi în urmă viitorul. Când va sosi ziua mult aşteptată, vor găsi un om nou.

Cu gesturi automate, îşi mângâia valiza-diplomat din piele roşcată care, în afară de mijloacele sale de trai, mai conţinea şi secrete care se devalorizau extrem de rapid. O reţea descoperită se refăcea la loc. Cât despre o acţiune politică într-o ţară ca Libia, era o imagine a spiritului. Khalifa îşi va petrece timpul făcându-şi fel de fel de idei, cu riscul permanent de a fi asasinat. Peisajul monoton al drumului ce ducea spre La Marsa defila cu toată viteza prin faţa ochilor. Maşina Ministerului de Interne tunisian care mergea înaintea lor se balansa îngrozitor din cauza cauciucurilor extrem de uzate. Era nouă dimineaţa şi Ibrahim Khalifa trebuia să se îmbarce într-un avion aparţinând companiei Air France pentru Paris, la ora zece.

În realitate, fostul şef al Serviciului de Informaţii libian pleca cu un Gulfstream VC 20 al Companiei care venea de la Londra şi ateriza la Tunis. Noul plan de zbor urma Să fie stabilit în ultimul moment. Se ducea la Cairo, unde îl aştepta o vilă situată pe malul Nilului, închiriată de CIA. Acolo va avea loc ieşirea lui din misiune. Egiptenii erau mult mai cooperanţi decât tunisienii. Până va ajunge el acolo, CIA va lua toate măsurile de prevedere. Moammar al-Kadhafi dovedise în repetate rânduri că nu se dădea înapoi din faţa oricărui mijloc de răzbunare. Nici măcar să arunce în aer un avion. Fireşte că o

asemenea posibilitate era destul de mică, însă operaţiunea „Desert Spring” crease deja destule probleme ca să mai forţeze norocul.

Malko era trist. Încă o dată, libienii au manipulat lumea. Bunăoară, nu au reuşit să-l lichideze pe Ibrahim Khalifa, fapt ce ar descuraja pentru moment bunele intenţii ale trădătorilor… Însă, în afara acestui lucru, era un eşec nemaipomenit. Tunisienii erau turbaţi de furie, Casa Albă nu se potolea, iar serviciile occidentale râdeau pe sub mustaţă…

Pe dreapta, zăriră un panou ce indica drumul spre aeroportul Tunis – Cartagina. Vor ajunge acolo în cinci minute. Ibrahim Khalifa îşi aprinsese o ţigară. Ploaia începu să cadă din senin, transformându-se brusc într-un potop care inunda peisajul. Când ajunseră la aeroport, cerul se acoperise complet de nori. În faţa aeroportului fusese degajată o porţiune ce fusese împrejmuită cu bariere din metal şi păzită de o grămadă de poliţişti în uniforme gri.

Îndată ce Cadillac-ul se opri, fu înconjurat pe dată de un adevărat zid cenuşiu împânzit de arme. Poliţiştii tunisieni înarmaţi cu straniile lor PM Beretta apărură din toate părţile, înfăşurat într-un impermeabil vechi, cu trăsăturile crispate şi cu picături de ploaie pe lentilele ochelarilor, Bryan Palmer înaintă spre Malko.

— E o porcărie de la început până la coadă! mormăi el. Avionul Gulfstream a întârziat cel puţin o oră din cauza vremii, îl voi anunţa pe Khalifa. Mergem cu toţii sus, în zona vămii şi vom aştepta îmbarcarea.

Practic dus pe sus de poliţişti, Ibrahim Khalifa străbătu trotuarul în câteva secunde. Când intrară în aeroport, trecură în goană porţiunea balizată până când ajunseră la ghişeele serviciului de Imigrări. Şi acolo fusese aranjat absolut totul. Malko, Ibrahim Khalifa, Ashraf Khaled şi Bryan Palmer se pomeniră într-un colţişor unde trecerea era interzisă, protejat de o grămadă de poliţişti în civil şi în uniformă. Ministerul de Interne tunisian se ocupase de tot cum putuse mai bine. Pentru nimic în lume nu trebuia să i se întâmple ceva lui Ibrahim Khalifa cât se afla pe teritoriul Tunisiei. Ashraf Khaled îşi aprinse o ţigară şi îi zise lui Malko cu un zâmbet vorace:

— Nu găsim oare nici un colţişor unde să fim singuri? Am un chef nebun să fac dragoste.

Îşi alesese bine momentul…

— Cred că e cam greu, zise Malko.

Libiana nu-l slăbea o clipă din privirile arzătoare ce îi aminteau de interludiul din ajun când îi zgâriase tot spatele cu unghiile. Ashraf se aplecă din nou spre el.

— Avem la dispoziţie cel puţin o oră, insistă ea. Nu mă vreţi?

Era dezamăgită.

— Ba da, răspunse Malko, însă aici, nu văd cum am putea.

Ea schimbă brusc tonul.

— Atunci, plecaţi! Acum!

Se întoarse şi se duse lângă Ibrahim Khalifa care stătea supărat în colţul lui. Malko se ridică, iar Bryan Palmer i se adresă numaidecât:

— Khalifa nu pare prea vesel, remarcă el.

— Nici nu e de mirare, răspunse Malko. Pleacă în exil şi e condamnat să poarte vestă antiglonţ toată viaţa de acum înainte. Nu are nici un motiv să plângă de fericire…

— Dar eu? mormăi şeful centralei. Am fost chemat la Washington să mă prezint în faţa comisiei interne de anchetă. Credeţi că m-au chemat să-mi dea un cadou? Singurul lucru de care nu se pot atinge este pensionarea mea. În afară de asta…

— Îmi pare rău, zise Malko. Am făcut tot ce am putut.

Agasat, se retrase într-un colţ şi îşi băgă nasul într-o revistă în care figura anunţul că, începând cu luna iulie, călătorii ce zburau cu cursele Air France pe ruta Paris-Tokyo şi retur puteau să sune în toată lumea fără să se mişte de pe scaun, datorită telefoniei mobile. După ce termină de răsfoit revista, se duse lângă Bryan Palmer.

— Nu mai aveţi nevoie de prezenţa mea aici. Trebuie să plec.

Îi strânse mâna americanului, apoi lui Ibrahim Khalifa. Ashraf Khaled îi întinse mâna cu răceală, dar nu se uită la el. În timp ce cobora scările, un huruit puternic zgudui aeroportul. Aparatul Airbus al companiei Air France decola.

Malko se duse la ghişeul companiei aeriene şi rezervă un loc la cel de-al doilea zbor din acea zi. Trecu prin toate chinurile lumii ca să aibă şi el parte de o bucurie. Cursa era aproape ocupată de un grup de alsacieni care se întorceau la Strasbourg fără probleme, datorită legăturii Air Inter de la Roissy, chiar din acelaşi aeroport. Ca să-i mai potolească pe copiii neastâmpăraţi, o stewardesă împărţea din belşug bomboane…

După ce îşi luă valiza, îi ceru şoferului maşinii să-l ducă în piaţa Pasteur, la vila închiriată de CIA. De acolo putea să-şi aranjeze prin telefon escala la Paris.

*

* *

În clipa în care Fordul care îl ducea pe Malko ajungea în piaţa Pasteur, venind dinspre bulevardul Mohammed al V-lea, din curtea vilei ieşea o maşină. La volan se afla Arnold Angel care se îndrepta spre nord. Vederea americanului îi evocă amintirea dureroasă a rolului mai mult decât tenebros jucat de numărul doi din Centrala din Tunis.

Maşina se opri în curte, iar Malko se sui pe peron, unde fu imediat întâmpinat de zâmbitoarea Mary, negresa telefonistă care avea o slăbiciune pentru el. El îi înmână valiza şi fata îl întrebă imediat:

— Sper că nu îl căutaţi pe domnul Angel, căci a plecat chiar acum. Cred că se duce în Sidi Bou Said, la prietenul său, domnul Uhler. L-a telefonat mai înainte şi părea foarte grăbit să se întâlnească cu el. Eu

am format numărul pentru el.

Malko îşi aminti deodată că printre măsurile restrictive luate în privinţa lui Arnold Angel se număra şi interzicerea de a se folosi de linia directă a telefonului. Această măsură nu fusese anulată încă. Telefonista negresă se ridică să pregătească valiza lui Malko şi observă:

— Astăzi toată lumea pleacă în călătorie. Domnul Angel a sunat de mai multe ori la aeroport. Probabil că aşteaptă pe cineva.

În mintea lui Malko se aprinse un beculeţ. În cadrul serviciilor de informaţii se întâmpla rareori să existe coincidenţe.

— Mary, zise el, puteţi să-mi împrumutaţi maşină pentru vreo oră, două?

Încântată, telefonista îi şi dădu cheile.

*

* *

Maşina lui Arnold Angel era parcată în faţa vilei lui Forrest Uhler. Malko urcă străduţa în pantă care mergea de-a lungul grădinii americanului. Ezită puţin. Ceea ce voia să facă, nu avea nici o bază juridică şi cu-atât mai puţin logică. Era doar o idee.

Sări peste parapetul din piatră şi căzu fără zgomot în iarba deasă a grădinii în pantă. Apoi alergă până la o galerie acoperită lipită de zidul alb. Ţinea minte planul casei de când fusese ultima oară. Ajunse în dreptul unei uşi pe care o deschise şi se pomeni într-un hol cu podeaua din marmură albastră. Ocoli o imensă bibliotecă, cu un televizor, un bar şi o combină hi-fi, lăcuită şi decorată cu intarsii de lemn mai deschis la culoare şi lapislazului, care se asorta cu podeaua. Era cumpărată cu certitudine de la Claude Dalle.

Înaintă pâş-pâş, apoi intră în livingul care dădea spre mare. Aici auzi două voci de bărbaţi care discutau. Sunetele veneau din dormitorul lui Forrest Uhler. Înainta alunecând pe marmură fără nici un zgomot şi trecu pe lângă o masă pe care se găsea o geantă-diplomat din piele neagră cu iniţialele aurii A.A. Aparţinea lui Arnold Angel. O deschise încetişor şi descoperi diferite documente şi un mic revolver. După ce ezită puţin, îl luă şi îl băgă în buzunar, apoi merse mai departe.

Mai făcu vreo câţiva paşi şi se opri, aruncând o privire în dormitor. Arnold şi Forrest stăteau amândoi pe pat, iar Uhler era îmbrăcat într-un halat de baie mov. Mâna dreaptă a lui Arnold era strecurată sub cordonul halatului. După expresia plină de extaz, era uşor de ghicit cu ce se ocupa. Această escapadă îi dădea posibilitatea lui Malko să verifice pe viu ceea ce reprezenta fotografia găsită la Aicha Renahem. Arnold Angel şi Forrest Uhler erau homosexuali. Acest lucru explica intimitatea dintre ei şi „scurgerile” de informaţii. Dar faptul că erau homosexuali nu constituia o crimă, cu atât mai mult între pereţii unei

proprietăţi particulare...

Gândul îi fu întrerupt de un ţipăt ca de şoricel. Arnold tocmai întorsese capul şi, zărindu-l, îşi retrase cu repeziciune mâna de sub halatul lui Uhler.

— Forrest! strigă el înnebunit, e cineva aici.

Forrest Uhler se ridică, înaintă un pas şi dădu nas în nas cu Malko.

— Ce căutaţi aici? zise el plin de furie. Cum aţi reuşit să intraţi?

— Prin grădină, zise Malko liniştit.

— Plecaţi imediat din această casă, altminteri chem poliţia!

Malko nici nu se clinti. Americanul se întoarse spre comodă, trase un sertar, băgă mâna, dar nu îşi duse gestul până la capăt, căci Malko scoase revolverul din buzunar şi îl propti în gâtul lui Uhler.

— Calmaţi-vă, făcu Malko. Am câteva întrebări pentru domnul Angel.

Acesta parcă se transformase în stană de piatră. Malko scoase din sertar o Beretta de nouă milimetri şi, după ce îl forţă pe Forrest să se aşeze pe pat, se proţăpi dinaintea celor doi.

— Domnule Angel, începu el, aţi telefonat de mai multe ori la aeroportul din Cartagina. De ce aţi făcut acest lucru?

Surprins de întrebare, Arnold Angel tăcu la început, apoi bâigui un răspuns neînţeles.

— Nu-i spune! strigă Forrest Uhler. Nu are nici un drept să-ţi pună întrebări.

— Domnule Angel, continuă Malko neperturbat, oare nu voiaţi să aflaţi planul de zbor al aparatului VC 20 Gulfstream cu care pleacă Ibrahim Khalifa?

Arnold Angel păli şi privirea se mişcă rapid dintr-o parte într-alta. Forrest strigă la el furios:

— A intrat aici în mod ilegal, chem imediat poliţia.

Se întoarse şi vru să apuce telefonul de pe comodă. Dar Malko îl lovi peste mână cu crosa revolverului, determinându-l să lase receptorul jos. În aceeaşi clipă, privirea se opri asupra unor litere mâzgălite pe o foaie de hârtie lângă aparat. *Direcţia de zbor 095. Altitudine 300. 10.30 GMT.*

Avu senzaţia că stomacul se umpluse cu ceară topită. Când privirea lui o întâlni pe cea a lui Forrest Uhler, acesta nu mai zise nimic. Malko puse degetul pe inscripţia de pe foaie.

— Pun pariu că astea sunt coordonatele de zbor ale avionului care îl duce pe Ibrahim Khalifa la Cairo. Direcţia, altitudinea şi ora plecării.

Se întoarse către Arnold Angel.

— Cum le-aţi aflat?

Răspunsul la această întrebare era extrem de uşor. Americanul le ceruse turnului de control care se ocupa de cursele Tunis-Cartagina unde trebuie să fi avut legături. Arnold nu răspunse, iar Forrest parcă-

şi înghiţise limba.

Malko surprinse imediat privirea tristă a lui Uhler care se uita la telefon şi avu brusc o idee. Aparatul avea o tastă „bis” şi era de ajuns s-o apese ca să formeze automat ultimul număr apelat…

Cu mâna stângă, Malko luă receptorul din furcă şi, ameninţându-i întruna pe cei doi cu revolverul, apăsă tasta.

— Opriţi-vă! Nu aveţi nici un drept! strigă Forrest Uhler cu glas ascuţit.

Malko duse receptorul la ureche. Nu aşteptă prea mult că o voce de bărbat spuse ceva în arabă, apoi reluă anunţul în engleză. *This is the popular bureau of the Libyan Jamahiriya. What de you want?*

— Ticălosule!

Strigătul ieşi din rărunchii lui Forrest Uhler. Dându-se brusc înapoi, luă o puşcă pentru pescuitul subacvatic ce se afla în spatele lui la care era ataşată o săgeată, o aşeză pe orizontală ochindu-l pe Malko şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul XX

Malko văzu săgeata ţâşnind şi se feri într-o parte. În loc să-l nimerească direct în faţă, ea se înfipse cu câţiva centimetri mai sus de sânul stâng. Timp de câteva clipe, nici nu simţi durerea, iar un văl negru îi trecu prin faţa ochilor. Îl văzu ca prin ceaţă pe Forrest Uhler care smulse de pe perete un pumnal maur cu lama lungă şi se năpusti spre el cu intenţia clară de a-l termina.

Apăsă pe trăgaciul revolverului. Împuşcătura seacă făcu să se zguduie pereţii încăperii în clipa în care Arnold Angel se interpuse între ei. Glonţul îl nimeri chiar în piept şi se clătină, tuşi, apoi o spumă roşiatică îi apăru pe buze. Se prăbuşi pe pat, respirând anevoie cu un horcăit de furnal.

Stupefiat, Forrest Uhler rămase neclintit cu pumnalul în aer.

— L-ai omorât, urlă el. Asasinule! Nenorocitule!

Malko abia se mai ţinea pe picioare, gata să leşine. Încercă să-şi smulgă săgeata, însă fu imposibil. Simţea sângele gâlgâind pe sub cămaşă. Durerea reveni şi mai puternică, iar el se simţea din ce în ce mai rău.

— Dacă vă mişcaţi, vă omor şi pe dumneavoastră, îi spuse el lui Uhler.

Formă numărul direct al lui Bryan Palmer. Jane, secretara răspunse imediat. Malko spuse cine este şi zise:

— Jane, caută-l pe Bryan la aeroport. Libienii au aflat că Ibrahim Khalifa a plecat cu VC 20 Gulfstream. Ştiu ora plecării, direcţia şi altitudinea.

— Dar cum au aflat? întrebă secretara stupefiată.

— Le-au spus Arnold Angel sau Forrest Uhler, îi explică Malko. Acum sunt în Sidi Bou Said la Forrest acasă. A încercat să mă omoare. Trimiteţi o salvare şi câţiva oameni din centrală.

După ce închise, Forrest Uhler îl privea fix plin de ură.

— De ce v-aţi trădat ţara? îl întrebă Malko.

Uhler îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Sunteţi nişte proşti! Kadhafi şi prietenul nostru ar fi putut de mult să vândă petrolul japonezilor, francezilor sau englezilor. Dar a lucrat în continuare pentru noi. A fost un prieten fidel.

— Cum rămâne cu actele de terorism? Cu avioanele aruncate în aer, cu oamenii nevinovaţi ucişi degeaba…

— Credeţi că sunt mai buni chinezii decât noi? Sau sirienii? Confundaţi totul. Având în vedere funcţia pe care o deţinea, prietenul dumneavoastră Ibrahim Khalifa era la curent cu ultimele atentate. Dar ştiţi foarte bine acest lucru. Numai că vă convine să uitaţi. Dacă ar fi ajuns la putere, ar fi fost ca toţi ceilalţi. Pentru că şi guvernul nostru vrea să-l pedepsească pe Kadhafi, aşa că va instaura embargoul

asupra petrolului... Dar, până acum, nimeni nu a riscat să facă acest lucru.

Malko simţi cum îl părăsesc puterile. Agită revolverul şi zise cu voce slabă:

— Tăceţi! Sper, pentru binele dumneavoastră, să vină cât mai repede, căci nu vă voi acorda nici o şansă.

Rămase sprijinit de zid, căutând să-şi învingă imensa oboseală care îl cuprinse. După douăzeci de minute, auzi bătăi în uşa de la intrare şi îi spuse lui Forrest Uhler să deschidă.

*

* *

Instalat într-un fotoliu adânc, cu umărul bandajat, ameţit de injecţiile pentru calmarea durerii, Malko urmărea evoluţia evenimentelor din biroul oficial al lui Bryan Palmer din Ambasada americană. Era douăsprezece şi jumătate. Aparatul VC 20 Gulfstream aparţinând escadrilei a optzeci şi noua din transportul militar aerian al US Force, navlosit de CIA, decolase cu patruzeci şi cinci de minute în urmă, adică la ora douăsprezece fără un sfert cu destinaţia Cairo. Bryan Palmer se întorsese imediat în biroul lui ca să organizeze continuarea operaţiunii. Oamenii intrau şi ieşeau fără încetare, aducând mesaje şi indicaţii. Medicul ambasadei reuşise să-i extragă lui Malko săgeata din piept fără să producă alte răni. Nici un organ vital nu fusese atins. Arnold Angel nu avusese însă noroc... Se odihnea acum la morga din Tunis. Datorită relaţiilor lui Palmer la Ministerul de Interne, poliţia din Sidi Bou Said acceptase ipoteza unui accident. Şeful centralei îl convinsese foarte repede pe Forrest Uhler să facă declaraţia în această direcţie... Acesta rămăsese în Sidi Bou Said deprimat. În mod oficial, nimeni nu îi reproşa nimic. Bryan Palmer îi zise lui Malko:

— Asta e, contramăsurile sunt în curs de pregătire. Trădarea nenorocitului ăstuia nu va avea consecinţe. Nu pot să-mi revin! Nu aş fi crezut în vecii vecilor că era pederast. Cât despre Forrest, e adevărat că avea reputaţia de playboy, dar s-au ascuns destul de bine.

— Probabil că din această cauză s-au simpatizat reciproc, zise Malko. Arnold Angel ştia că, dacă Agenţia ar fi bănuit că e homosexual, s-ar fi debarasat de el. De aceea, s-a străduit atât de mult să ascundă adevărul.

*

* *

Convoiul încetini puţin când trecu pe la postul. De pază al bazei aeriene 101, aflat la zece kilometri de Tripoli. În frunte, se găsea un Land Rover ticsit cu femei-soldaţi, în ţinută de luptă, cu o banderolă în

jurul capului şi pistoale la brâu. Aceasta era garda de femei a colonelului Kadhafi. Maşina lui rula la câţiva metri mai în spate. Era un Mercedes 600 cu şasiul lung, blindat ca un tanc şi fără placă de înmatriculare. Convoiul era încheiat de un vehicul mixt pe platforma căruia trona o mitralieră cu patru ţevi.

Coloana ocoli mai multe clădiri şi hangare, oprindu-se în dreptul unui buncăr ce avea la parter biroul comandantului bazei. Moammar al-Kadhafi coborî din Mercedes şi intră cu pas vioi în clădire. Purta ochelari de soare Ray-ban.

— Trimiteţi-l la mine pe căpitanul Youres Turki, ceru Kadhafi.

Ofiţerul, un membru din tribul său, aştepta în camera de alături. Fu poftit în birou şi cei trei bărbaţi avură o scurtă discuţie. Bineînţeles că al-Kadhafi putea să aranjeze foarte bine lucrurile şi la telefon, dar se temea să nu-l asculte americanii. După câteva minute, căpitanul Turki ieşea din birou.

Aproape imediat, colonelul Kadhafi se urcă în Mercedes şi convoiul se. Puse în mişcare, părăsind baza.

Câţiva mecanici îşi vedeau de treabă în jurul a patru aparate Mig 29. Baza deţinea vreo douăzeci, gata să plece la vânătoare de inamici. Piloţii libieni îşi petreceau cea mai mare parte din timp ducându-se în întâmpinarea navelor din Flota a VI-a americană, învârtindu-se un pic prin jurul lor, apoi schimbând direcţia şi revenind în spaţiul aerian libian îndată ce avioanele de vânătoare ale americanilor îşi luau zborul de pe portavioanele unde se găseau şi veneau să-i identifice.

La zece minute după plecarea colonelului Kadhafi, mai exact pe la douăsprezece şi un sfert, patru Mig-uri 29 au decolat când au primit semnalul luminos din turnul de control – o rachetă roşie – ca să evite comunicarea prin radio. Fiecare aparat avea la bord câte patru rachete AA8 „Aphid” cu ghidare în infraroşu.

Se îndreptară în direcţia 055, zburând la 1,4 Mach, urcând progresiv până la altitudinea de 300[16].

După zece minute, pe la douăsprezece şi douăzeci şi cinci, radarele de la bord fură activate. Cei trei piloţi care îl însoţeau pe căpitanul Turki erau oameni de încredere din punct de vedere politic şi piloţi încercaţi, fiecare având câteva mii de ore de zbor la activ. Au fost formaţi în Uniunea Sovietică şi reprezentau crema pilotajului libian. Mig-urile lor 29 erau tot ce aveau mai bun ţările din Est, cu excepţia Mig-ului 31 care nu intrase încă în escadrile şi zbura la 3 Mach.

Fiecare aparat avea două rezervoare suplimentare la capetele aripilor, căci nu erau siguri că vor găsi obiectivul repede.

*

[16] 30 000 de picioare, aproximativ 10 000 de metri (n.a.).

* *

Ibrahim Khalifa privea prin hublou linia orizontului în depărtare, spre sud, acolo unde se găsea coasta libiană, invizibilă acum din cauza distanţei. Zburau de aproximativ o oră, iar pe la douăsprezece şi un sfert trecuseră pe la vest de Malta. Dincolo de culoarul principal, Ashraf moţăia.

Copilotul ieşi din carlingă şi se apropie de libian.

— În mai puţin de două ore suntem la Cairo, îl anunţă el. Acum zburăm la altitudinea de treizeci de mii de picioare.

Ibrahim Khalifa îi mulţumi înclinând din cap şi se cufundă din nou în meditaţia lui. Fusese nebun că se încrezuse în americani. Toţi cei dinaintea lui care au procedat astfel au sfârşit-o rău.

*

* *

Portavionul *USS Saratoga,* nava-amiral a Flotei a VI-a din US Navy, tocmai înconjura insula Malta pe la sud, cu viteza de treizeci şi cinci de noduri, îndreptându-se spre Creta, conform instrucţiunilor. Comandantul se pregătea să se ducă să se odihnească puţin în cabina lui, lăsându-l la cârmă pe căpitanul secund, când primi un mesaj urgent transmis de Cartierul General din Napoli, care fusese decodat. Era douăsprezece fix. Îl citi şi îl convocă imediat pe ofiţerul de la „operaţiuni”.

— John, avem o misiune urgentă de îndeplinit. Trebuie să asigurăm protecţia unui aparat VC 20 Gulfstream de-al nostru care a decolat acum cincisprezece minute din Tunis, închiriat de CIA, cu destinaţia Cairo, direcţia de zbor 095, altitudine 300. Este o operaţiune specială. Cei de la CIA cred că e posibil să fie atacat de avioane duşmane.

— De cine, domnule comandant? întrebă ofiţerul de la „operaţiuni” stupefiat.

De când avusese loc operaţiunea de dezarmare din Uniunea Sovietică, misiunea navei *Saratoga* redevenise în totalitatea ei convenţională şi, mai bine-zis, de rutină. Bombele termonucleare B 61 fuseseră puse într-un buncăr special, iar A 26 Intruder, destinate transportării lor în Uniunea Sovietică, duse la mai bine de o mie de mile marine de aici, fiind folosite numai la exerciţii de antrenament. Numai aparatele F 14 Tomcat mai ieşeau zilnic să efectueze scurte misiuni de supraveghere.

— Probabil de către libieni, răspunse comandantul navei *Saratoga.* Nu văd pe altcineva. Telegrama pe care am primit-o adineauri este clară: trebuie să mobilizăm un număr suficient de aparate ca să oferim protecţie avionului VC 20. Regula angajamentului are coeficientul de „stadiu doi”. Asta înseamnă că responsabilitatea mea este să distrug tot ceea ce ar putea fi o ameninţare de orice fel pentru

acest aparat. Ordonaţi imediat decolarea unui Hawkeye[17] şi menţineţi avioanele de interceptare pregătite să decoleze pentru alertă de gradul unu.

Ofiţerul de la „operaţiuni” fugi repede pe punte. Marea era puţin agitată şi bătea un vânt puternic, ca mai tot timpul în golful Syrte. Dădu ordin de decolare aparatului Hawkeye, care se lansă peste patru minute, apoi alese trei piloţi, pe Richard Webb, Vernon Kiefer şi Bud Ryan.

După două minute, se aflau în carlingă, cu deschiderea cupolei cockpitului pregătită pentru alertă de gradul unu. Sub aripile aparatelor F 14, erau prinse patru rachete „Phoenix” cu autodirecţionare radar şi patru „Sidwinder” cu ghidare în infraroşu.

*

* *

— Nici o veste? întrebă Malko.

Era douăsprezece şi douăzeci, iar VC 20 decolase de treizeci şi cinci de minute.

— Nu am primit nimic încă, dar sunt liniştit, afirmă Bryan Palmer. Aparatul Gulfstream se afla acum sub protecţia Flotei a VI-a. Nu mai există nici un risc.

— Aţi stabilit legătura cu el?

— Nu, contactul radio este foarte slab. Haideţi să bem o cafea, vă va face bine. Imediat ce vor ateriza la Cairo, mă vor anunţa.

Intrară în cafeneaua pustie a ambasadei. Moleşit de atâtea calmante, Malko nu prea reuşea să-şi adune gândurile... Operaţiunea „Desert Spring” se termina în coadă de peşte. Ascultările efectuate de CIA în Tunis captaseră nişte discuţii la Tripoli din care reieşea clar că îl vânau încă pe Ibrahim Khalifa. Cei şase sute de oameni ai colonelului Haftar se întorseseră în Florida trişti şi decepţionaţi.

Cât despre tunisieni, aceştia erau turbaţi de furie că au fost ţinuţi la distanţă şi că vor fi sancţionaţi pe linie politică. Bryan Palmer se uită chiorâş la Malko.

— Îndată ce aparatul Gulfstream aterizează, eu mă retrag. Pentru mine, zilele următoare nu vor fi prea vesele.

*

* *

La douăsprezece şi douăzeci şi cinci de minute, la câteva secunde după ce Mig-urile au activat radarele de la bord, aparatul Hawkeye le reperă electronic.

La douăsprezece şi douăzeci şi opt, cele trei aparate F 14 Tomcat se desprinseră de puntea vasului *Saratoga,* având ca direcţie de zbor

[17] Aparat de recunoaştere cu sistem electronic (n.a.).

100, urcând şi ele la altitudinea 300, cu viteza de 1,4 Mach[18].

După câteva minute, căpitanul Webb anunţă Saratoga:

— Aparatul VC 20 se află la optzeci de mile marine[19] în faţa mea.

Avionul închiriat de CIA şi cele trei aparate de vânătoare urmau traiectorii practic paralele. După câteva clipe, căpitanul Webb anunţă din nou:

— Am în vizor, trei „duşmani” oblic în faţă, în dreapta, la aproximativ şaizeci de mile marine.

Mig-urile erau în spatele aparatului VC 20 şi nu zăriseră încă avioanele de vânătoare americane care se apropiau.

*

* *

De câteva minute bune, cele patru Mig-uri libiene se găseau în spaţiul aerian internaţional. În oricare flotă aeriană, misiunea care le-a fost încredinţată ar fi însemnat în cei mai bun caz nişte semne de întrebare şi în cel mai rău, refuzul de a se supune ordinelor. Să distrugă cu sânge rece un aparat civil şi mai cu seamă lipsit de apărare în mijlocul Mediteranei, asta se transforma într-o adevărată piraterie. Unele războaie au fost declanşate chiar şi pentru mai puţin.

În Libia, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căpitanul Youres Turki ştia cine se află la bord: doi trădători ai Jamahiriei şi doi piloţi imperialişti. Nu aveau ce să regrete. N-au văzut, n-au auzit.

Vocea colegului din stânga îl avertiză:

— Am obiectivul pe ecran, „la ora unsprezece”. Aceeaşi altitudine. Distanţa de şaizeci de mile marine.

Youres Turki îşi reglă radarul şi zări un punct care se mişca. Mări brusc viteza, scoţând uşoare dâre albe sub aripi şi recunoscu repede forma specifică a aparatului VC 20. Avea ordin să nu folosească legăturile radio, după ce îi dădea de urmă. Mişcă aripile aparatului său ca să-i avertizeze pe ceilalţi trei piloţi că au găsit ţinta. Le rămânea doar să-o distrugă, conform ordinelor primite.

[18] Aproximativ 1 500 Km/h (n.a.).

[19] O milă marină, aproximativ 1,8 km (n.a.).

Capitolul XXI

— Sunt patru Mig-uri 29, anunţă Webb, căpitanul navei, dotate cu rachete şi cu rezervoare suplimentare. Se apropie de VC 20. Se află la cincisprezece mile marine.

Tăcu un moment, în timp ce la bordul navei *Saratoga* comandantul se gândea. Avea de luat o decizie foarte grea. Avea două opţiuni. Fie să încerce o acţiune de intimidare a celor patru Mig-uri 29 libiene, doar arătându-le propriile aparate, dar fără să tragă în ele. S-ar fi putut ca acest lucru să fie de ajuns. Fiind descoperiţi, nu-şi mai duceau misiunea la îndeplinire. Însă era o problemă: nu ştiau ce ordine primiseră piloţii acestora. Să forţeze aparatul VC 20 să aterizeze sau să-l distrugă. Cea de-a doua opţiune era simplă. Să suprime pericolul care ameninţa aparatul închiriat de CIA. Acestea erau ordinele lui.

— Distrugeţi duşmanul, zise el cu vocea perfect controlată.

Şi el îşi asuma un risc de ordin politic distrugând avioanele militare în spaţiul aerian internaţional, căci era socotită o acţiune de război. Căpitanul Webb trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru, căci spuse imediat:

— Repetaţi, vă rog.

— Distrugeţi duşmanul şi raportaţi, repetă comandantul de pe *Saratoga.*

— Am înţeles, atac, terminat, semnală căpitanul de navă Webb.

Situaţia se prezenta în felul următor. Aparatul VC 20, cele patru Mig-uri libiene şi, la o altitudine de cinci sute de picioare deasupra, cele patru F 14 Tomcat zburau toate menţinând aceeaşi direcţie, în această ordine. Toate aparatele se aflau la aproximativ două sute de mile marine, la est de Malta şi la o sută cincizeci şi cinci, la nord de Tripoli. Căpitanul Webb deconectă sistemul de tragere şi le zise prin radio coechipierilor săi:

— Lansăm două Sidewinder, una la stânga, iar alta la dreapta.

— OK, am reţinut, răspunseră cei doi piloţi de pe F 14.

Armară la rândul lor sistemul de tir, în aşa fel încât rachetele fură orientate în poziţie de autodirecţionare la aproximativ o milă faţă de ţintă. Un „bip” îi atenţionă pe piloţi că sistemele erau activate. Mig-urile 29 se găseau acum la zece mile marine în faţa lor şi le vedeau foarte bine datorită camerelor de luat vederi de pe F 14, mărite de zece ori, fie pe lumină, fie pe întuneric.

— Suntem gata, anunţă Webb, rachetele sunt în poziţie de tragere.

Apăsară în acelaşi timp pe butoanele de tir, iar rachetele se desprinseră de sub aripi, lăsând în urmă o flacără gălbuie şi luară imediat viteza de trei mii de noduri.

*

* *

Ibrahim Khalifa nu reuşise să-şi alunge gândurile ca să se destindă. De obicei, avionul îl făcea să aţipească. Trecu în revistă de mai multe ori evenimentele din ultimele zile, parcă dorind să dea timpul înapoi. Ashraf Khaled era doborâtă de oboseală. O privi îndelung, spunându-şi că, în această nenorocire, era singurul lucru bun. Nu va fi singur la Cairo.

*

* *

Căpitanul Youres Turki tocmai prinsese pe ecranul Mig-ului său aparatul VC 20. Mai avea timp. Instrumentele de bord nu indicau nici o primejdie imediată, iar radarele din Tripoli şi din Syrte, aflate la o distanţă de aproximativ două sute de mile marine, nu îi semnalaseră absolut nimic.

— Sunt gata de tragere, le zise el în microfon coechipierilor lui.

Va lansa o singură rachetă. Pentru un avion ca VC 20 era mai mult decât suficient. Deodată, un bec mare roşu dreptunghiular se aprinse pe tabloul de bord, însoţit de un sunet strident.

Se uită în mod automat la aparatele lui şi constată că totul funcţiona normal. Cu un gest violent şi brutal, viră la dreapta cu toată puterea şi lansă mijloacele de ecranare antiinfraroşii. Avu timp să observe în stânga lui o minge portocalie, apoi o flacără şi, în sfârşit, un fulger. Una dintre rachetele Sidewinder lansate de aparatele Tomcat se înfipse în turboreactorul stâng al Mig-ului 29, pulverizând aparatul şi pilotul. Căpitanul Youres Turki, cu pulsul urcat la o sută optzeci, văzu cu oroare cele două rachete Sidewinder cum îi loviseră pe coechipierii săi din dreapta care fură pulverizaţi numaidecât într-o jerbă de fum negru şi roşu. Trecu printre rămăşiţele aparatelor, continuând să vireze până când cele două „G”-uri scoaseră un nor negricios şi reveni executând un viraj la stânga mult mai strâns. Gest aproape sinucigaş.

Se mai relaxă atunci când văzu flacăra galbenă a rachetei Sidewinder, care îi fusese destinată, îndepărtându-se. Manevra bruscă indusese în eroare sistemul de ghidare în infraroşu al rachetei, iar acum aceasta, nemaiavând nici o ţintă, explodă în aer după treizeci de secunde.

Luând altitudine, zări în spatele lui cele trei Tomcat aşezate în formaţie. Nu avea nici o şansă să scape de ele, căci zburau cu aceeaşi viteză ca şi el, dar aveau atâta combustibil încât puteau să intre în luptă şi apoi să plece spre portavion. Mintea îi lucra cu repeziciune, găsind o soluţie provizorie.

Avionul VC 20 îşi continua drumul pe direcţia 095, la aceeaşi altitudine. Îl ajunse cu uşurinţă şi se aşeză în faţa lui, la o distanţă de două mile marine, în stânga, la acelaşi nivel. În acest fel, avioanele de

vânătoare americane nu puteau să lanseze rachetele Sparrow cu declanşare electromagnetică, de teamă să nu atingă şi aparatul VC 20. Numai că nu îi rămânea posibilitatea de a-şi lua contramăsurile de ecranare în infraroşu, iar cele trei aparate Tomcat ajungeau exact în sectorul din spatele lui... Dacă nu găsea rapid o soluţie, era un om mort.

*

* *

Ibrahim Khalifa tresări când zări prin hubloul din stânga un avion de vânătoare. Dar era prea departe ca să-l poată identifica. Fără s-o trezească pe Ashraf, se duse în grabă în cabina pilotului.

— Suntem urmăriţi de un avion de vânătoare, zise el îngrijorat.

Pilotul, care ţinea legătura radio cu nava *Saratoga,* se întoarse spre el cu un zâmbet liniştitor.

— Sunt avioanele noastre. Portavionul *Saratoga* a lansat trei F 14 ca să ne însoţească până la Cairo.

Dar nu ştia de amestecul Mig-urilor 29, cu care nu luase legătura prin radio şi confundase Mig-ul 29 din stânga lui cu un F 14 din cauza asemănării dintre ele.

Liniştit, Ibrahim Khalifa se duse la locul lui. În sufletul său, se simţea flatat că americanii se străduiseră atât ca să-i ofere protecţie. La urma urmei, poate că viitorul lui nu era chiar atât de întunecat.

*

* *

Webb, căpitanul navei, avea o senzaţie ciudată. Era pentru prima oară când distrugea un avion. Până acum, trăsese numai în ţinte de antrenament, dar era o mare diferenţă. Se gândea la cei trei piloţi care văzuseră moartea cu ochii în câteva clipe, neputincioşi, dezorientaţi. Un singur scaun ejectabil funcţionase, dar din păcate, paraşuta nu se deschisese. Pilotul zăcea acum mort, legat de scaun, prăbuşit în mare ca un bolovan.

— Mă ocup eu de ultimul, le zise el coechipierilor săi.

Activă în ecran sistemul de tir şi ochi Mig-ul 29 din faţa lui cu o rachetă Sidewinder. Ajuns la trei mile marine, chiar în sectorul din spate, trase şi eliberă imediat racheta.

Căpitanul Youres Turki observă deodată în vizor o flacără mare care ţâşni de sub aripa dreaptă a aparatului Tomcat care se afla exact în spatele lui. Era urmată de un nor gros şi de o dâră albicioasă. Racheta se îndrepta în direcţia lui.

Se pregătise pentru această eventualitate de câteva secunde. Punând aparatul pe postcombustie ca să mărească viteza, se îndreptă spre VC 20, vizând spatele, în direcţia de coliziune. Manevră îndrăzneaţă şi delicată totodată, care dură o fracţiune de secundă.

Ajuns la câţiva metri de VC 20, opri postcombustia, reduse cele două motoare şi porni în jos răsucindu-se, atingând coada avionului civil fără să-l izbească de-a binelea.

Picajul brusc îl pironi de scaun, afundându-i ochii în orbite. Preţ de câteva clipe, se transformă într-o masă inertă, năucită de gravitaţie, orbit, cu toţi muşchii încordaţi, pândind explozia rachetei care ar fi fost ultima lui senzaţie.

*

* *

Fără să se dezlipească de telefon, Bryan Palmer se întoarse către Malko şi zise cu glas stins:

— Aţi avut dreptate. Aparatele F 14 de pe Saratoga au interceptat o patrulă de Mig-uri 29 libiene care au intenţia să distrugă Falcon-ul. Trei dintre ele au fost doborâte, iar al patrulea încearcă să scape.

*

* *

Racheta Sidewinder lansată de F 14, pilotat de căpitanul Webb, înainta către Mig-ul 29 cu aproape cinci mii de kilometri la oră. Îi mai rămăseseră doar vreo trei kilometri de parcurs înaintea impactului, adică mai puţin de trei secunde. Dispozitivul de ghidare în infraroşu declanşat în mod automat o călăuzea spre sursele de căldură selecţionate, adică spre turboreactoarele avionului de vânătoare.

Manevra bruscă a pilotului libian luă prin surprindere sistemul de ghidare în infraroşu al rachetei. Acesta era programat să „urmeze” ţinta şi să reacţioneze la încercările acesteia de a scăpa, reprogramându-şi fără încetare traiectoria. Timp de câteva fracţiuni de secundă, Sidewinder „pluti” în văzduh, apoi sistemul de ghidare în infraroşu îi indică noua direcţie, care nu se schimbase prea mult. Ţinta era sursa de căldură provocată de cele două turboreactoare ale aparatului VC 20. Practic era aliniată ca şi sursa de dinainte, adică a Mig-ului 29. Din păcate, racheta nu era chiar atât de „inteligentă” ca să facă diferenţa dintre cele două ţinte.

După două secunde, Sidewinder lovi reactorul stâng al aparatului VC 20 şi explodă.

*

* *

Ibrahim Khalifa şi Ashraf Khaled nu mai apucară să se înspăimânte. Un bubuit violent îi smulse din somn şi zăriră pentru scurt timp o minge de foc, apoi totul se dezintegra în jurul lor o dată cu explozia avionului VC 20. Mergând cu opt sute de kilometri la oră, bireactorul de afaceri dispăru de pe cer, prăbuşindu-se în Mediterana într-o trâmbă de kerosen aprins.

*

* *

Îngrozit, Webb, căpitanul navei, văzu cum VC 20 se transformase într-o minge de foc ce se îndrepta vertiginos spre suprafaţa mării. Brusc, îi veni ideea să urmărească ultimul Mig 29 care tocmai dispărea după o perdea groasă de nori.

— Rocky către Fox, zise ofiţerul de la „operaţiuni” de pe *Saratoga.* Nu mai avem nici o imagine pe radar. Ce s-a întâmplat?

Pe portavion se crease panică. Webb îşi adună tot curajul şi zise cu durere în glas:

— Am lansat o rachetă Sidewinder asupra duşmanului care a reuşit s-o evite. Racheta a ajuns aparatul VC 20 care se afla pe aceeaşi traiectorie.

După această mărturisire, urmă un lung moment de linişte, apoi ofiţerul de la „operaţiuni” zise în sfârşit cu voce neutră:

— Rămâneţi în zonă. Asiguraţi-vă că nu sunteţi urmăriţi. Trimitem elicoptere.

Era o măsură pur formală, căci ştiau cu toţii că un aparat atins în zbor exploda pe loc şi nu era nici o şansă să existe supravieţuitori. Însă Webb, copleşit de ceea ce se întâmplase, reduse viteza şi începu să coboare, ajungându-le pe celelalte aparate F 14. Urmăriseră manevra în camerele lor şi înţeleseseră perfect ce se petrecuse. Pilotul libian jucase tare. Însă Webb nu purta nici o vină, căci ascultase ordinele.

Acum se uitau la suprafaţa apei unde pluteau câteva rămăşiţe, printre care şi o „Mae-West” portocalie, goală. Combustibilul care ardea la suprafaţă răspândea un fum negricios.

Când cele două elicoptere „Sea Stallion” de pe *Saratoga* ajunseră în zonă, mai plutea încă un nor negru de fum. Unul dintre aparate se opri deasupra, iar un scafandru coborî cu o frânghie ca să recupereze „Mae-West” goală. Era tot ce mai puteau face... Cu rezervorul aproape gol, cele trei F 14 se întoarseră la portavion. Ultimul Mig 29 inamic nu putea să fie prea departe de baza de plecare.

*

* *

Malko văzu cum Bryan Palmer devine alb ca varul. În câteva clipe căpătă o figură cadaverică, mormăind înjurături cu voce stinsă. Strângea receptorul atât de tare, încât încheieturile se albiseră.

— Au distrus VC 20! zise el.

— Cine, libienii?

— Nu. Ai noştri.

— Cum?

— O greşeală idioată! Nu mă pricep deloc la afurisitele lor de rachete. Khalifa zace pe fundul mării cu documente cu tot.

Nici nu se gândea la cei doi piloţi împrumutaţi de CIA, nici la biata

Ashraf. După ce trânti cu furie receptorul, îşi cuprinse capul în mâini. Era gata să izbucnească în plâns. Malko simţea aceeaşi zădărnicie când revăzu în minte privirea rece a lui Ashraf Khaled la despărţirea lor din aeroport.

*

* *

Telefonul din biblioteca din Liezen, în care Malko se pregătea să citească *Kurier,* în timp ce degusta şampania Dom Perignon luată de la rece, sună. Apelul venea de la Ambasada americană din Tunis.

— Malko?

Era vocea răguşită de atâta băutură a lui Bryan Palmer. În urmă cu o săptămână, cei doi se despărţiră fără un cuvânt, copleşiţi de amploarea catastrofei.

— Bryan, ce mai faceţi? îl întrebă Malko.

— Ca un pensionar, zise cu amărăciune în glas şeful Centralei din Tunis. Tocmai îmi îndeplinesc ultimele formalităţi de pensionare. Sub presiunea plină de afecţiune a celor de la Langley, adăugă el cu un râs uşor. În ce priveşte biştarii, nu mă trag pe sfoară... O să mă mut în Arkansas şi o să-mi concentrez de-acum încolo eforturile pentru pescuitul de păstrăvi. Dacă într-o zi, veţi avea drum pe acolo...

— Ce s-a întâmplat cu Forrest Uhler? întrebă Malko.

— Ticălosul ăla a avut neobrăzarea să mă sune azi-dimineaţă. Pleacă şi el din Tunis la New Jersey. Va lucra vreo doi ani la sediul companiei. Pe un post baban.

Malko rămase tăcut. Deşi Langley se făcuse luntre şi punte, CIA nu reuşise să obţină sancţionarea lui Forrest Uhler. Din punct de vedere legal, acesta nu comisese nici un delict. Tentativa de lovitură de stat din Libia alimentată de CIA nu avea temei legal. Din punct de vedere juridic, Forrest Uhler nu putea fi învinuit de distrugerea avionului VC 20. Nu existau probe împotriva lui că furnizase libienilor informaţii „sensibile". Asasinarea lui Aicha Renahem va rămâne nepedepsită, căci poliţia tunisiană nu deţinea nici un element ca să înceapă ancheta.

Arnold Angel era mort şi nici chiar Malko nu ştia care dintre cei doi comunicaseră serviciilor libiene coordonatele de zbor ale aparatului VC 20. CIA nu va încerca prea curând să pună din nou la cale o operaţiune de destabilizare a Libiei. Iar colonelul Kadhafi avea de-acum încolo multe zile luminoase înaintea lui.

Cuprins

Prolog.....5
Capitolul I.....7
Capitolul II.....16
Capitolul III.....29
Capitolul IV.....37
Capitolul V.....50
Capitolul VI.....59
Capitolul VII.....66
Capitolul VIII.....73
Capitolul IX.....81
Capitolul X.....86
Capitolul XI.....96
Capitolul XII.....105
Capitolul XIII.....113
Capitolul XIV.....117
Capitolul XV.....126
Capitolul XVI.....135
Capitolul XVII.....142
Capitolul XVIII.....151
Capitolul XIX.....160
Capitolul XX.....167
Capitolul XXI.....174
Cuprins.....181

Malko văzu că americanul își ațintise privirile triste pe tasta „bis" a telefonului. Era de-ajuns s-o apese, ca să obțină numărul dorit...

„This is the popular bureau of the Libyan Jamahirya. What do you want?"

Înjurând de mama focului, americanul se dădu brusc înapoi și zări în spatele lui o pușcă cu harpon de care era prinsă o săgeată. Îl ochi pe Malko și apăsă pe trăgaci...

La editura TINERAMA
au apărut în serla SAS:

- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-41-1